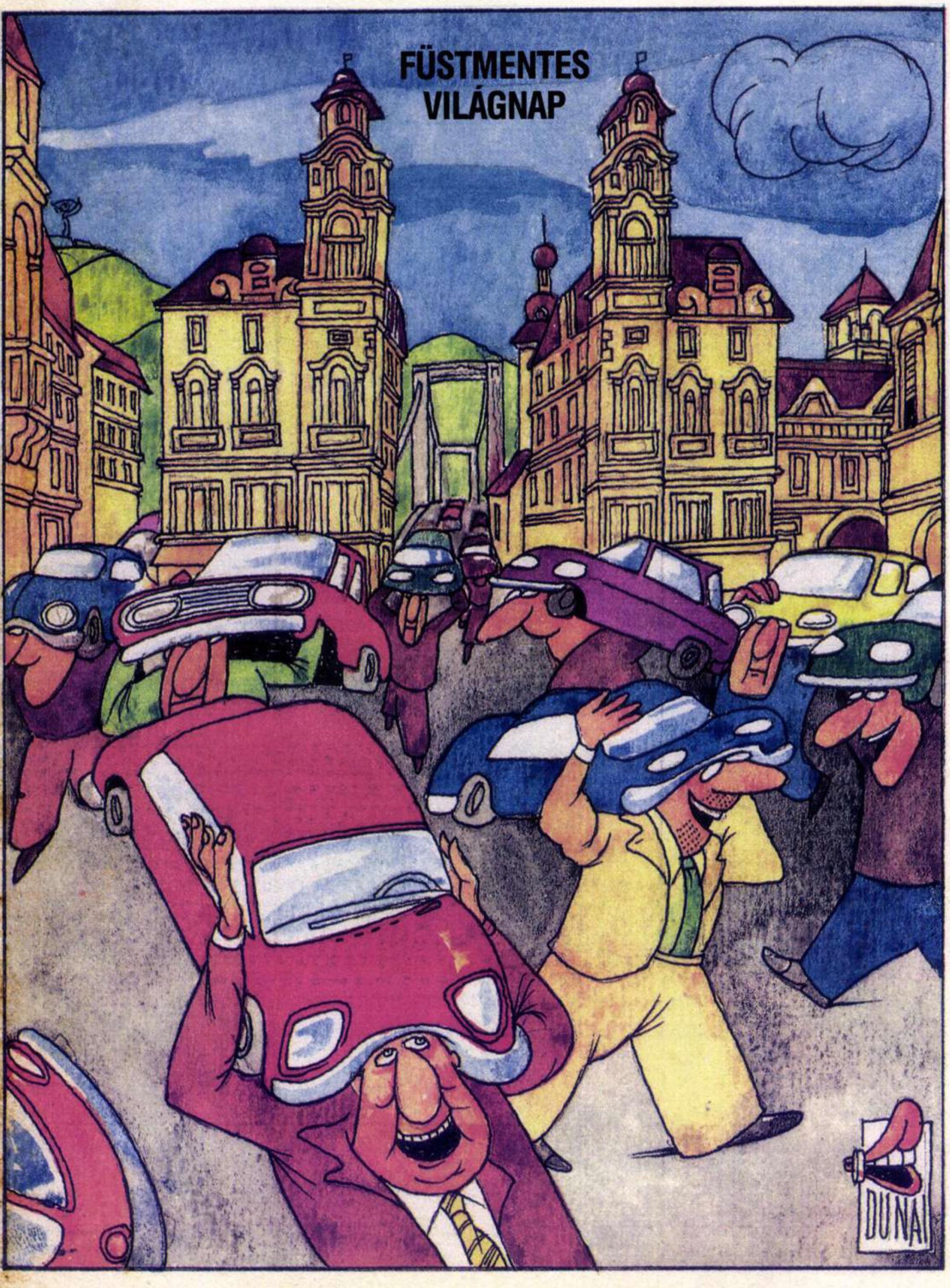
ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. MÁJUS 26. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 21. SZÁM

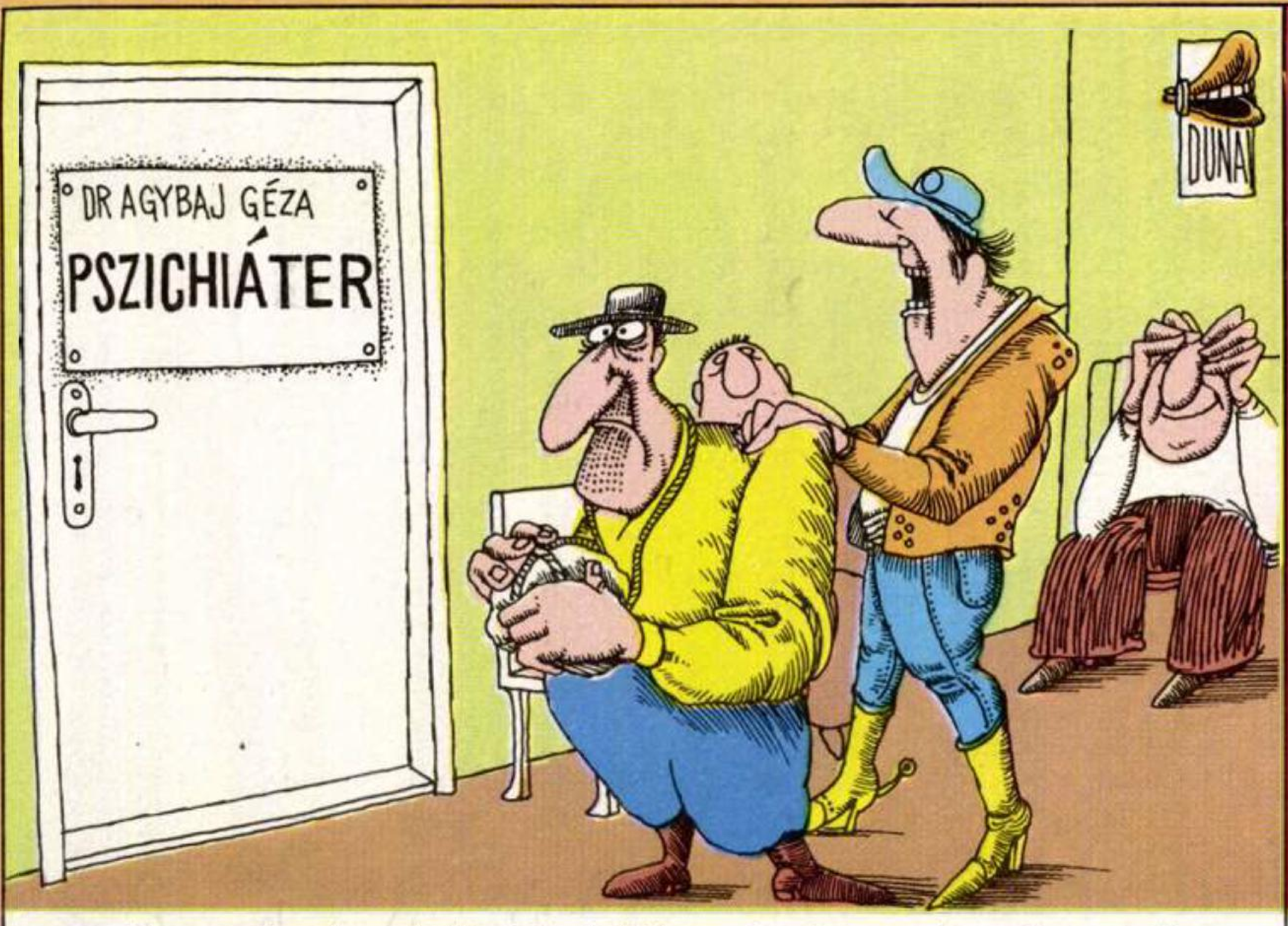
DUNAI IMRE RAJZA

Mai számunk írói:

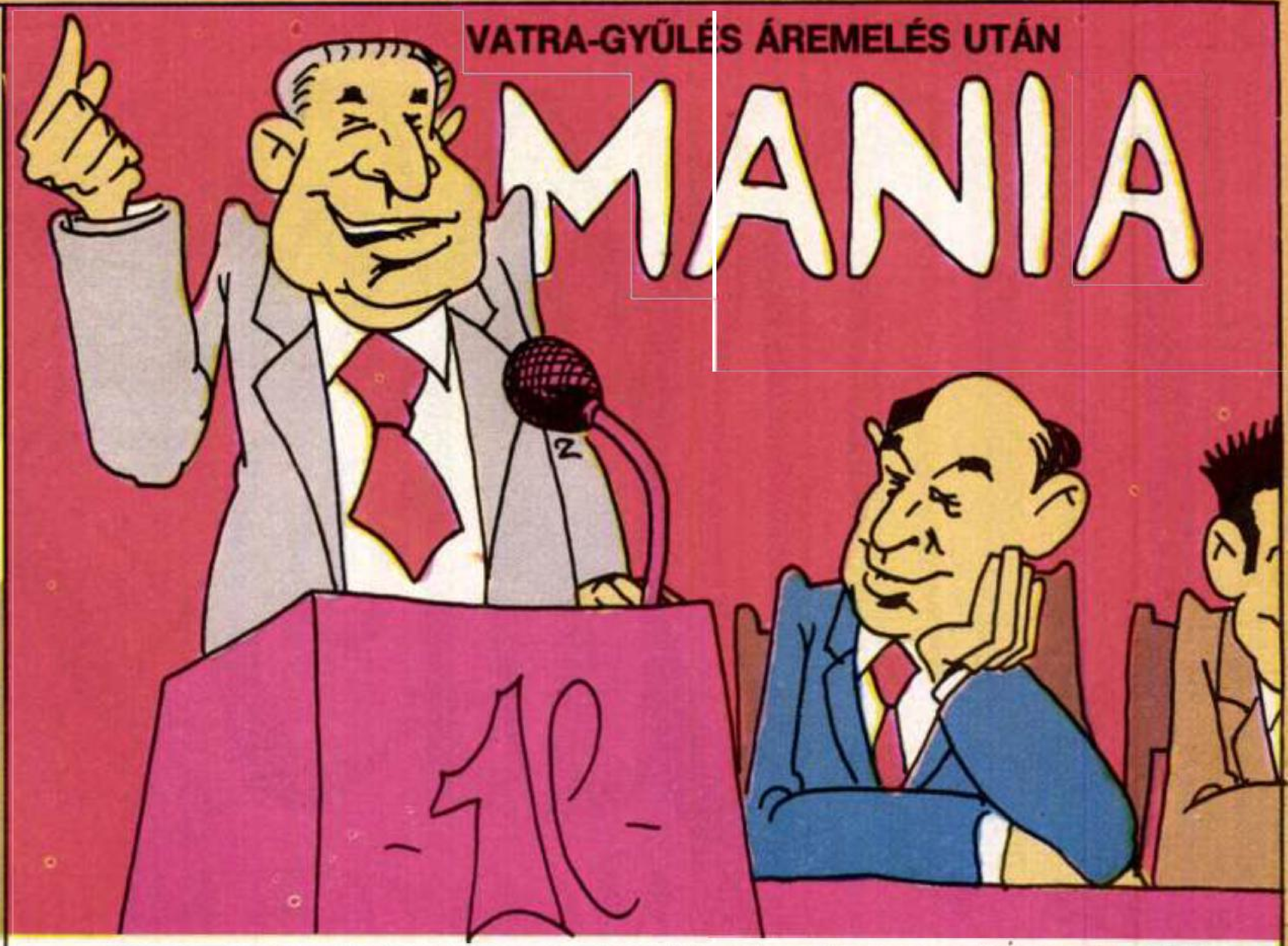
Alföldi Imre
Angyal János
Barácius Zoltán
Bíró András
Bodnár Gyula
Dluhopolszky László
Galambos Szilveszter
Kaposy Miklós
Mátyás István
Walter Béla

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Dunai Imre
Gyöngy Kálmán
Jelenszky László
Lakatos Ferenc
Nemes Zoltán
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Dr. Tarnóczy Zoltán
Tóth Antal

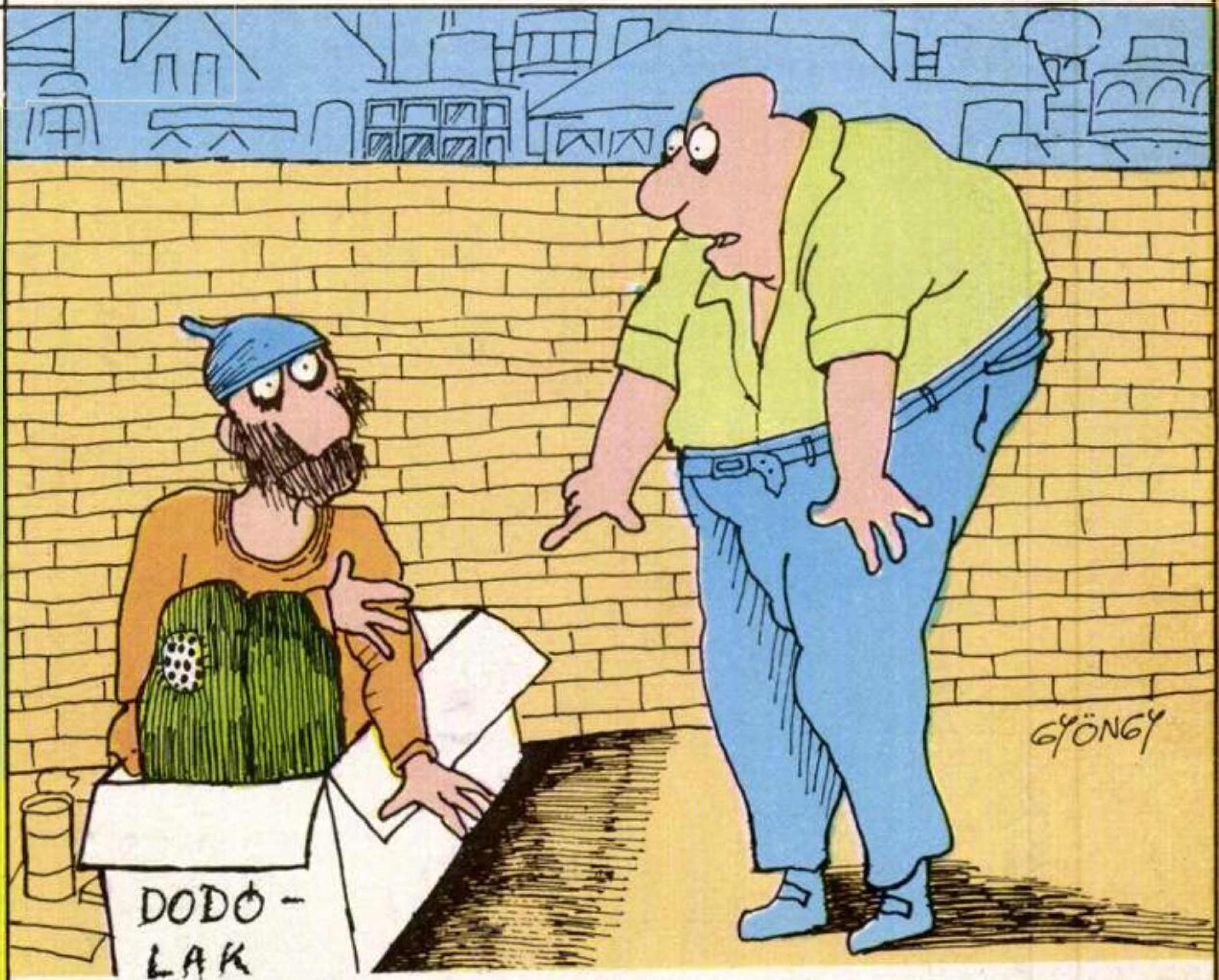
– Ide szakember kell, fater! Már másodszor akarod magad a Mosoni-Dunában vízbe fojtani!

– Most pedig, testvéreim, énekeljük el a Drága, drága Románia című dalt!

ETNIKAI TISZTOGATÁS A JÓZSEFVÁROSBAN

– Elhiheti, barátom, maga csinálja jól! A lakbérem 1850, a gáz 2890, a villany 896 forint!

ANGYAL JÁNOS:

SZELLEMIDÉZÉS

Legutóbbi szeánszunkon megidéztük a híres lovastengerészt, vitéz nagybányai Horthy Miklóst, aki Novara nevezetű fehér lován ülve, ölében kedvenc vasmacskájával, Orantóval jelent meg előttünk.

– Ellentengernagy úr, mihez lenne kedve a mai világban?

– Szívesen visszaköltözném a Várpalotába, és kormányoznám a Nemzeti Galériát.

– Nem a hazát?!

– Öreg tengerész vagyok én már egy süllyedő hajóhoz... Pedig higgye el, a lovamat is odaadnám az országért. Tudom, a magyar lovasnép, ám most szálljanak le a magas lóról, s jó matrózként próbáljanak meg kiúszni adósságaik tengeréből. Egyébként kormányzóságomnak szomszédaink sem örülnének. Köztudott, hogy Nagybánya Erdélyben van. A románok biztosan ragaszkodnának ahhoz, hogy ne nagybányai, hanem vitéz Baia Mare-i Horthy Nicolescu legyek.

– Az ön kormányzása idején hazánkban miért volt olyan nagy a szegénység?

– Egyesek szerint azért, mert leleplezték a frankhamisítást, botrány lett belőle és a közvélemény begurult. Úgy hallom, ma sincs túl nagy gazdagság e honban, mert sok-sok dollár kigurult. Az előző rend szerencselovagjai meglovasították.

– Gondolom, ezért nem jutalmazná meg őket...

– Dehogynem! A vitézi cím helyett levitézlettekké ütném őket legszélesebb kardom lapjával, de úgy ám, hogy szemeik előtt vörös csillagok táncoljanak.

– Önt annak idején barátai rossz útra terelték...

– Bizonyára a Berlin–Róma–Tokió tengelyre gondol. Valóban, akkor rossz lóra tettem, de ma már nem árthat, ha ismét barátkoznak velük.

– Ha visszakapná kenderesi földjét, mit vetetne bele?

– Tengerit, s mint vén tengeri medve dörmögném: Tengerire magyar!... Elfáradtam, ideje nyugovóra térnem.

– Adjunk kíséretet?

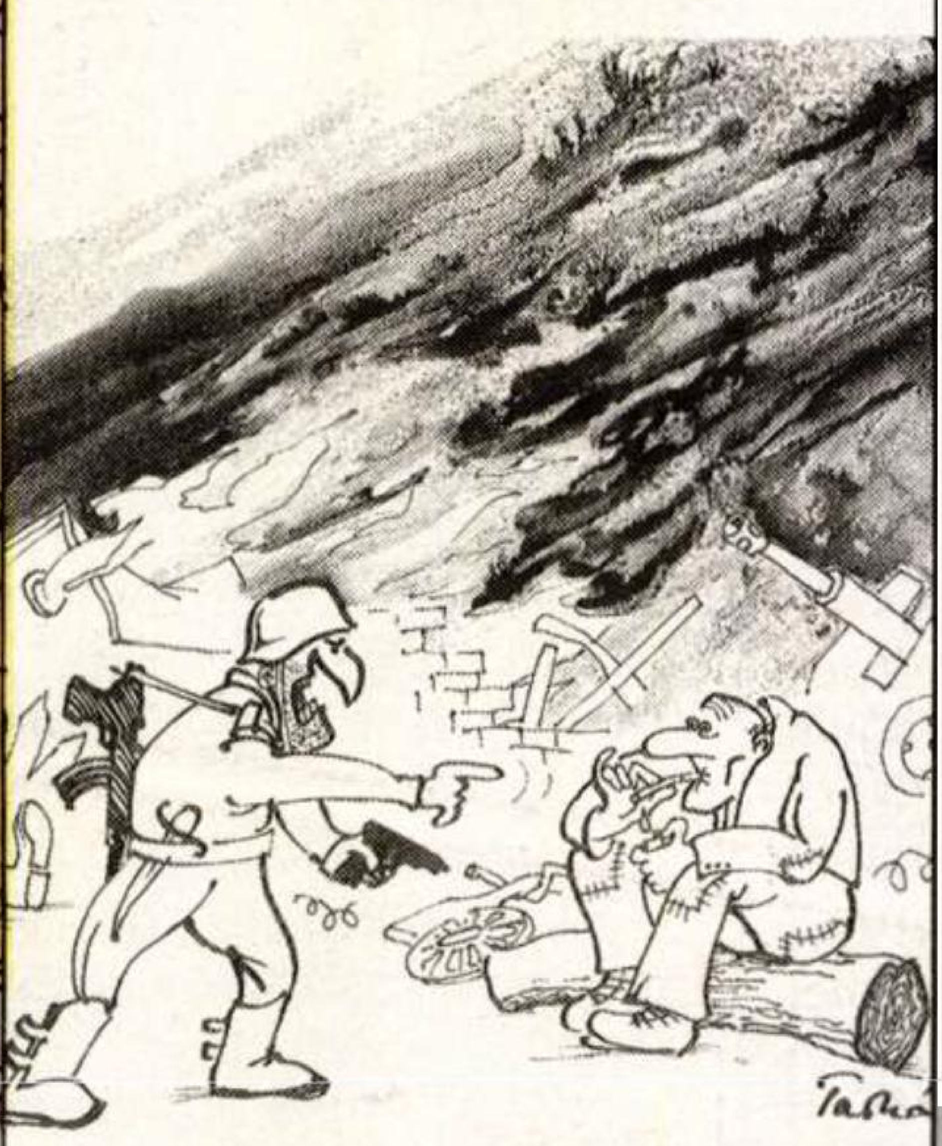
– Egy kísértetnek? Ugyan...

Legyintett, majd lovára ült és elkocogott Kenderes irányába.

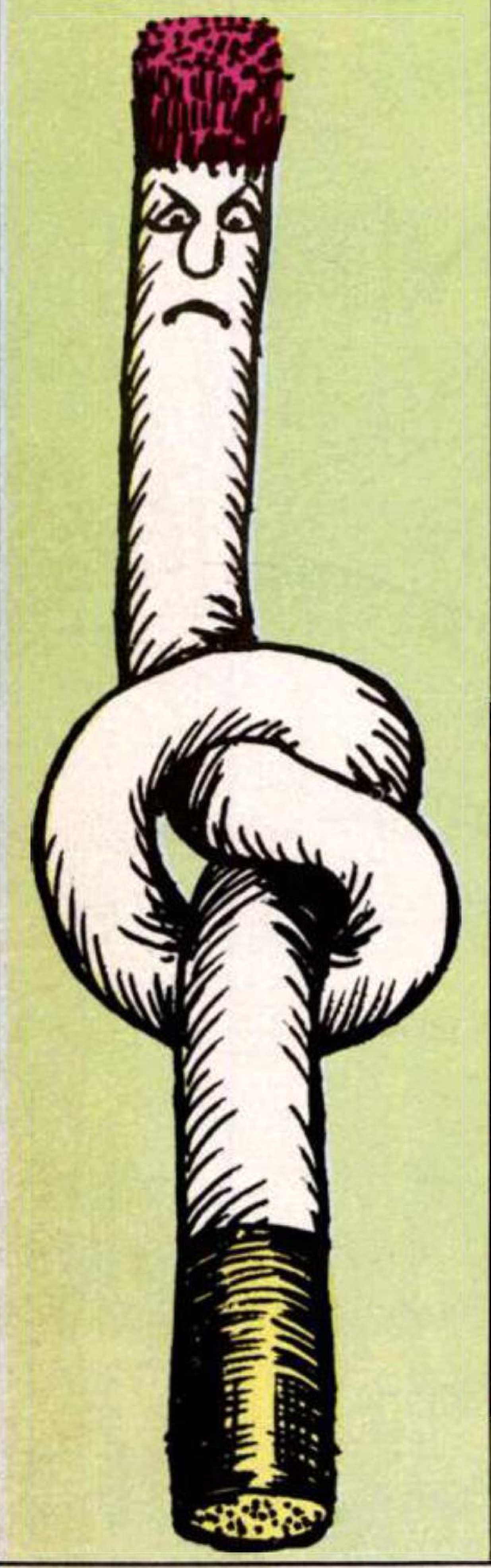
– Nem, anyuci, ma nem szívok cigit, ma csak simán leiszom magam.

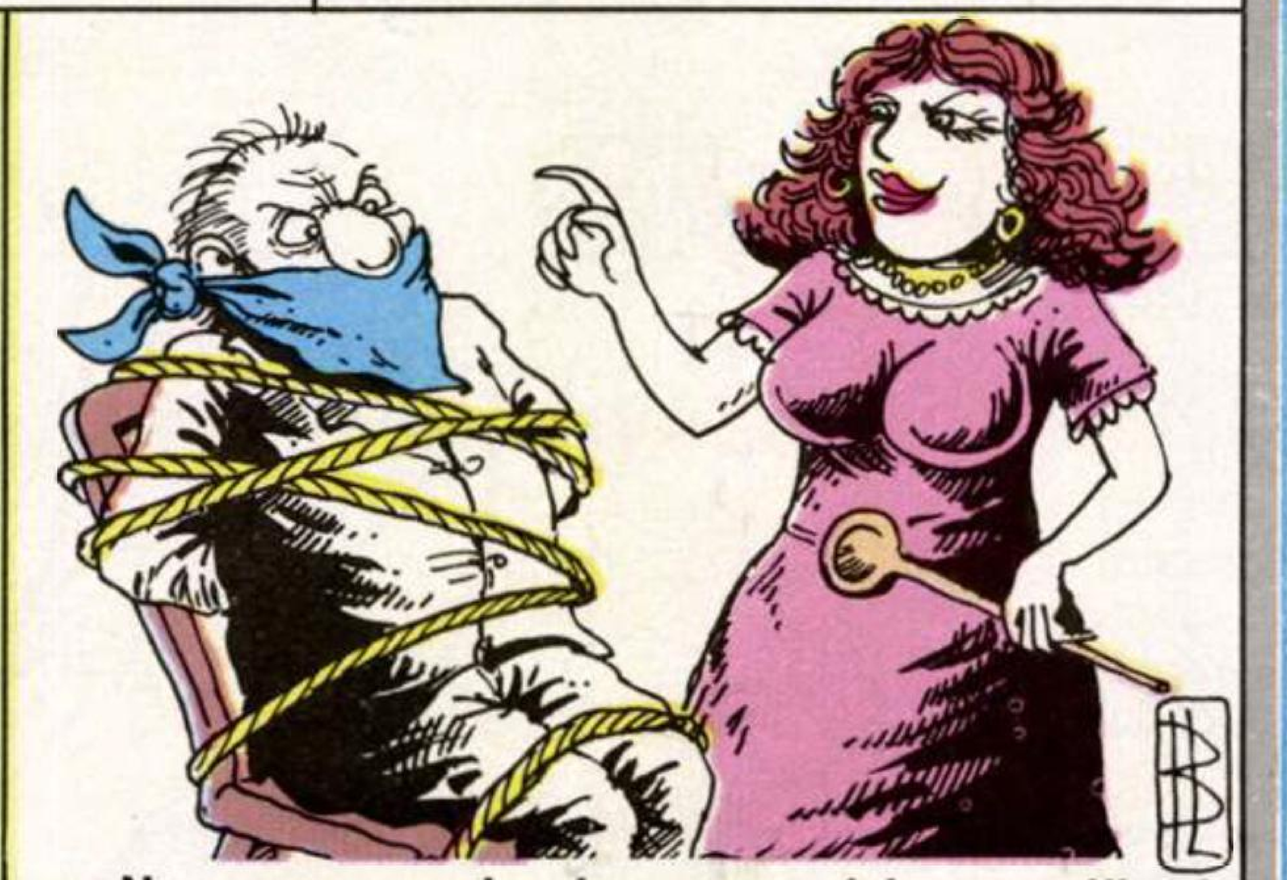
FÜSTMENTES VILÁGNAP

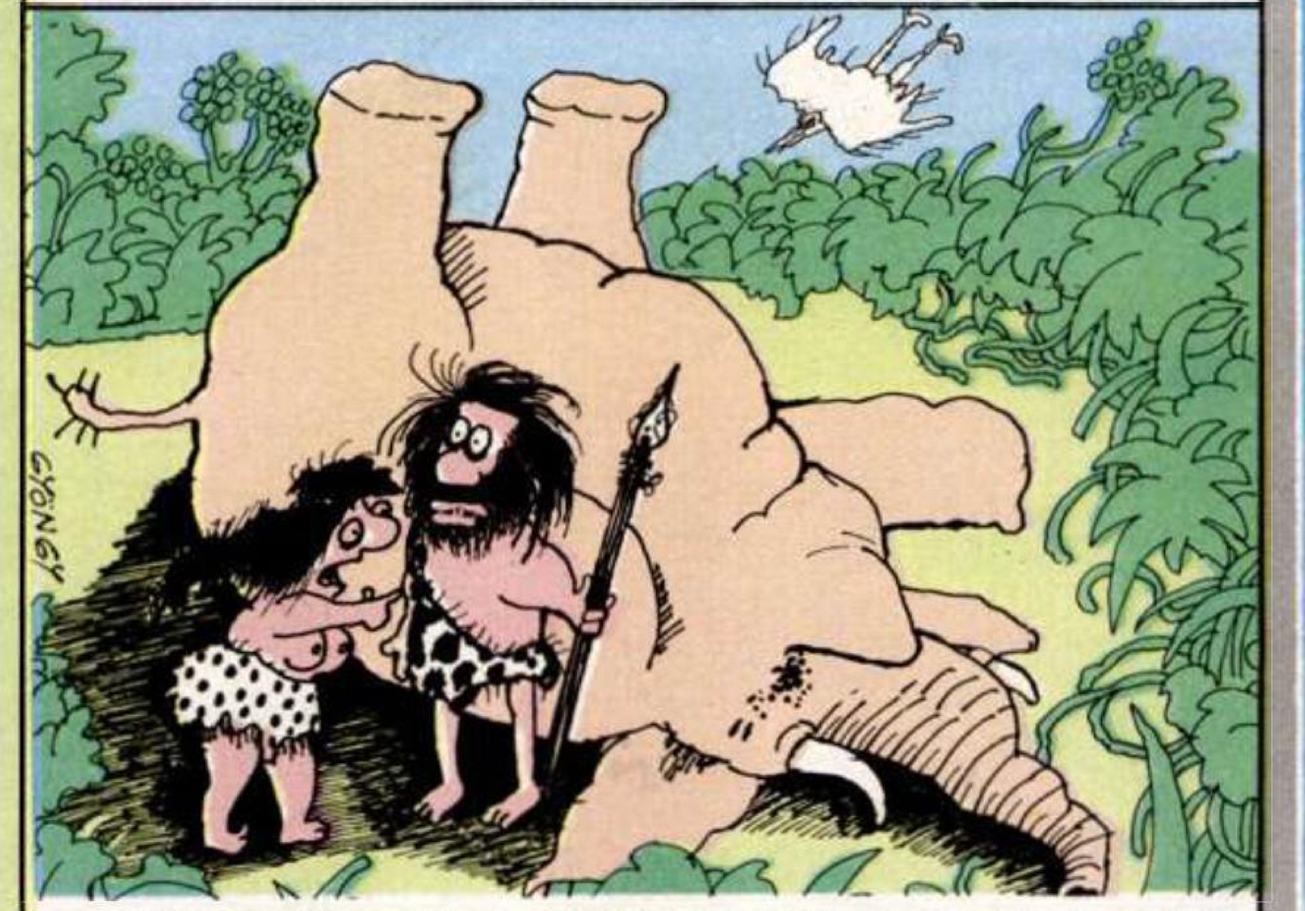
– Nem hallott még a füstmentes világnapról, tata?

TÉGY A FÜST ELLEN

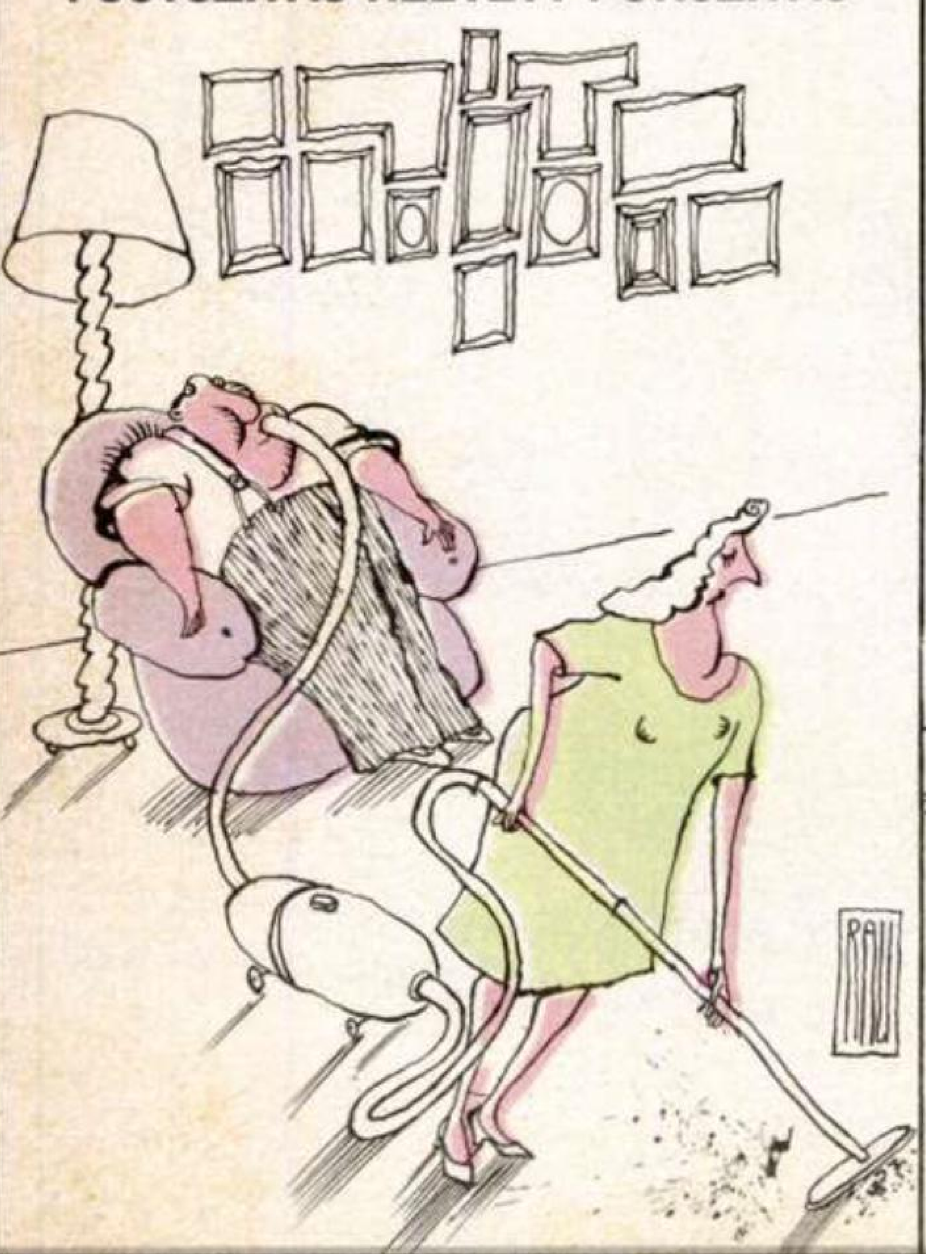

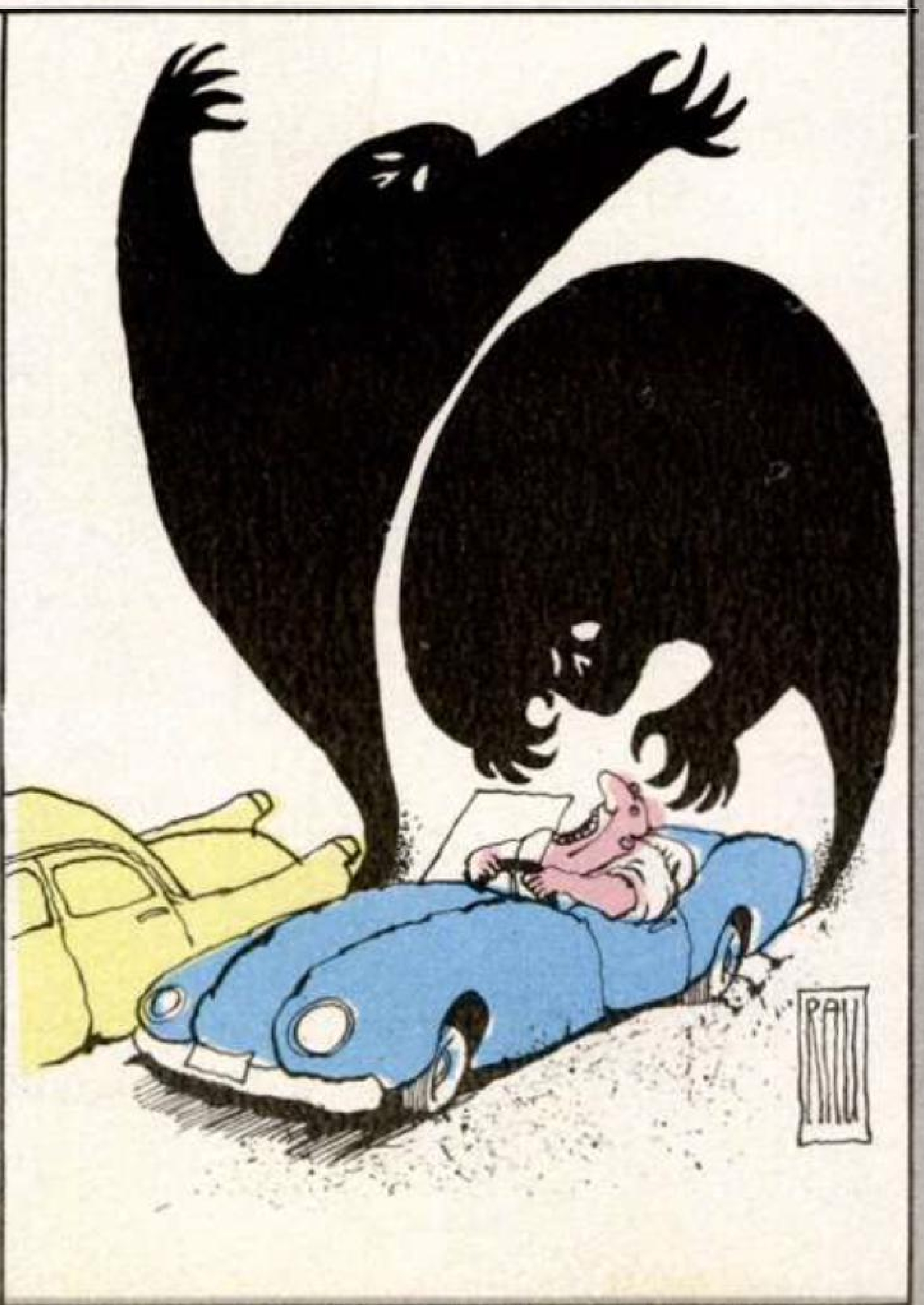
– Na ugye, nem is olyan nagy dolog megállnod, hogy egy napig nem dohányzol?

– Mindenki eszi a póréhagymát, krumplit, banánt, te meg csak hozod ezeket a zsíros, koleszterinszintet növelő húsokat.

FÜSTSZÍVÁS HELYETT PORSZÍVÁS

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Közeledik a füstmentes világnap.

Ha valahol, nálunk nagy szükség van rá.

Mert mi füstölgünk állandóan, télen és nyáron, éjjel és nappal. Pedig tudjuk, nem érünk el vele semmit, legfeljebb ártunk az egészségünknek.

Amerikában, az oly gyakran példaként emlegetett Amerikában, bezzeg homlokegyenest ellenkező a helyzet. A bagós ember sehol annyi tiltással nem kerül szembe, mint éppen a szabadság honának becézett Államokban. Tudniillik ott már tudják, hogy a szabadság bizonyos esetekben csak tiltásokkal érvényesíthető: ahhoz, hogy mindenki szabadon vehessen levegőt, korlátozni kell a füstölgőket. Fehér holló arrafelé a dohányos, afféle lenézett és szánandó pária, akinek hét határon nincs párja. Még azok a nemdohányzók se füstölögnek, akiknek pedig lenne okuk rá. A sikertelen ember nem veri nagydobra szegénységét, inkább gondosan titkolja; fiaskóiért nem a környezetét, a kormányt okolja, hanem saját magát. Nem másokat sároz, saját fejére szórja a hamut. A tehetősebbek sem füstölögnek a magas adó miatt, inkább mellüket verve kérkednek azzal, milyen komoly összeget fizettek be az államkasszába, mert tudják, az fizet sok adót, aki tisztes jövedelemre tett szert. Nálunk még (?) ez is fordítva van. Aki sok adót fizet, füstölög, aki meg nem, csendben röhög a markába, hogy sikerült eltitkolnia nagy jövedelmét az APEH előtt... Mert az adóhatóság időnként úgy gondolkodik, hogy ahol sok a szegény, azoktól lehet sok adót beszedni, arra a kevés gazdagra nem érdemes odafigyelni...

Furcsa, de akik mérgezik a levegőt, különféle elméleteket találnak ki igazuk bizonygatására. Nemrégiben azt hallottam, hogy az egészség biztos záloga a biokoszt; aki gondosan ügyel arra, hogy semmiféle mérgező anyag ne kerüljön a táplálékába, mérget vehet rá, hogy százhúsz évet is megél. Egy igazi biokosztos állati eredetű elemózsiát nem vehet magához. Nos, ide kapcsolódik az a sánta elmélet, hogy csak biocigaretta létezik, hiszen a dohány növény – a szűzdohány szűznövény –, papírja is növényi eredetű, ergo nem árthat az egészségnek. Aki mindezt elmondta nekem, úgy tett, mintha hinne saját tételében, noha biztosan tudom, ő is tudta, hülyeséget beszél. Nyilván megszokásból tette, ugyanis politikus az istenadta...

Mialatt ezeket a sorokat írom a dohányzás ellen, a harmadik cigarettára gyújtok rá. Pedig orvosom megmondta: a dohányzás biztos halál – és ő ezt komolyan is gondolta. Én némileg kételkedem ebben, hiszen egyetlen ember sem maradt életben abból a korból, amikor még nem ismerték a cigarettát. De hát ilyen az orvostudomány: a biztos halál titkát már megfejtették, a biztos élet titkáról még semmit sem tudnak.

Egyetlen nap különben is kevés arra, hogy leszokjunk a dohányzásról. Ahhoz legalább két-három füstmentes hónap kellene. Esetleg füstmentes évek.

Csak hát a legnehezebb időket a legnehezebb füst nélkül elviselni. Meg aztán ilyenkor annyi más minden is árt az egészségnek. Így nem csoda, hogy akit figyelmeztetnek a dohányzás ártalmasságára, arra, hogy minden szál cigaretta egy koporsószeg a koporsójába, cinikusan így válaszol: „Bánom is én, ha a koporsóm úgy fog kinézni, mint a sündisznó, én akkor is szívom!" Meg azzal védekezik, hogy úgyis éppen elég dolgot kell nap mint nap mellre szívnunk, ami árt az egészségünknek.

És ebben speciel igaza van.

Mert tessék csak megfigyelni: nem csupán dohányfüsttel lehet mérgezni körülöttünk a levegőt!

TÁRSADALMI RÁZÓ

Szemben egy kicsiny park, nincs sok pénze az önkormányzatnak, de igyekszik azért fűmagot venni, és kitavaszodván, beszórni a fölásott részeket: legyen szép a pázsit.

Igen, de a galambok figyelőszolgálatot tartanak, és amikor az őrszem jelzi, hogy bú-búúú-búúú, harmincan is nekiindulnak a környező háztetőkről, ereszaljakból, szelíd, békés galambocskák, és nyomban nekiállnak felkapkodni a drága pénzért leszórt fűmagvakat.

Galamb sokkal több van, mint parkőr. Még egy parkőrt se láttam fűmagszórás után körberöpködni, hogy védje a leendő pázsitot.

De akadnak magukat a közügyekért felelősnek érző, öntudatos állampolgárok. Nap nap után látok egy idős nyugdíjast, aki egyik kezében bottal, amire támaszkodik, másikban egy újsággal, amit a fűmagvakat fölfaló galambcsordák felé rázogat, igyekszik elhessegetni őket a térről.

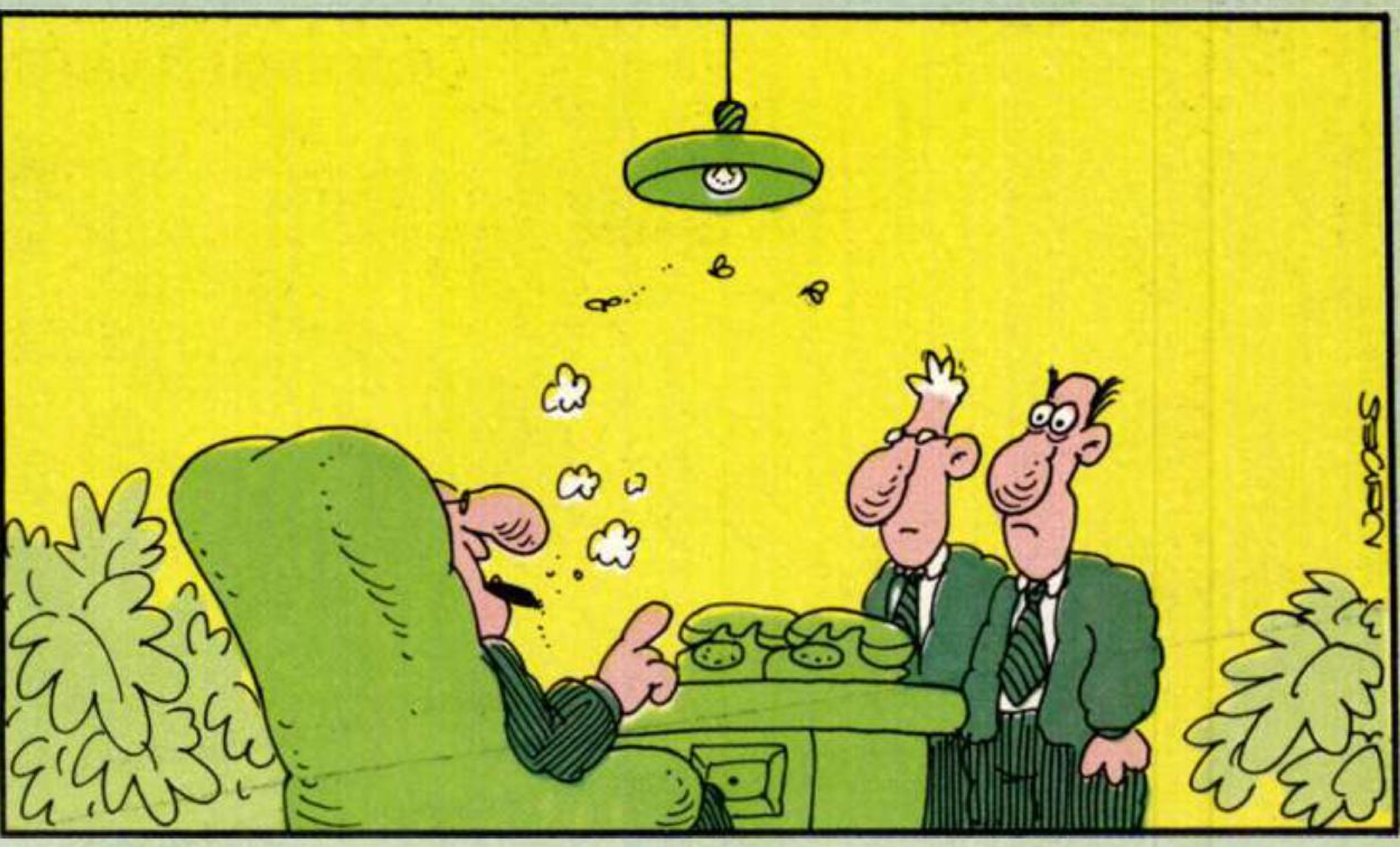
Csúnya jelző, hogy csorda, mondjunk inkább galambhordát. Már csak azért is, mert ha nem jár arra ilyen társadalmi újságrázogató, zavartalanul lekopasztják a teret, minden magot elhordanak, trágyázzák is igaz, de addigra megeszik azt, ami a pöttyentéseik nyomán kisarjadna. Szerencse, hogy gyakran jön a mi emberünk, és valahányszor elsétál a parkocska szélén, vagy éppen leül az egyetlen padra, újságlapokat ráz a galambok felé. A galambok felröppennek, elszállnak, de figyelnek. Ha társadalmi rázónk elmegy, visszaszállnak, és kopasztják a teret tovább.

A minap úgy tűnt föl, a galambok kezdik megszokni ezt az egyetlen társadalmi rázót. Rá se hederítenek, legfeljebb félméterrel odább libbennek. Emberünk elkeseredetten rázza feléjük az újságját, és szomorúan tapasztalja, hogy semmi értelme az egésznek. Sok galamb embert győz.

Engem mégis meghat ez a teljesen céltalan, haszon nélkül való, sziszifuszi közösségi gesztus. Ez a hírlaprázogatás. Elgondolom, mi lenne ebben az aranytojást tojó kis országban, meg a világban, ha milliónyi ember, valami károsat tapasztalva, naponta csak egyszer, teljesen önszántából öklét, újságját rázná minden és mindenki ellen, ami s aki életünk szépségére tör? Akkor is fölzabálnák a galambok képében taroló sáskahorda-szándékú kártevők életünk kertjéből azt a kevéske, zöld reményt?

Attól tartok azonban, hogy nem a példára figyelnének nagyon sokan, hanem arra, hogy a társadalmi rázó vajon kormánypárti vagy ellenzéki lapot ráz-e? És akkor győznének a hordák, mert elvennék a társadalmi rázók kedvét mindentől a társadalmi rágcsálók.

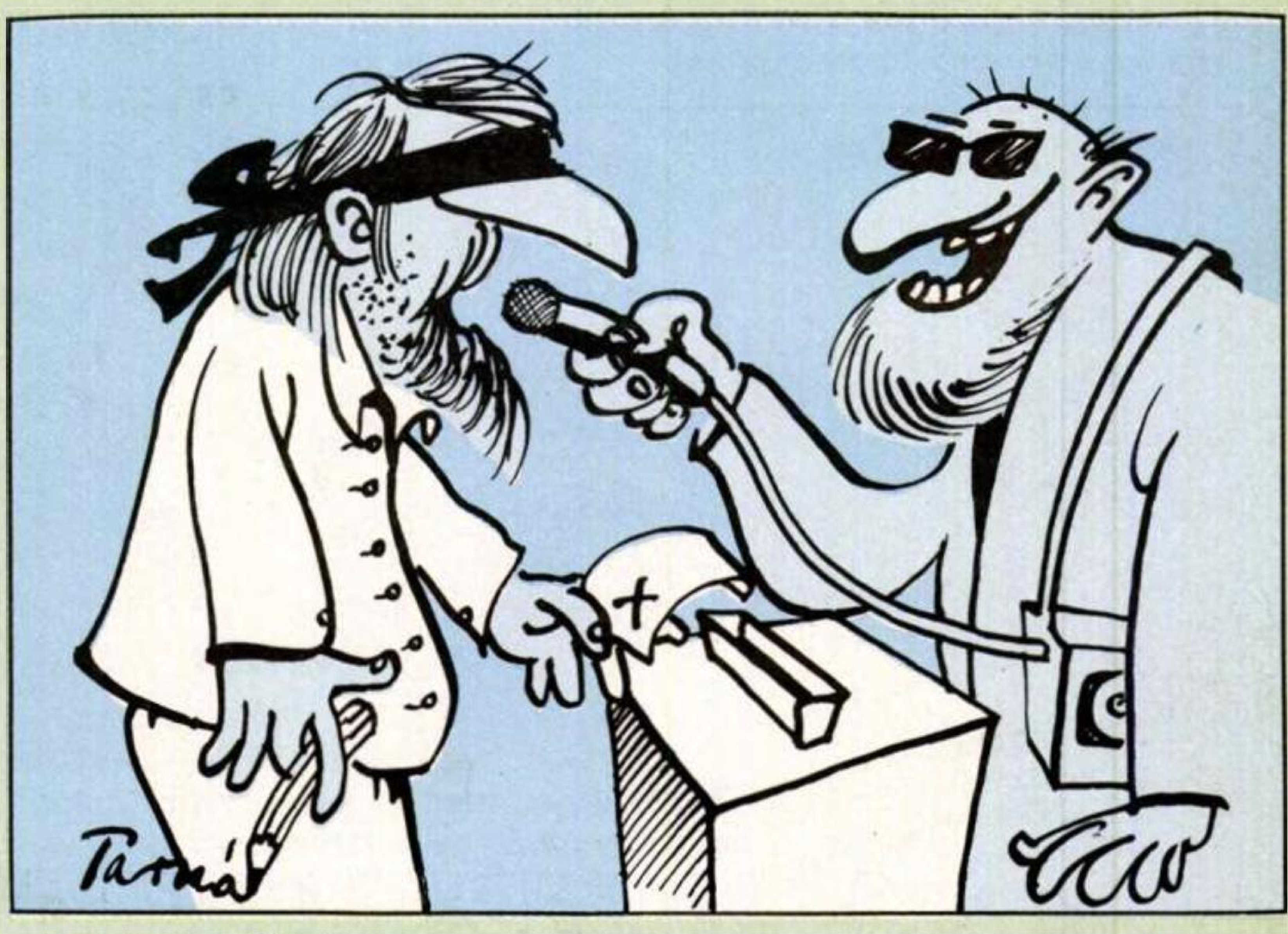
ALFÖLDI IMRE

– A maguk feladata lesz megvizsgálni, milyen mértékben jöhet szóba propaganda eszközként az Esti mese a '94-es választásokon.

•

KIRE SZAVAZOTT A TB-VÁLASZTÁSOKON?

– Fogalmam sincs.

SZAVAZÁS

– Tudja, azért bízom bennük, mert az ő nevüket szemüveg nélkül is el tudom olvasni.

Választások után:

FOLYÓSÍTSON NEKED A NAGY SÁNDOR...

– Te jó ég, választás volt!

KIRE SZAVAZOTT RAJZOLÓNK

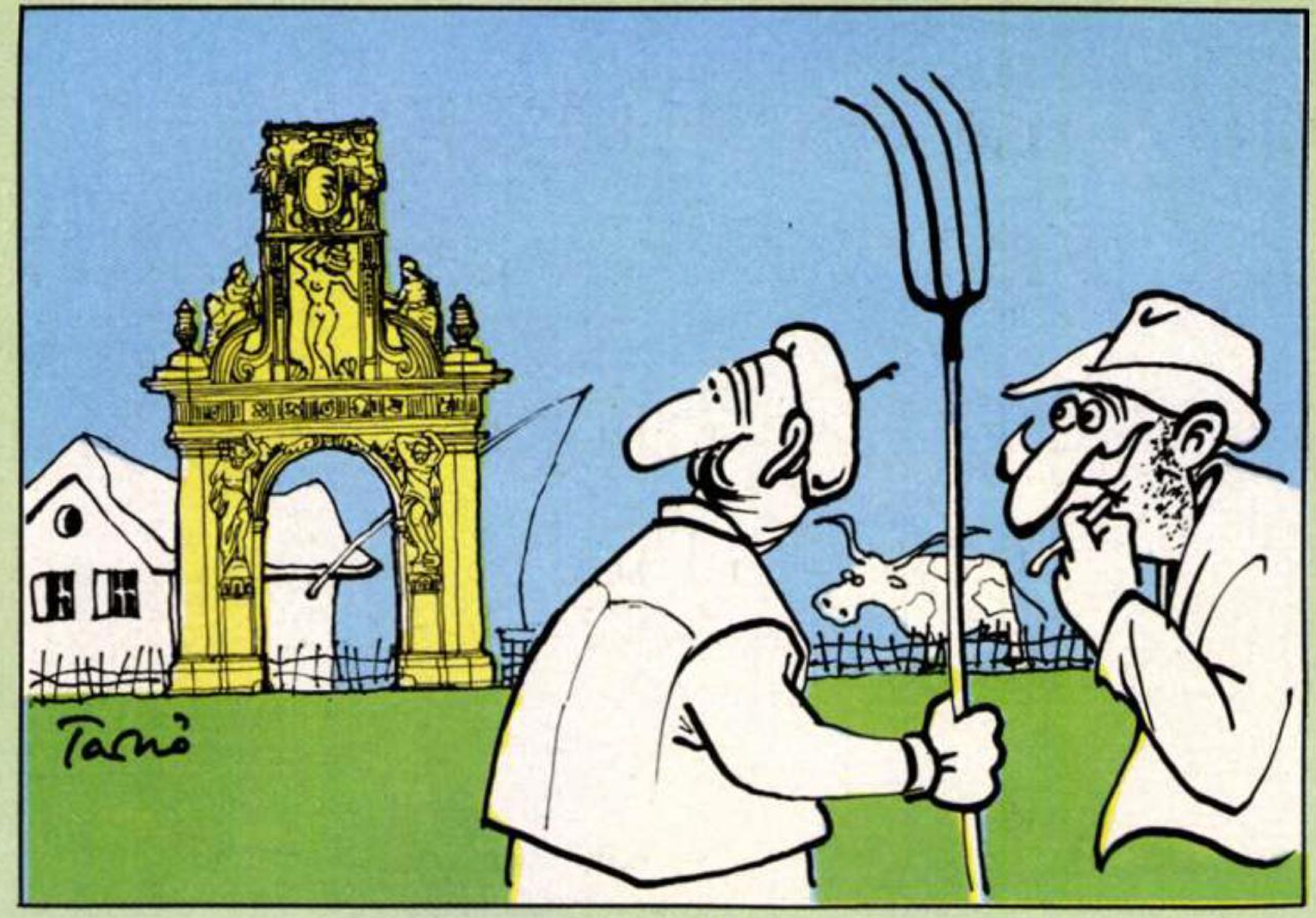

– Természetesen a szakma legkiválóbb képviselőjére.

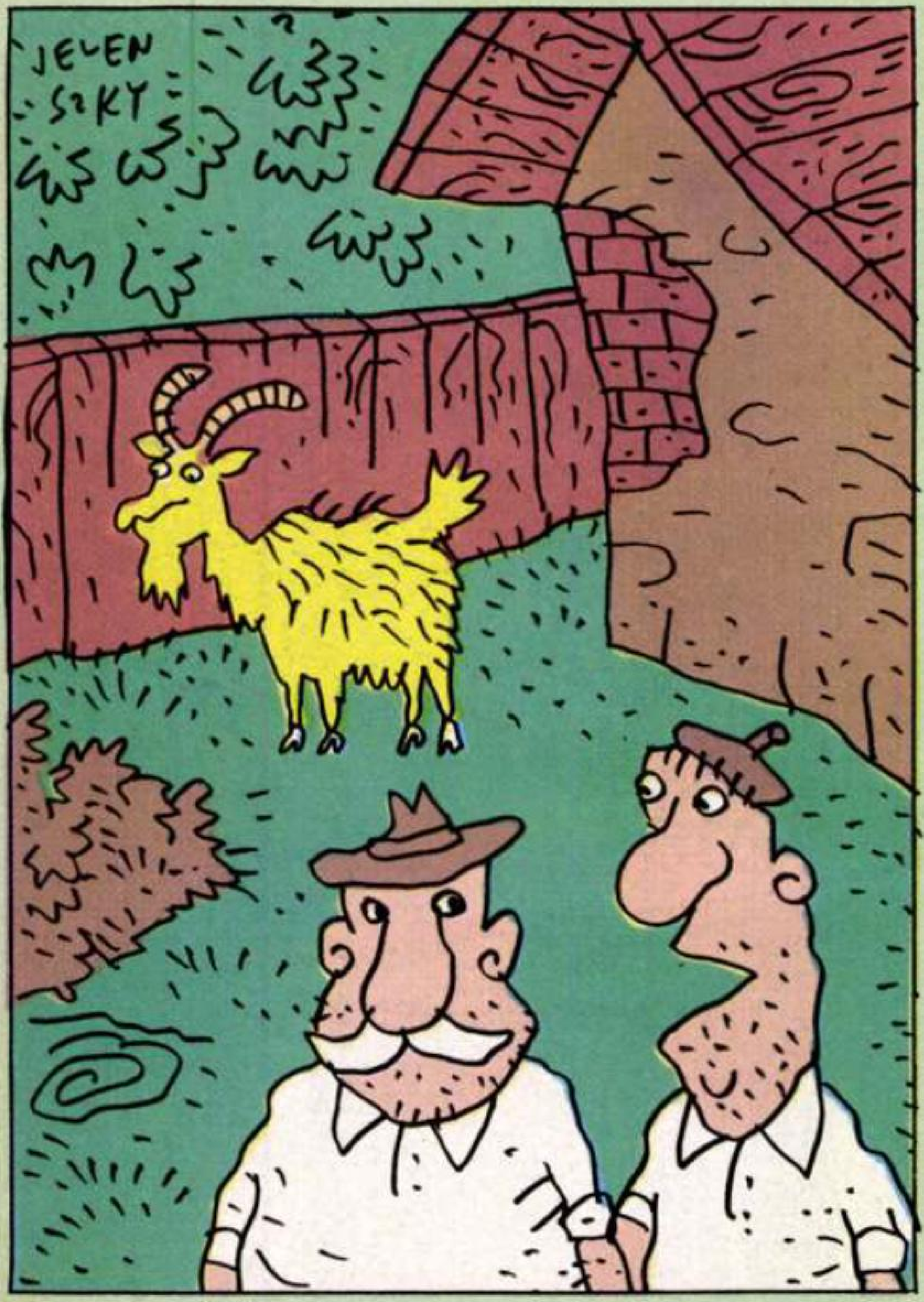
Pályázat az Új Magyarországban a „legszebb falu" címének elnyeréséért

– Barátaim, falunk akkorát fejlődött az elmúlt három évben, hogy bátran benevezhetünk a pályázatba.

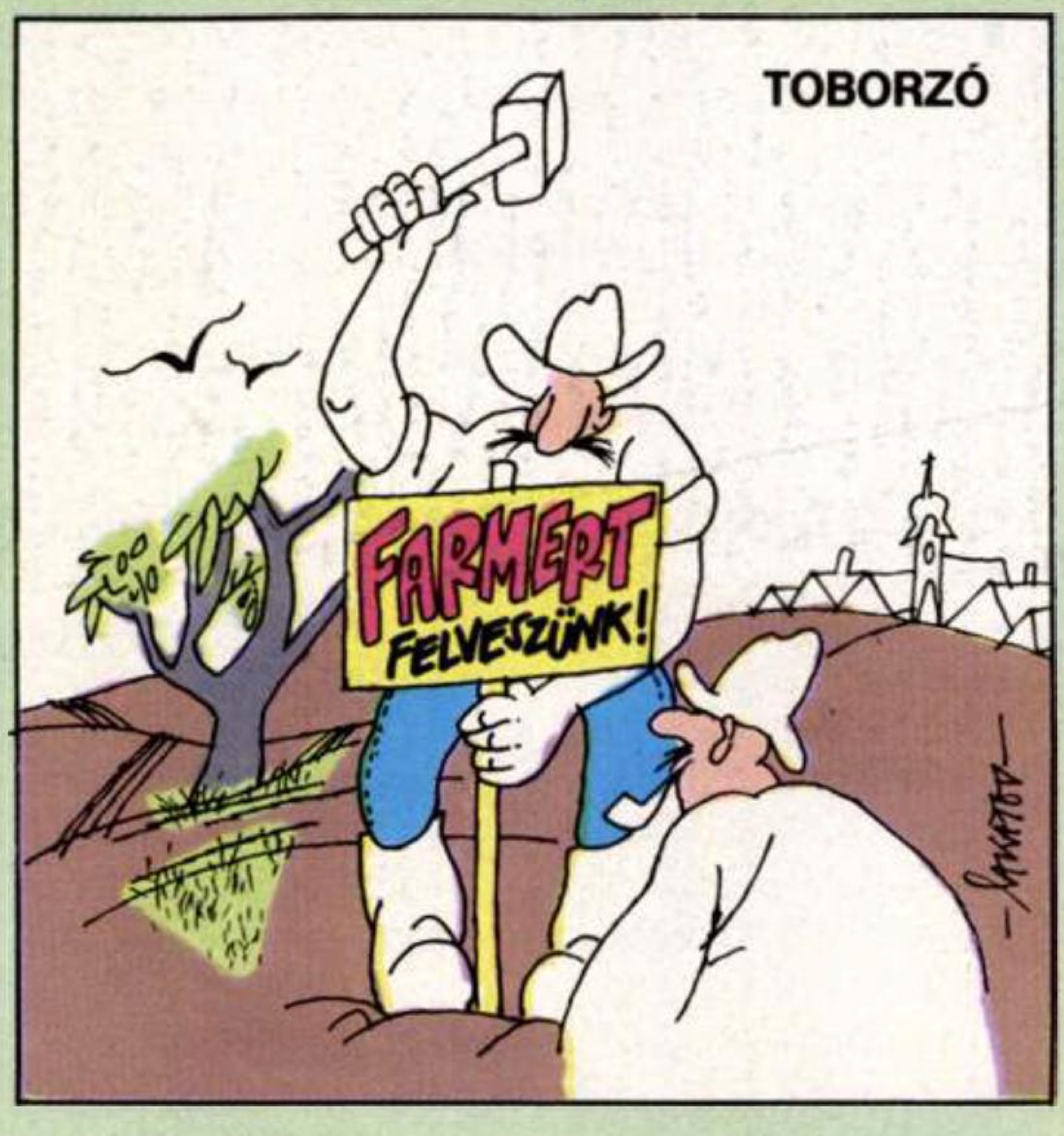

– Úgy látom, a Gazsinak jár az Új Magyarország.

– Látom nagyon nyerni akar a „Legszebb falu" pályázatán, mert még a kecskét is lefújta arany spray-vel.

TOBORZÓ

A MI FALUNK LESZ A LEGSZEBB

BOSZORKA-MEDICINA

– Jobban teszi, lelkem, ha rám hallgat. Akárhogy is tagadják azok a tanult doktorok, mégis csak fűben-fában vagyon az orvosság!

– Biztos ez, Mariska néném?

– Már hogyne lenne biztos, lelkem! A múltkor felírt az a háziorvos – vagy minek nevezik manapság – valami hiánygyógyszert. Jártam a vénnyel *fűhöz-fához* és mikor végre megkaptam, egy *vagyont* kértek érte! Na, azóta nem a háziorvoshoz, hanem az orvosegyetemre járok.

– Akupunktúra?

– Nem, fiam. Kandidatúra. Méghozzá természetgyógyászatból.

– Ugye csak tréfál velem?

– Tréfál magával az adóhivatal! Ha nem szerzek valamiféle tudományos fokozatot, még lecsuknának kuruzslásért.

– Mariska néném tényleg ért a gyógyításhoz?

– Már miért ne érteném? A múltkor például az Imre sógort leszoktattam a kocsmázásról. Amivel az orvosok tíz évig hiába birkóztak, az a Mari néninek tíz perc alatt sikerült.

– Mit etetett meg a sógorral?

– Vele semmit. A kocsmárossal „etettem meg", hogy a sógor – ivászatot színlelve – az APEH megbízásából titkos „forgalomszámlálást" végez nála. Azóta nemhogy az ivóba, de még a kocsma utcájába sem engedik be!

– Másféle bajokat is tud kezelni?

– Persze, hogy tudok. Két hete például a Jani sógort vettem pszichoterápia alá. Húsz éve már, hogy próbálják kikúrálni a cezaromániából, de eredmény, az semmi. Viszont az én tömeghipnózisom csodát tett. Elhíresztteltem róla, hogy bigott kormánypárti. Azóta olyan kicsi fiú, hogy még a saját lakásában is csak a fal tövén mer közlekedni.

– Nem mondom, ez már valami. Talán még az emlékezőképesség elvesztését is tudná gyógyítani?

– Az orvosi nevét mondja kedveském, hogy én is értsem, miről van szó.

– Az amnéziára voltam bátor gondolni.

– Na ugye, tud maga egy egyszerű laikus természetgyógyász számára is érthetően beszélni! Több gyógymódot is tudok ellene.

– Melyik a leghatásosabb?

– A ráolvasás. Legutóbb egy ügyvezető igazgatót is így kezeltem.

– Mit olvasott rá? Az „egyedem-begyedem"-et?

– A kommunista múltját!

– No és kigyógyult?

– Nem.

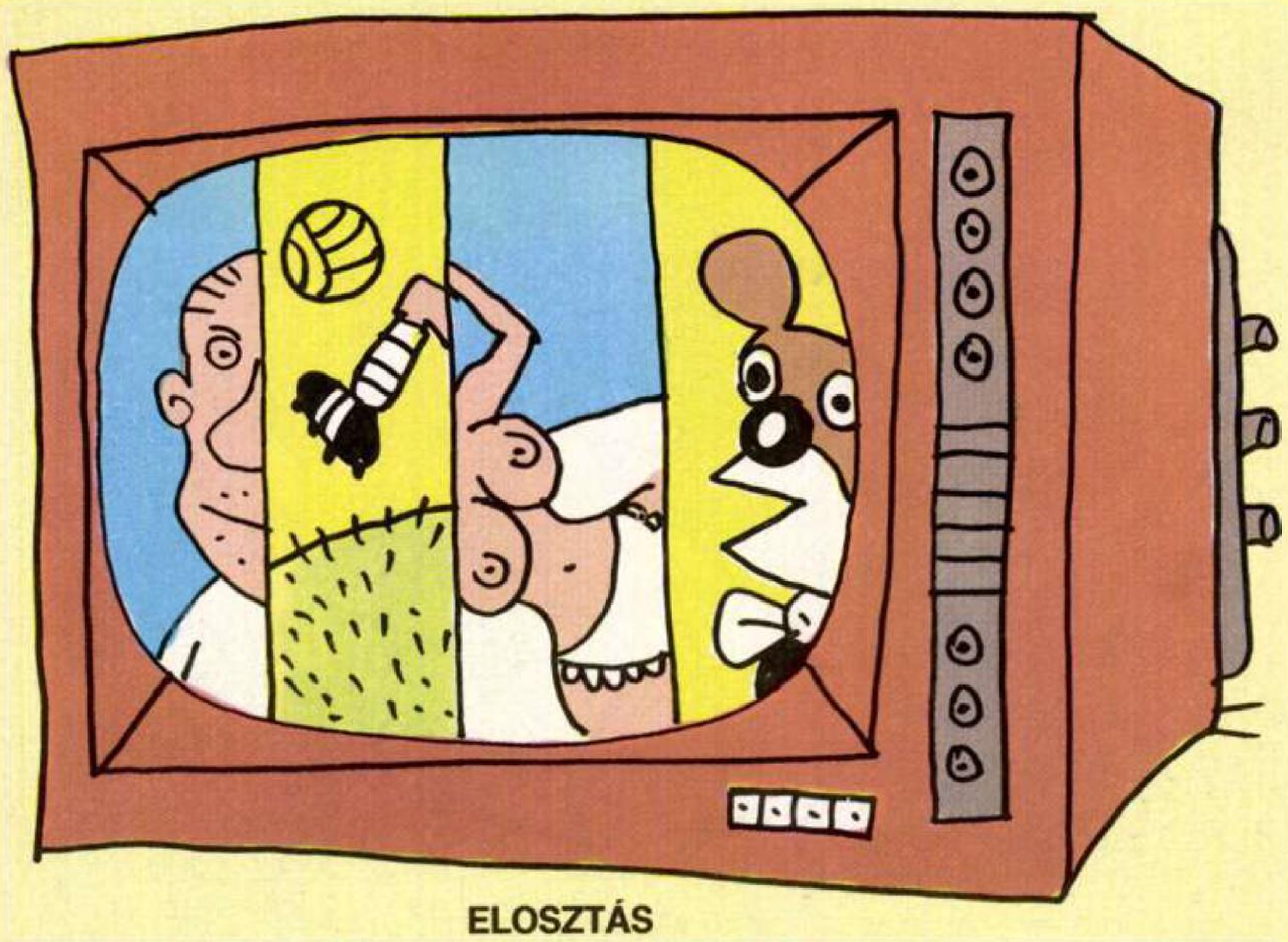
– Mari néném! Akkor ezek szerint csődöt mondott a tudománya?

– Csak félig mondott csődött. Az igaz, hogy az ő egészsége nem állt helyre, viszont az én anyagi helyzetem igen.

– Időközben nyert a lottón?

– Arra nem volt szükség. Hogy a viselt dolgait el ne mondjam másoknak, havi hatvanezer fixszel bevett a káeftéjébe...!

BODNÁR

ELOSZTÁS

– Nekem úgy tűnik, hogy történész koromban a tatárokkal mintha könnyebb lett volna.

DOBÓ

– Mondd meg a főszakácsnak, hogy a törökre lesz a leves, tehát többet és forrón.

WALTER BÉLA:

A PISZKEI FŐADÓ

(Frekvenciákat osztanak Alsópiszkén – Mi történt éjjel a bögrecsárdában? – Büdösek a csatornák – Alkalmas-e a kisbíró? – Ide nekem a CNN-t! – Megverték a különtudósítót)

A teljes hírzárlatot a Lepcses Terus viselte el a legnehezebben. A szerencsétlen megpróbálkozott ugyan a siketnéma beszéddel, ám a szomszédasszonyáról az ura leszerelte a jelfogót.

Alsópiszkén dúlt a harc a frekvenciákért!

Boris mama bögrecsárdájában hajnalig ülésezett a válságstáb, míg végre konszenzusra jutottak, s közösen elénekelték a Nagyképernyős a Balogh Julcsa pruszlikja kezdetű pártsemleges csujjogatót.

– Büdösek a csatornák – csapott váratlanul a kecskelábú asztalra Szippantós Tóni, a népszerű tömegkommunális szagértő. – A kisbíró pedig visszatartja…

– A híreket – bólogatott sokatmondóan az alpolgármester. – Verjük dobra!

– Verjük inkább csapra – gurította maga elé a söröshordót a belsőégésű segédtűzoltó. – Boris mama, ide nekem a CNN-t is, hukk!

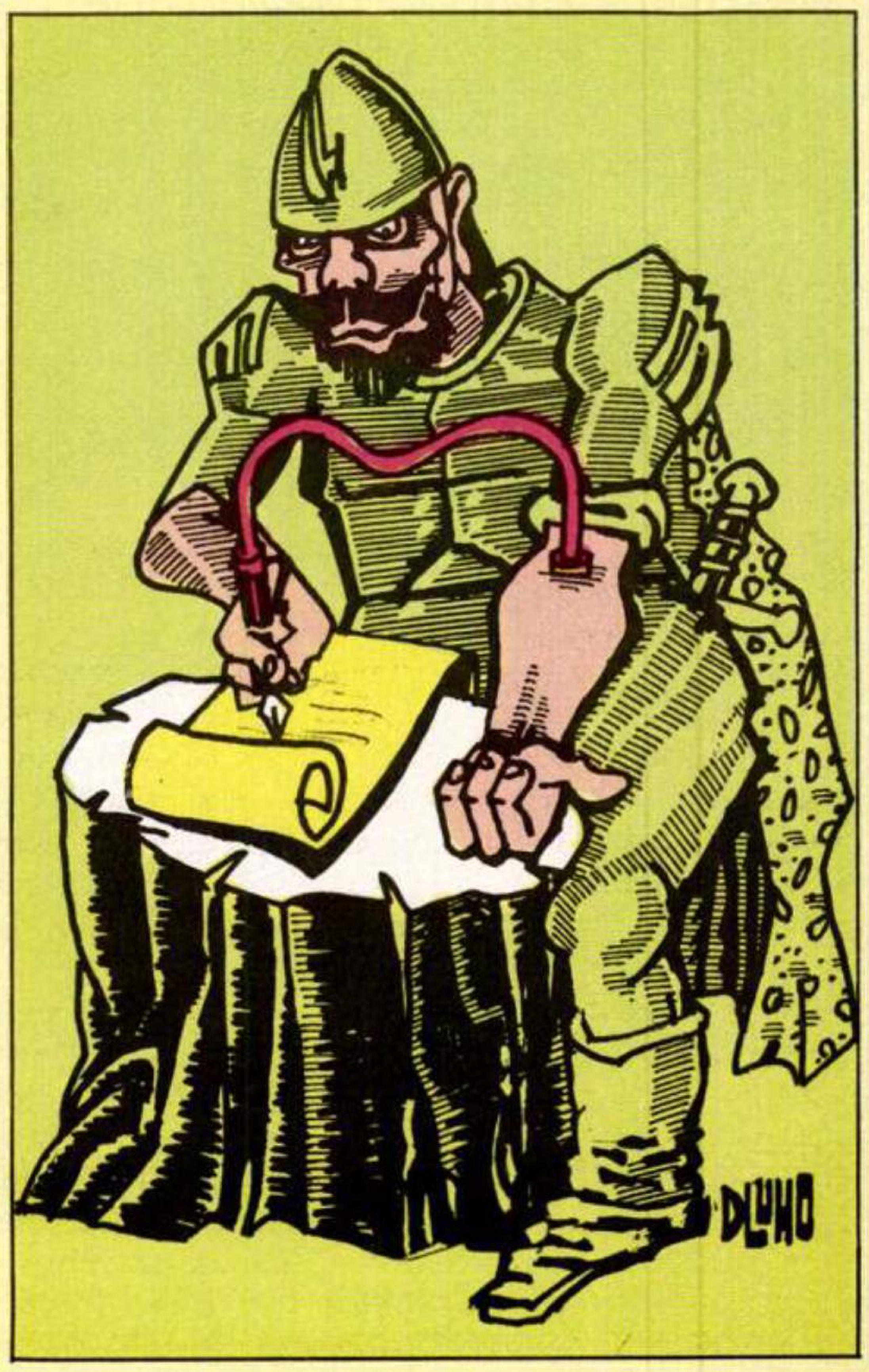
A korhelyleves *kanalazása* közben megfogalmazták az Alkotmánybírósághoz intézett kérdéseiket, s azokat Sanyika, a bicegős postás vitte ki a reggeli gyorshoz. (Lekéste.)

És ezután történt az a sajnálatos eset, melyet a londoni The Times rendkívüli kiadása a címlapján hozott:

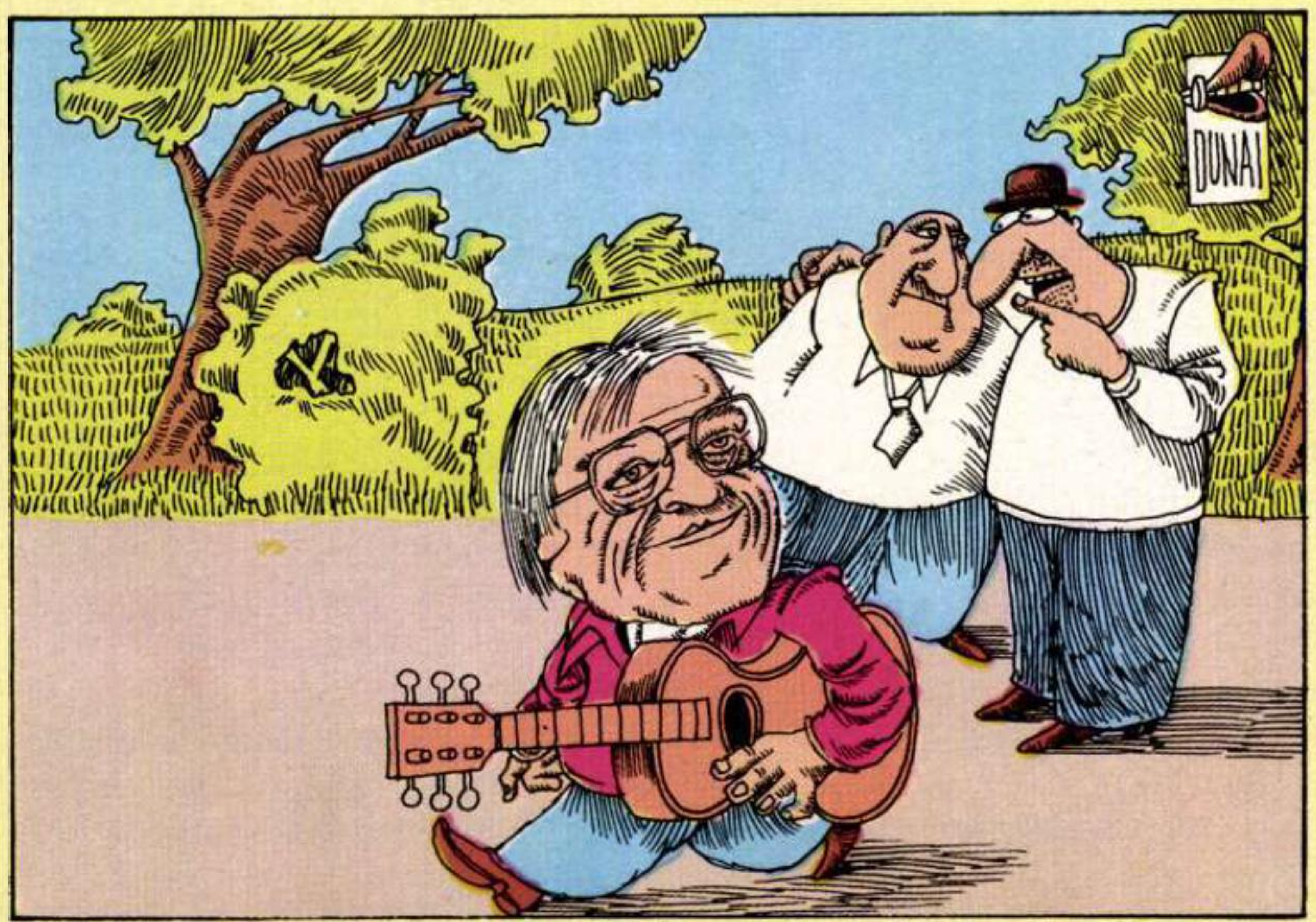
Az alsópiszkei kocsma udvarán megverték a Hajnali Unalmas különtudósítóját!

Kugliban.

VÉRSZERZŐDÉS

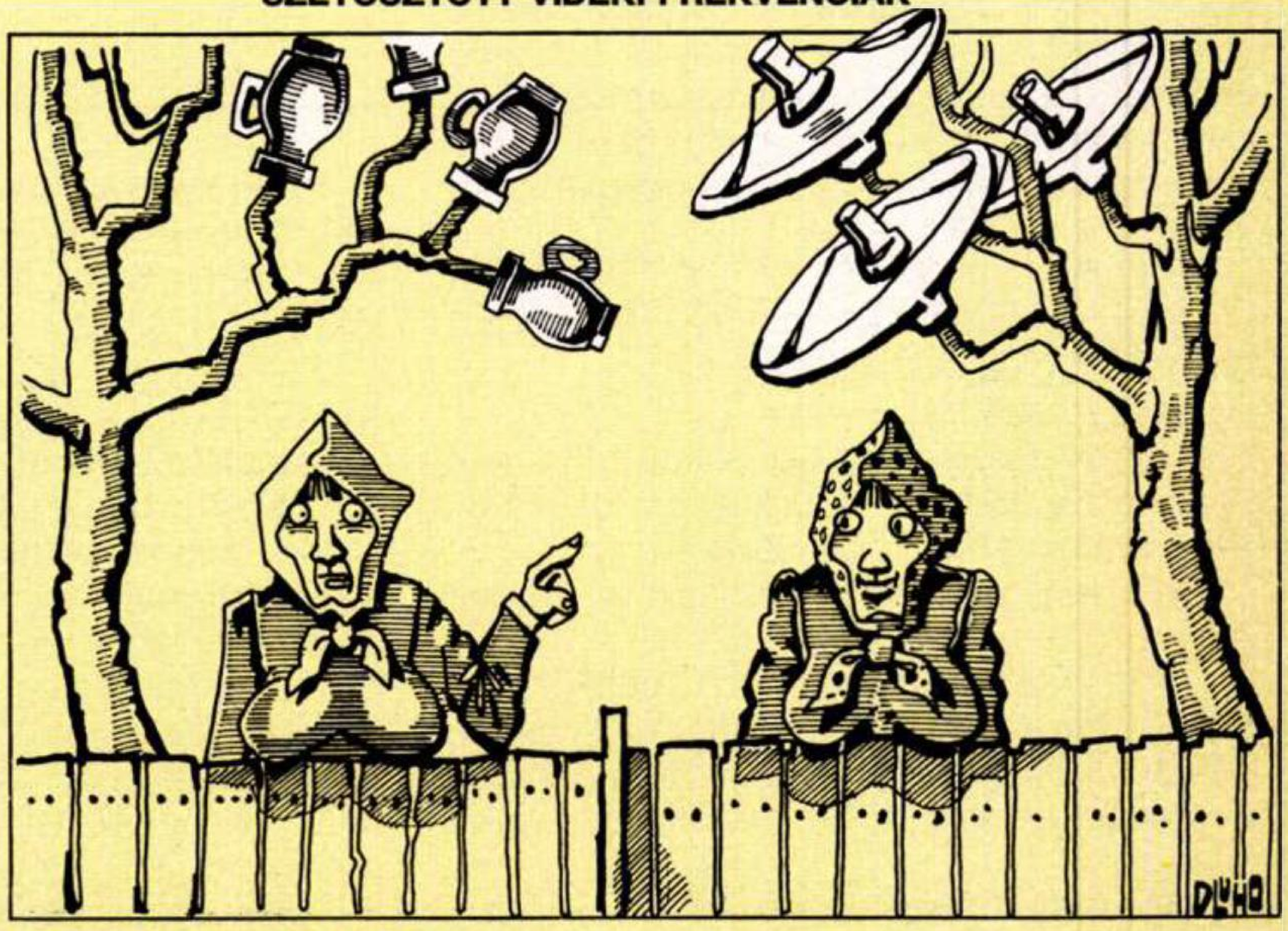

JÖN AZ ATILLA ROCKOPERA

– Majd csak figyelje meg, ezen is elgondolkodnak az emberek, mint az „István a király”-on.

SZÉTOSZTOTT VIDÉKI FREKVENCIÁK

– Szatelit-fa ez, lelköm?

Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes"
(Szenes Iván)

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

KATONA TAMÁS

miniszterelnökségi államtitkárral

Amikor Katona Tamás sietve megérkezik parlamenti irodájába, mi már három perce várjuk, de úgy kéri elnézésünket, mintha három órát késett volna. Tudjuk, hogy csak fél órát tud ránk szánni, mert már jön a következő, talán még a Ludas Matyinál is fontosabb látogató.

– Államtitkár úr, hogyan bírja ezt a tempót?

– Épp a múlt héten voltam felülvizsgálaton, és az orvosok megállapították, még eltartok egy darabig. Ez azért is fontos, mert legkisebb gyermekem ötéves, és ez olyan dolog, ami az embert – remélem – hosszú ideig mozgásban vagy fiatalon tartja.

– Ha ötéves, indokolt a kérdés: látta már a papáját „élőben" is, vagy csak a képernyőn?

– A múltkor azt mondta: „Az óvodában a többi gyereknek rendes, bentlakó apukája van." Ez egy klasszikus meghatározás.

– Ne vegye pimaszságnak, de immár tanárnő lányom hajdani, óvodai mondása jut az eszembe: „Képzeld, papu, az óvodában egy csomó gyereknek a nagypapája a papája!"

– Ez rám is vonatkozhatna. Régi családoknál egyébként gyakran előfordult, hogy a nagybácsi fiatalabb volt az unokahúgánál. Nálunk ezt sajnos a lányom hibájából – talán korábban kellett volna felvilágosítanunk – másfél évvel elpasszoltuk.

– A jó kedélyét hogy tudja ekkora hajsza közepette megőrizni?

– Kétségtelen, hogy vannak dolgok, amelyek alaposan aláássák a jó kedélyt. Ráday Misi, akivel elég sok műsort csináltunk – ez az egyetlen nagy koalíciós vállalkozásunk, amely még működik, a 48-as sorozatunk –, mondta is nekem egyszer, hogy „sokat vesztettél a humorodból". Megvizsgáltam magam, és töredelmesen bevallom, igaza volt. És rájöttem, hogy ez is – mint minden igazság kétélű: ő is sokat vesztett a humorából... Akit a húsdarálón keresztülpréselnek – s ezt a semmiféle politikai tapasztalattal sem rendelkező újdonsült politikusgarnitúrát itt a parlamentben, a kormányban alaposan átdarálták – csak a jól fejlett akasztófahumor segítheti, hogy jókat tudjon nevetni saját magán. Nos, gyakran már máson sem tudunk kárörvendő módon, igazán nevetni. A más ügyetlensége, csetlése-botlása is bosszant. Pedig úgy érzem, a humor, az önirónia fontos biztonsági szelep. Aki ezt elveszíti, akkor is vessen keresztet magára, ha nem katolikus. A humor a kapcsolatteremtésben is nélkülözhetetlen. Úgyis túlságosan hosszan szoktunk szónokolni, a humor fönntarthat az érdeklődésből legalább valami keveset. Önirónia nélkül sem megy... Ha a tapasztalatlan politikus japán kakasként dülleszti a mellét és szaladgál föl és alá, természetesen hasra esik az első kifeszített madzagban. Mi nem politikusnak készültünk, botcsinálta módon kerültünk ide, ezért kívánatos, hogy a saját csetlés-botlásunkból tanuljunk. Ha a madzagban hasra esünk, és azon irtózatosan felháborodunk; az isteneket, a körülményeket, a madzagot okoljuk, akkor nem fogunk tanulni.

– Persze az nem lehet véletlen, hogy ön a politikai pályára került.

– Vannak kísérletező kedvű emberek. Ha látnak egy hurkot, azt hiszik, az azért van ott, hogy beledugják a fejüket, és jól megrángassák, hogy szorul-e az a hurok... Elég sokan áldozatul eshettünk volna a különböző hurkoknak – és nemcsak átvitt értelemben. Egyébként igazuk van, én nem ma kezdtem a politizálást. Borzasztó lelkes politikus voltam 1945-ben vagy 1956-ban. Aztán voltak olyan időszakok közben, meg utána, amikor erről leszoktatták az embert.

– Nem úgy emlékszem, hogy leszokott volna.

– Ami igaz, igaz. Engem már a középiskolában is úgy hívtak, hogy „a tagadás ősi szelleme". És bárhogy próbáltam, nem tudtam erről leszokni. Egy idő után, mondjuk a nyolcvanas években, amikor a szegedi egyetemre került történelmet oktatni, kiderült, hogy ez pozitívum. Kevés olyan jó öt évet tudnék elmondani bárkinek az életéből, mint az én szegedi éveim... Szörényi Laci tanította a magyar irodalomtörténetet, közös szemináriumokat tartottunk. Máig is csodálom, hogy ezt különösebb botrány nélkül megúsztuk. Úgy látszik, akkor már „meg volt fertőzve" a szegedi egyetem. Bizonyára nem véletlen, hogy elég sok képviselő és államtitkár került onnan ki. Szörényi Laci szegedi korszakában írta meg azt a „perverz" ötletet – '88-ban, azt hiszem –, hogy milyen érdekes volna a világkiállításra az ország összes Lenin-szobrát összeszedni és kemény valutáért mutogatni. Ez akkor meglehetősen merész ötlet volt: a dobozból kimászó egri Lenint, vagy a hódmezővásárhelyi, úgynevezett tojó Lenint... Megint csak ismételni tudom: csodálom, hogy nem lett még sokkal nagyobb felháborodás.

– Mostanában tanít valahol?

– Nem én. Mikor? Öreg vagyok, hetvenkét óránál többet nem tudok a huszonnégybe belezsúfolni.

– És nem hiányzik?

– Egy ideig csütörtök vagy péntek reggelenként lelkiismeret-furdalásom volt, hogy nekem most a szegedi vonaton kellene ülnöm – és nem ülök fel. Elmúlt egyébként. Nagyon nagy szégyen.

– Miért?

– Mert úgy látszik szerettem azt csinálni, amit csináltam. Remélem, a tanítványaim is jó szívvel emlékeznek azokra az évekre.

– Van itt, a parlamentben hajdani tanítványa?

– Több is. Például a FIDESZ-ben Tirts Tamás. Igyekeztem belőle szepesi őseihez hasonlatosan derék szepesi gerillát nevelni. Remélem is, hogy derék szepesi gerilla, és nem derék városi gerilla.

– Közvetve persze ma is tanít. Kisebbik lányom például most emelte le a könyvespolcról vizsgára készülve az ön könyvét, a Tatárjárás emlékezetét.

– Amikor az a munkám napvilágot látott, nehéz helyzetben voltam az Európa Könyvkiadónál. Kiváló igazgatója volt, de baromi nehéz ember. Engem utált. Annál nagyobbra becsülöm, hogy ezekkel a történelmi sorozatokkal hagyta magát megfőzni, hagyta csinálni, noha ez a kiadó meghatározott profiljától felettébb távol esett. De csinálhattuk, és azt hiszem, hasznos dolgot csináltunk vele. Aztán a nyolcvanas évek közepére kellőképp elmérgesedett ez a személyes kapcsolat... És akkor én két évre Soros-ösztöndíjjal el tudtam tűnni. Utána már Szeged következett.

– Hitte volna akkor, hogy csupán államtitkári elfoglaltsága akadályozhatja meg abban, hogy múltidőben megírhassa a „Szovjetjárás emlékezetét" is?

– Hála istennek, én sohasem foglalkoztam a huszadik század történelmével. Valószínűleg ez a mulasztás ösztökélt arra, hogy megpróbáljam egy kicsit csinálni a huszadik századi magyar történelmet. Ez a század is hozott annyit, mint a tizenkilencedik, némely tekintetben még többet is. Óriási politikai, társadalmi, gazdasági változást, egy csodálatos forradalmat. És még két szomorú pluszt: két elvesztett világháborút. De ehhez még nyugodtan hozzá lehet adni harmadikként a negyvenöt évi egypártrendszert, mert az „ér" annyit, mint elveszíteni egy harmadik világháborút. Ezt a négy-négy és fél évtizedet kell valahogy kihevernünk. Mert még nem éltük túl, csak jó úton vagyunk hozzá. Még itt él bennünk. Dolgozik bennünk az öncenzúra, a gyanakvás, a félelem – ezektől kellene már megszabadulnunk. A szocializmus egyik jellemző tulajdonsága volt az előítélet. Én kevés társaságban láttam annyi előítéletet, mint ebben az ellenzéki és kormánypárti új politikus garnitúrában. Nyilván közbizonytalanságunk egyik lecsapódása, hogy gyönyörűen hangzó platform-kijelentések gondolati paneljeit használjuk. Azért mégis hiszem, hogy jók a túlélési esélyeink.

– Hogyan viseli az ön elleni sűrűsödő támadásokat?

– Mostanában nem a kormány gyenge pontjait, hanem erős embereit próbálják támadni: Boross Pétert, Szabó Tamást. Ha méltattak arra, hogy rám is össztüzet zúdítsanak, akkor az bóknak is felfogható.

– Mik a tervei az 1994-es választások után?

– Ez egy egészen szép iroda, jól érzem itt magam. Nem szeretném elhagyni. A magyar országgyűlés épülete amúgy is gondoskodik arról, hogy a vereség keserűségét megenyhítse. Mert a kormánypárti képviselők a szűkebb, a Kossuth Lajos térre néző folyosót kapták. A szebb perspektíva, a dunai kilátás, a szélesebb folyosó az ellenzéké. És megértem: Steindl Imre zseniális volt. Azért, mert muszáj azokat a fájó szíveket bekötözni. Ez is egy ilyen flastrom. Én jól viselem a Kossuth tér látványát. Szerény vagyok, nem vágyom szebb kilátásra. Semmi kedvem hurcolkodni.

KAPOSY MIKLÓS:

KIÁLTVÁNY, FÉRFIAKHOZ

Már a feudálkapitalizmusban megmondták, hogy az idő = pénz. Ez a tétel a mi viszonyaink között így nem áll meg, de annyi igaz, hogy mindent gyorsan és egyszerűen csinálni: a bölcsek sajátja.

A fölös, de elkerülhetetlen műveletek megrövidítésének és ésszerűbbé tételének irányzata érvényesül a férfiöltözködés terén is. Tudományos kutatások állítása szerint e naponta ismétlődő műveletre fordított idő több mint felére zsugorodott a század eleje óta. Elhagytuk a nehézkes keménygallérokat, az egész, örökké elguruló nyakmerevítő apparátussal együtt – sőt, a mai ingeket már vasalni se kell. Megtanultuk, miként kell passzentosra sveifolt derékrésszel rögzíteni a legfontosabb férfiruhaneműt, mindörökre száműzvén ezzel a különböző hózentrágerek és nadrágszíjak kényszerű béklyóit. Gombos és kapcsos rendszerű lábbelik helyett gumibetétes félcipőket alkotott a férfielme, afféle papucsszandálokat, amikbe éppen csak bele kell lépni. Nincs már strumfpántli, mert föltaláltuk a bokafixet: megszűnt a tükör előtti bíbelődés a különböző alkalmakra illendő csokrétákkal, mivel egy nagy elme megajándékozta az emberiséget az előrekötött, egyetlen kapcsolintással szalonképessé tehető nyakkendővel. És így tovább; az egygombos zakótól az apacsnyakig, nagyszerű vívmányok jelezték a férfitoalett ésszerűsödésének diadalmas állomásait.

S amikor minden a legjobb úton haladt ahhoz, hogy egészséges ember másfél perc alatt tetőtől-talpig felöltözhessen – akkor akadt egy áruló, a haladás megátalkodott ellensége, aki föltámasztotta a mandzsettagomb átkos viseletét.

Akárki volt az illető, meg kell hagyni, körmönfontan dolgozott. Nyomban kezébe kaparintotta a divattervezőket, lepaktált az ingkészítő kis- és nagyiparral, míg világszerte el nem árasztotta a piacot a gyöngyházberakásos és aranyosveretű mandzsettagombok millióival.

A történelem ez ördögi kerékkötője ráadásul tovább bonyolította nagyapáink elavult módszereit, mert föllépése óta négy gomblyuk van a férfiingek ujján, gomb meg egy se. Ahelyett nagyra méretezett, gonosz indulatú mandzsettagomb van, amelyet sorba kell keresztülerőszakolni a visszahajtott kézelők nyílásain, naponta és újfent. És ha a négy, összeigazított gomblyuknyílás nem fedi olyan pontosan egymást, mint a Naprendszer bolygói világvégek alkalmával, hiábavaló a fáradozás, a mandzsettagomb letér pályájáról, és kezdheted az egész kísérletet elölről.

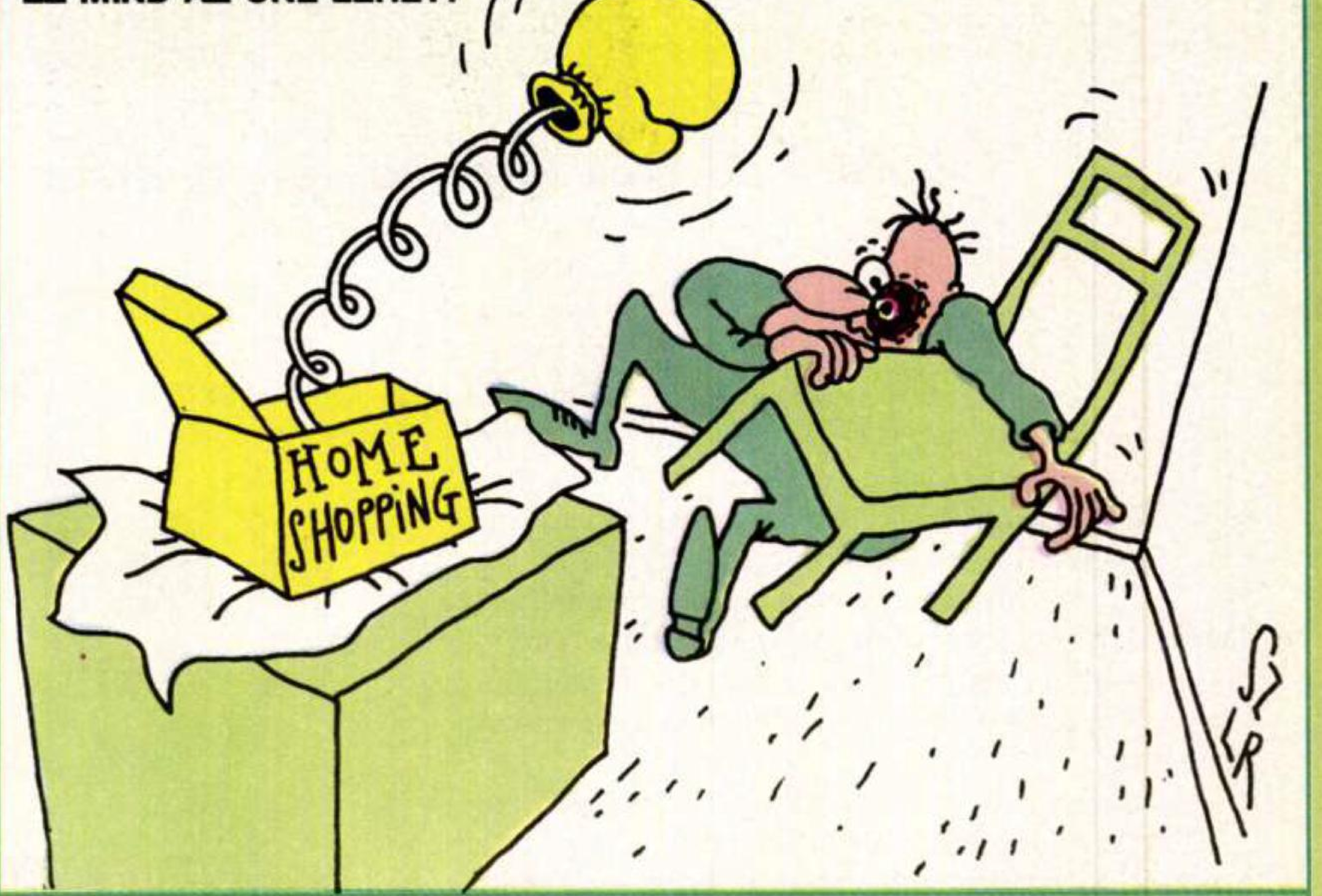
A mandzsettagomb restaurációja óta mitsem ér minden eddigi divatvívmány. Az öltözködés negyedórával tovább tart, és reggelente férfiak milliói kénytelenek korábban kelni, hogy legértékesebb energiáikat a kézelők istenének áldozzák. Ingváltási napokon még a legelszántabb agglegények is sóhajtva emlegetnek egy gondos női kezet, amely megszabadíthatná őket az idegnyűvő babramunkától.

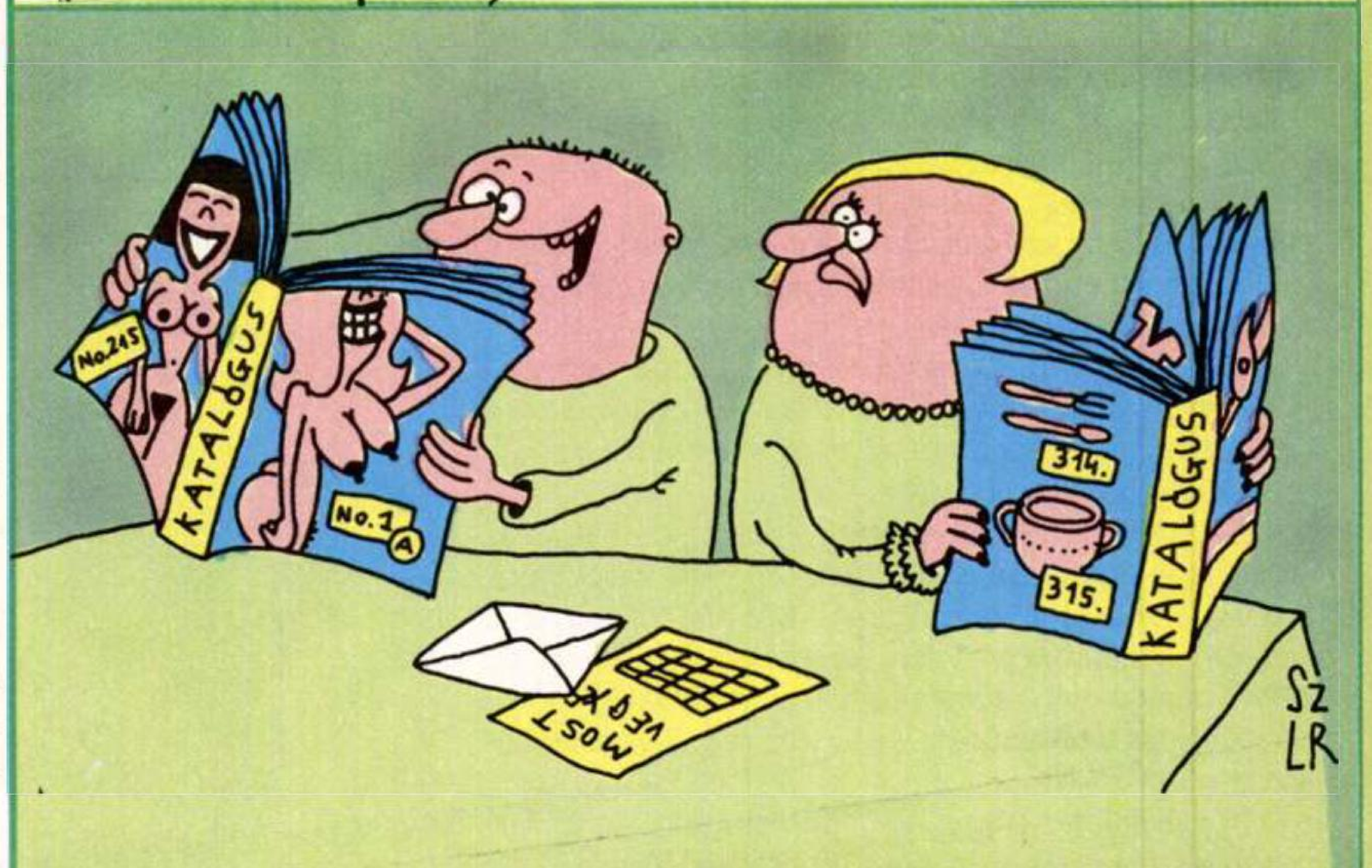
Az a gyanúm, hogy női praktika ez az egész. A nők, akik mindenütt többen vannak, ezzel a fortéllyal igyekeztek javítani férjhezmenési esélyeiken, jól tudván, hogy hiába a készétel, és grillsütő, nem tudunk sokáig dacolni a házasodás gondolatával, mert nincs olyan intézmény, amely vállalná a mandzsettagombok jutányos beszerelését.

Férfitársak, barátaim! Tettekre tettekkel kell felelnünk. Ezennel meghirdetem a mandzsettagombok általános bojkottját. Lázadjunk föl e gyalázatos fondorlat ellen, és varrjunk közönséges gombokat az átkozott csuklós szerkezetek helyébe. Söpörjük félre a haladás útjából és fiókunkból a hitvány és rafinált mandzsettagombokat, és ne legyen egy se közülünk, aki asszonyi segítségre fanyalodik egy vacak ing miatt. Hadd porosodjék e lidérces találmány az eladhatatlan áruk polcain, és a történelem ítélőszéke előtt, a fátermörder, a csipkés zsebkendő és a cilinder társaságában! Egy emberként kiáltsunk megálljt a divat visszafejlesztőinek, és minden női ármánynak, amely ügyetlenségünket és türelmetlenségünket meglovagolva igyekszik megtörni önállóságunkba vetett hitünket!

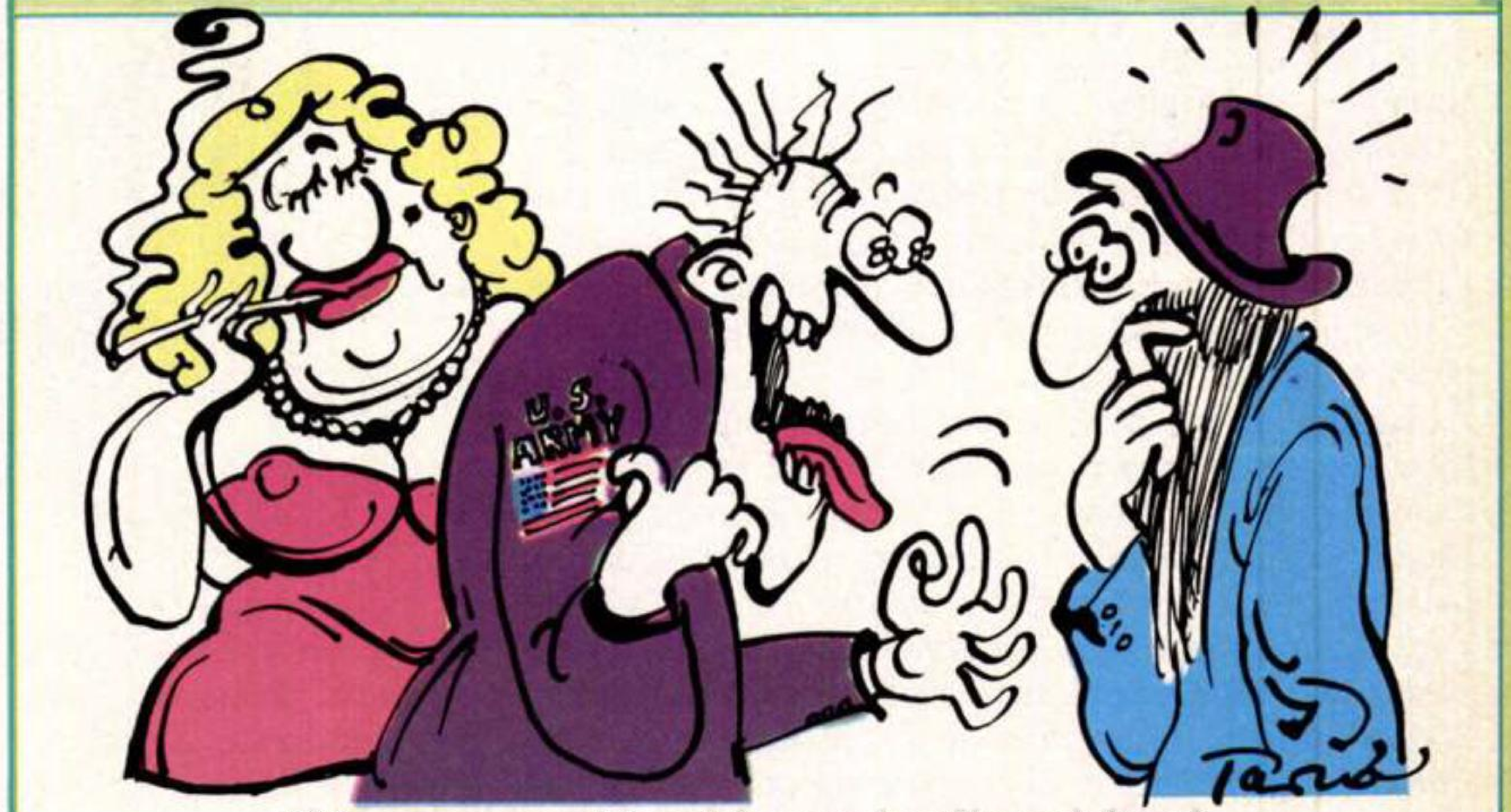
Ne hagyjuk magunkat! Legyünk résen, mielőtt egy pártában maradt divattervezőnőnek eszébe jut a kamásni, harmincnégy gombbal, aztán kelhetünk valamennyien újabb tíz perccel korábban!!!

EZ MIND AZ ÖNÉ LEHET!

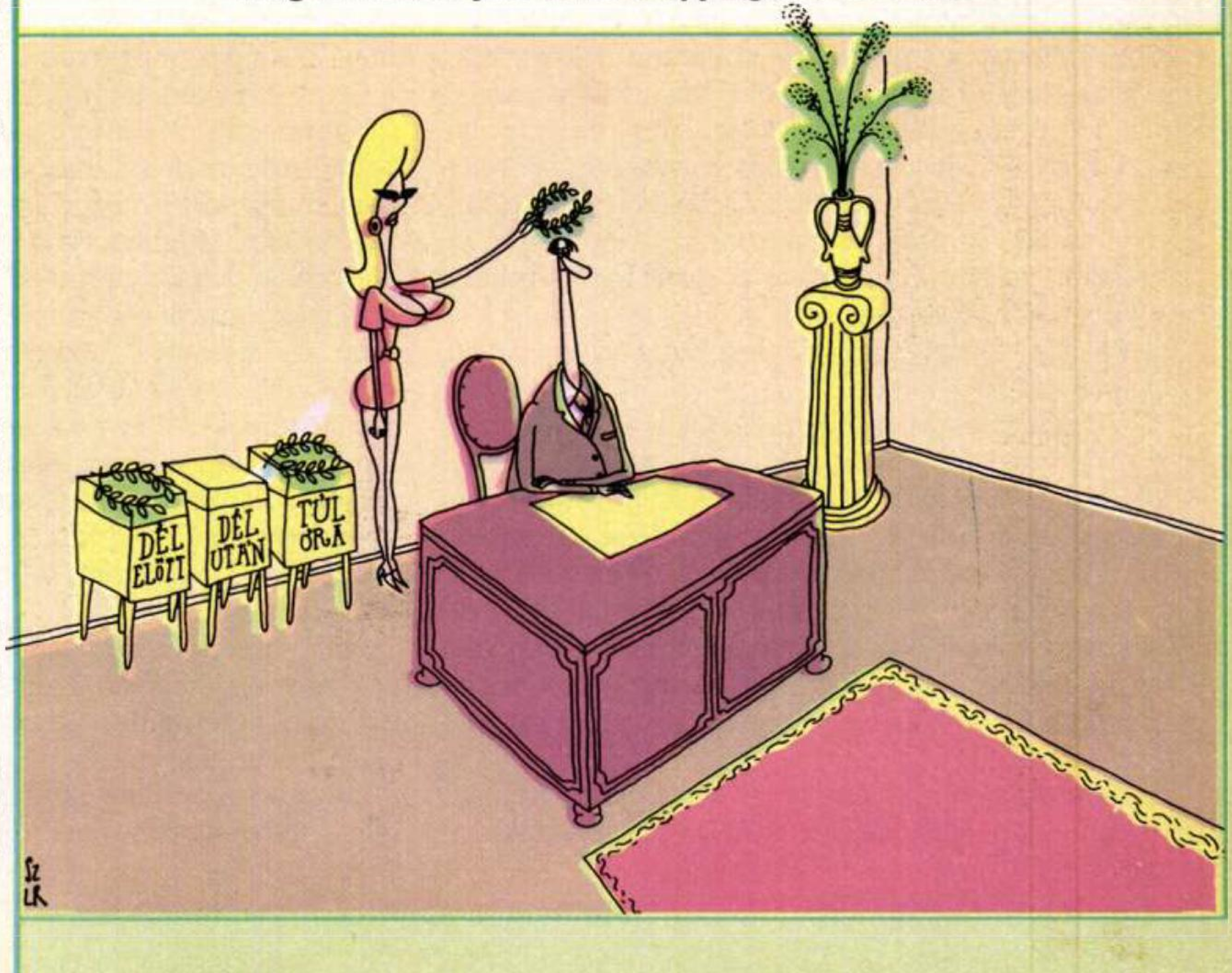

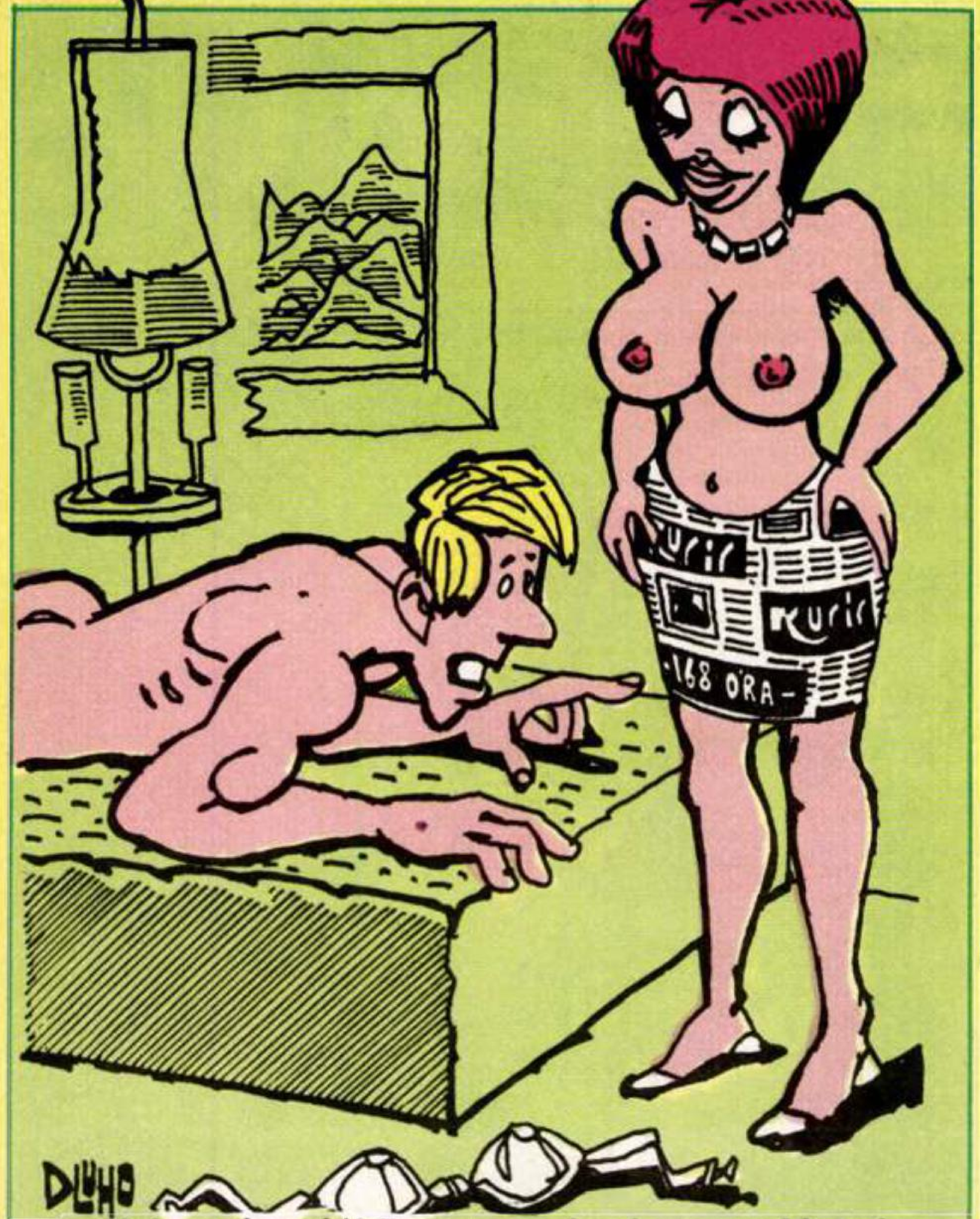
– Nézd, anyukám, itt írják, ezzel a megrendelési lehetőséggel is csak a háziasszonyok otthoni munkáját szeretnék megkönnyíteni.

– Még az asszonyt is a hómsoppingtúl rendeltem!

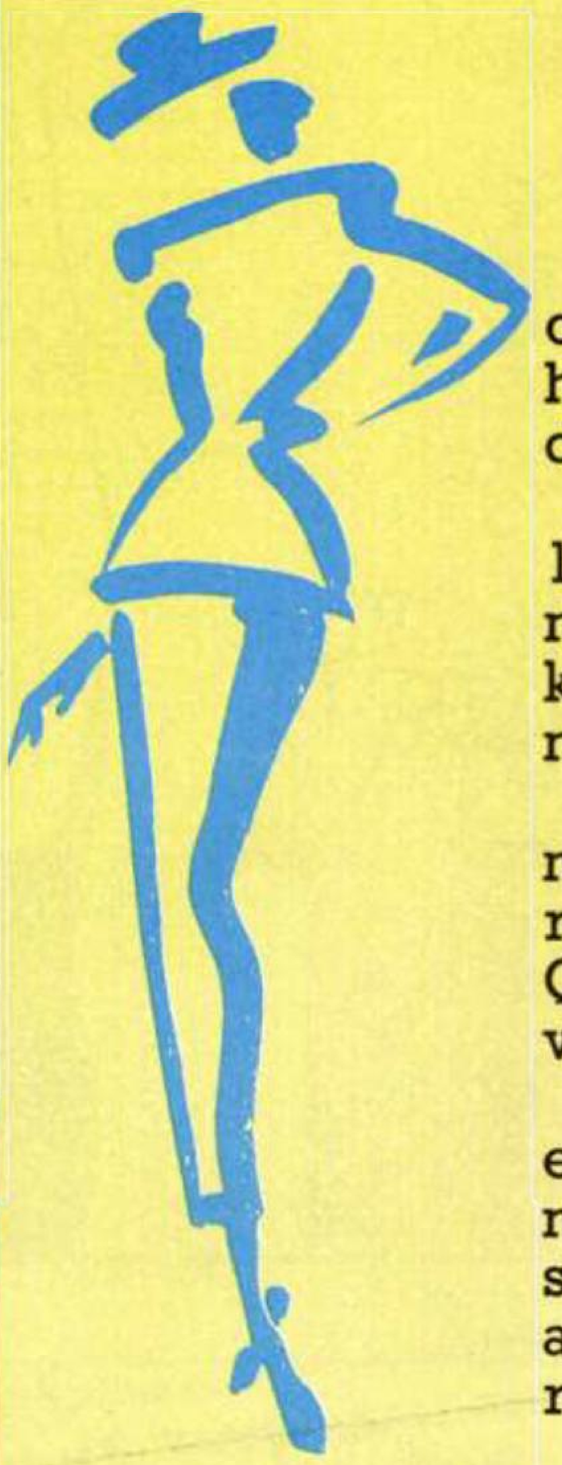
TESTRE SZABOTT HÍREK

– Nehogy levedd! Ezen vannak a legnagyobb csúsztatások.

DLUPOHOLSZKY LÁSZLÓ

Quelle nekünk ez a divat?

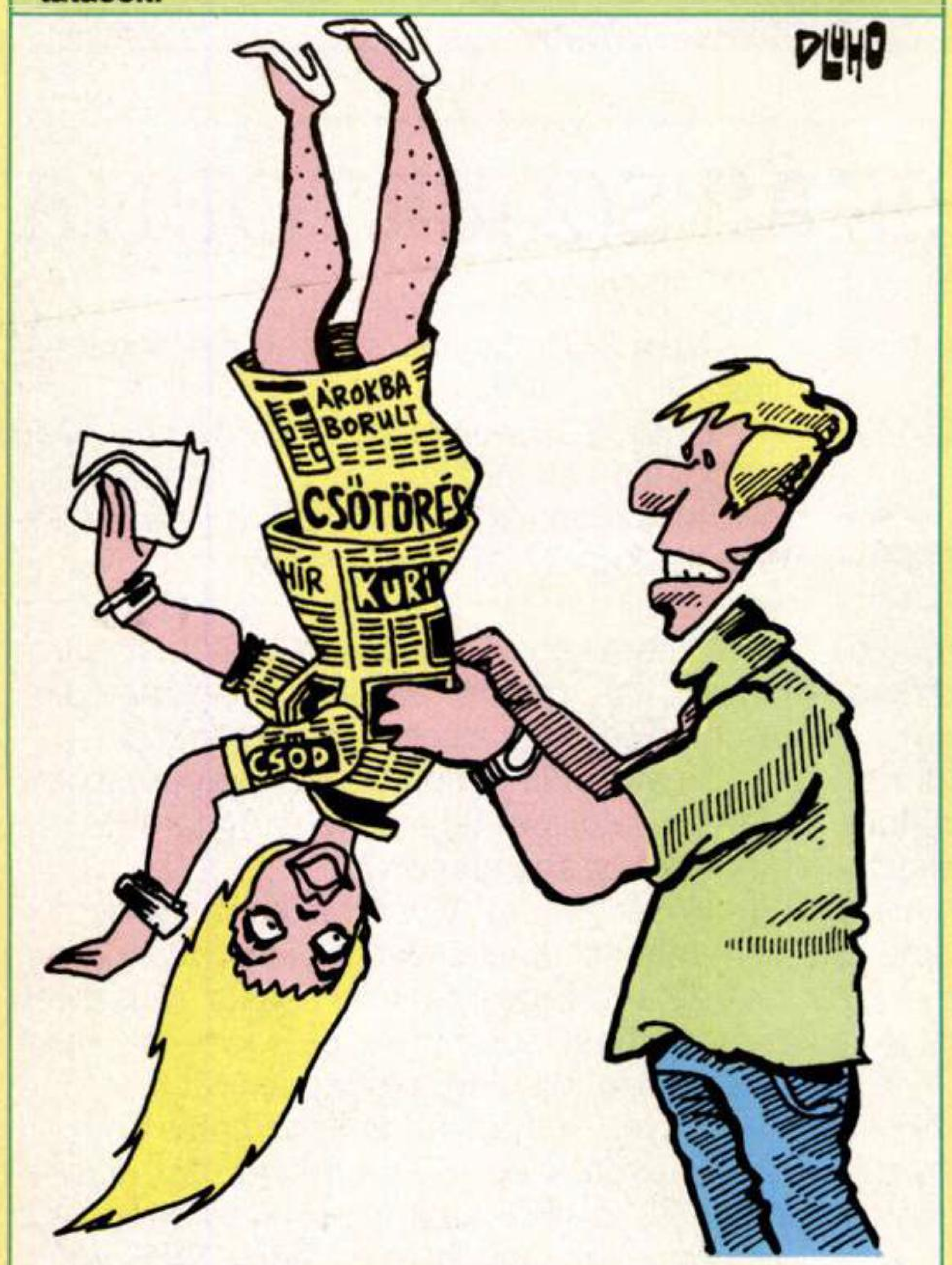
Hogy még véletlenül se látszódhassunk gonoszaknak, csupán hatan vágtunk neki annak a légiútnak, mely Ferihegy–2 egyik kifutóján kezdődött és a Quelle-Mode berlini divatbemutatójának „kifutóján" végződött.

Miként a légiút felhőábrándjai, úgy vonultak el előttünk 1993/94 őszi-téli divatcsodái. Szebbnél szebb ruhakölteményeк költőien szép manökeneken. Ezek azok a pillanatok, amikor egy férfi jobb szeretne raglánujjú pulóver lenni, mint mondjuk egy számítógépgyártó világcég vezérigazgatója.

A hölgyek – miként is lehetne másképp – remekül mutattak a ruhákban és mintegy viszonzásként a ruhák is remekül mutattak a hölgyeken. Nem is csoda, hiszen a Quelle tervezői igazán remek szabásvonalakkal és nemkevésbé remek színösszeállításokkal operáltak.

A színpadon pluralizmus, Quelle módra. Színek békés egymás mellett élése, harmonizálása. Természetesen a manökenek is „színesek" voltak. Karibi, afrikai szépségek sétáltak, táncoltak európai kolléganőik társaságában. Szólt a zene, s a színpadra lépő gyermekek pólóira vetített színes rajzfilm figurák csak tovább fokozták a hangulatot.

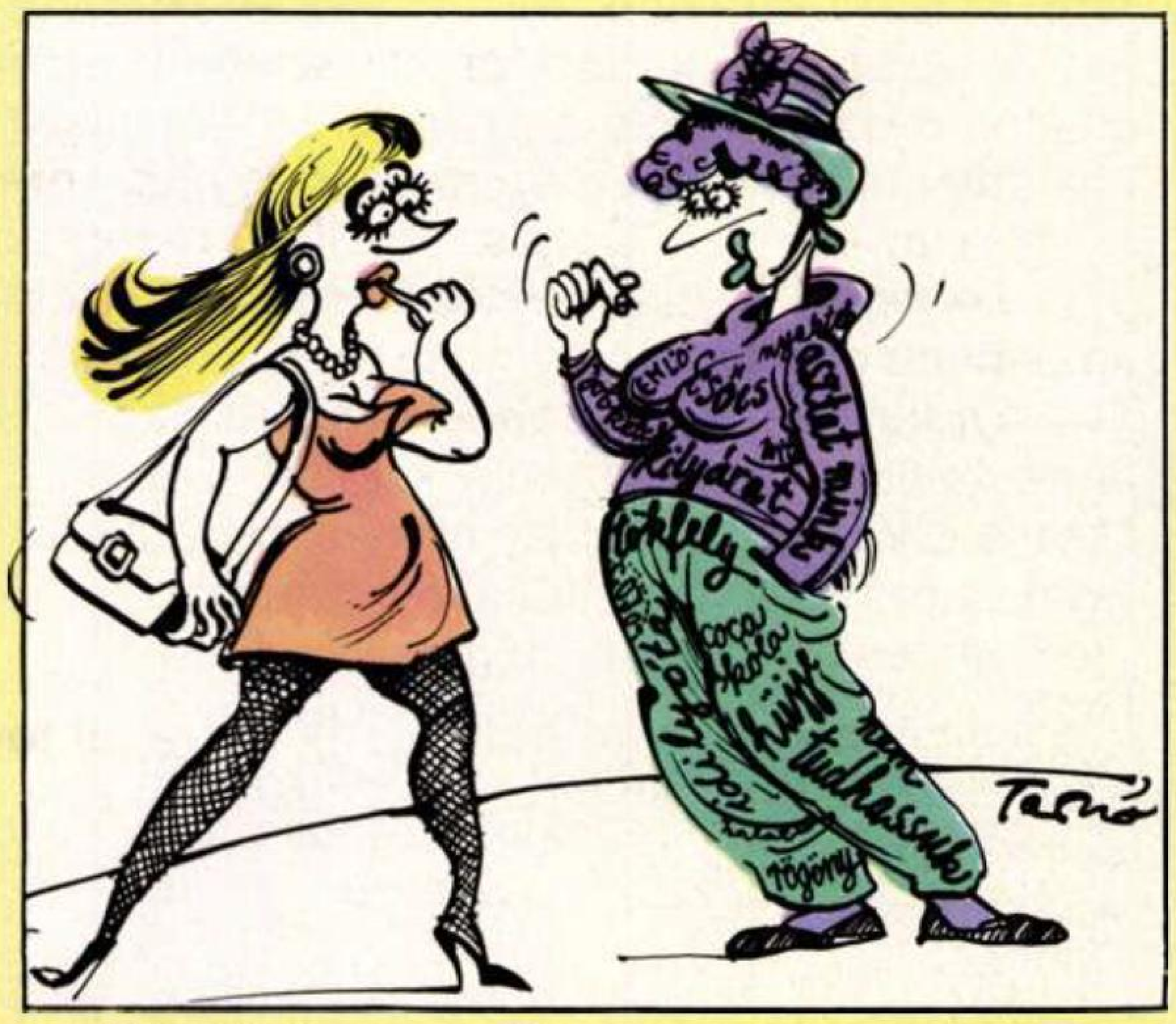
Azon a berlini délelőttön a divat körül forgott a világ, s vele forogtunk mi is, a divat álomgyárába küldött magyarok. Álomnak szép volt, élménynek csodálatos! És hogy mi legyen a sorsa a megcsodált sok szép, színes modellnek? „Írassuk fel" orvosság gyanánt. ...A szürke hétköznapok ellen!

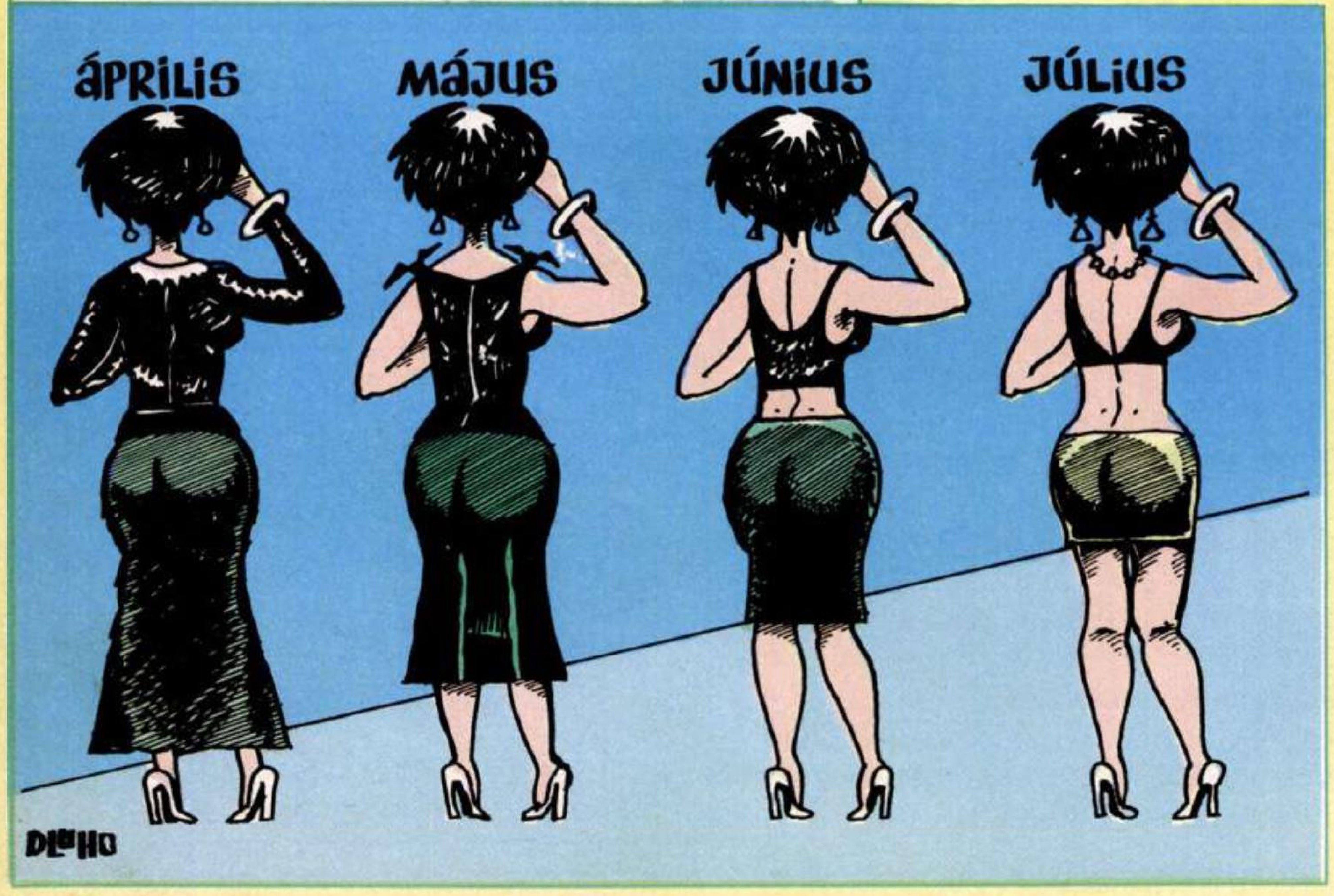
– Remélem, ha már kiolvasott, letesz!

ÍROTT RUHA

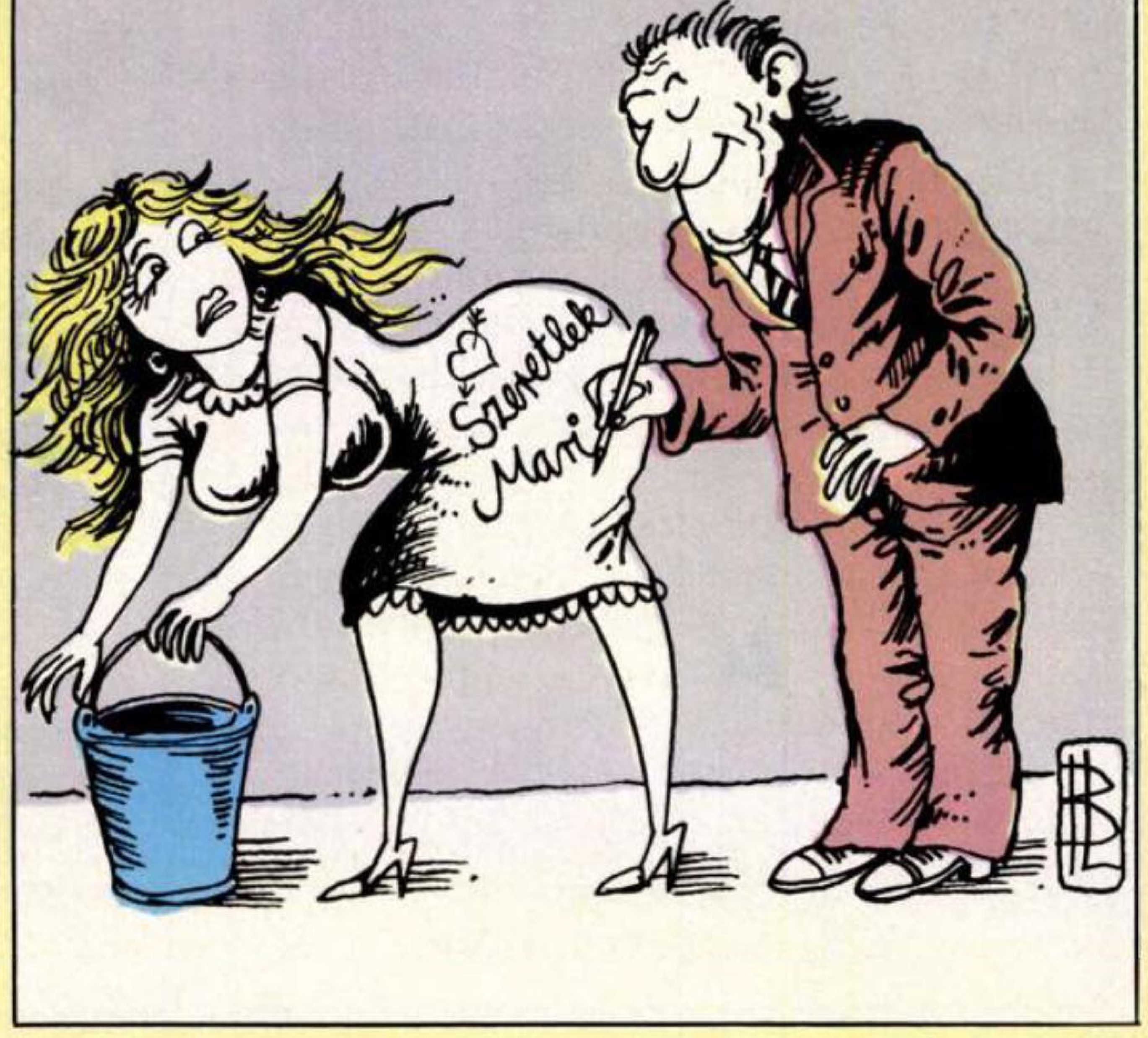

– Elég jó divattervezőm van, csak kissé hadilábon áll a helyesírással.

DIVAT AZ ÍROTT RUHA

A BORKÓSTOLÓ

A sápadt, zilált tekintetű férfi odatántorgott az asztalomhoz és lerogyott a székre, ezt követően udvariasan megkérdezte:

– Uram, megengedi, hogy leüljek?

– Nem – válaszoltam kimérten.

– Köszönöm – biccentett és maradt az asztalomnál. Tempósan rágyújtott egy cigarettára.

– Uram, kíváncsi az én bús életem történetére?

– Nem – közöltem tömören.

– Jó, akkor elmesélem. A hivatásom okozta az én tragédiámat. Huszonkét esztendeje annak, hogy elszegődtem Tokajba borkóstolónak. Ön kóstolt már bort?

– Természetesen. Napi két decit tisztán.

– Nem úgy értem. Kóstolt-e már ön bort kötelességből, elhivatottságból? Az emberiség iránti alázatból kóstolt-e már bort?

– Sajnos, még nem.

– Uram, amikor elvállaltam ezt az állást, úgy éreztem, szent missziót teljesítek. Súlyos és felelősségteljes döntésem nyomán kerülhetett csak a piacra az égi nektár. Ha én egyszer azt mondtam, hogy ez az ital zavaros színű, nem teljesen áttetsző, mint a hegyi patakok tükre, vagy azt mondtam: a zamata, íze, illata nem tökéletes, akkor ítéletem ellen nem volt fellebbezés. Zseniális ember hírében álltam a szakmában. Rettegtek tőlem, de tiszteltek, mert tudták rólam: szigorú vagyok, de igazságos. Egyszer, egy szomorú napon bekövetkezett a tragédia. Uram, ha untatom, abbahagyhatom – nézett rám szigorúan.

– Folytassa csak, nagyon érdekel – mondtam ásítozva.

– Uram, én a hivatásos borkóstoló, húsz éven át nem ittam egy kortyot sem. Ön laikus létére is tudja, hogy a bort a szakember csak megforgatja a szájában. Így tanulmányozza a minőséget, de az italt nem nyeli le. Egyszer, egy nagy nemzetközi versenyen a zsűri tagjaként végeztem ihletett munkámat, amikor a portás egy táviratot nyomott a kezembe:

MÉGIS TE VAGY AZ IGAZI. SZAKÍTOTTAM LAJOSSAL. VISSZAJÖVÖK HOZZÁD: HŰ FELESÉGED, ELLA.

Micsoda csapás! Ijedtemben lenyeltem a vizsgálat tárgyává tett bort. S tudja, mi történt? Jólesett a verpeléti kadar. Olyan kellemesen bizsergette a torkomat. Azon a napon elindultam a lejtőn. Ma már naponta 50-60 féle bort kóstolok és nyelek le. Uram, ott tartok, hogy a múltkor már az egri bikavért összetévesztettem az izsáki fehérrel. Én mindent, mindent lenyelek!

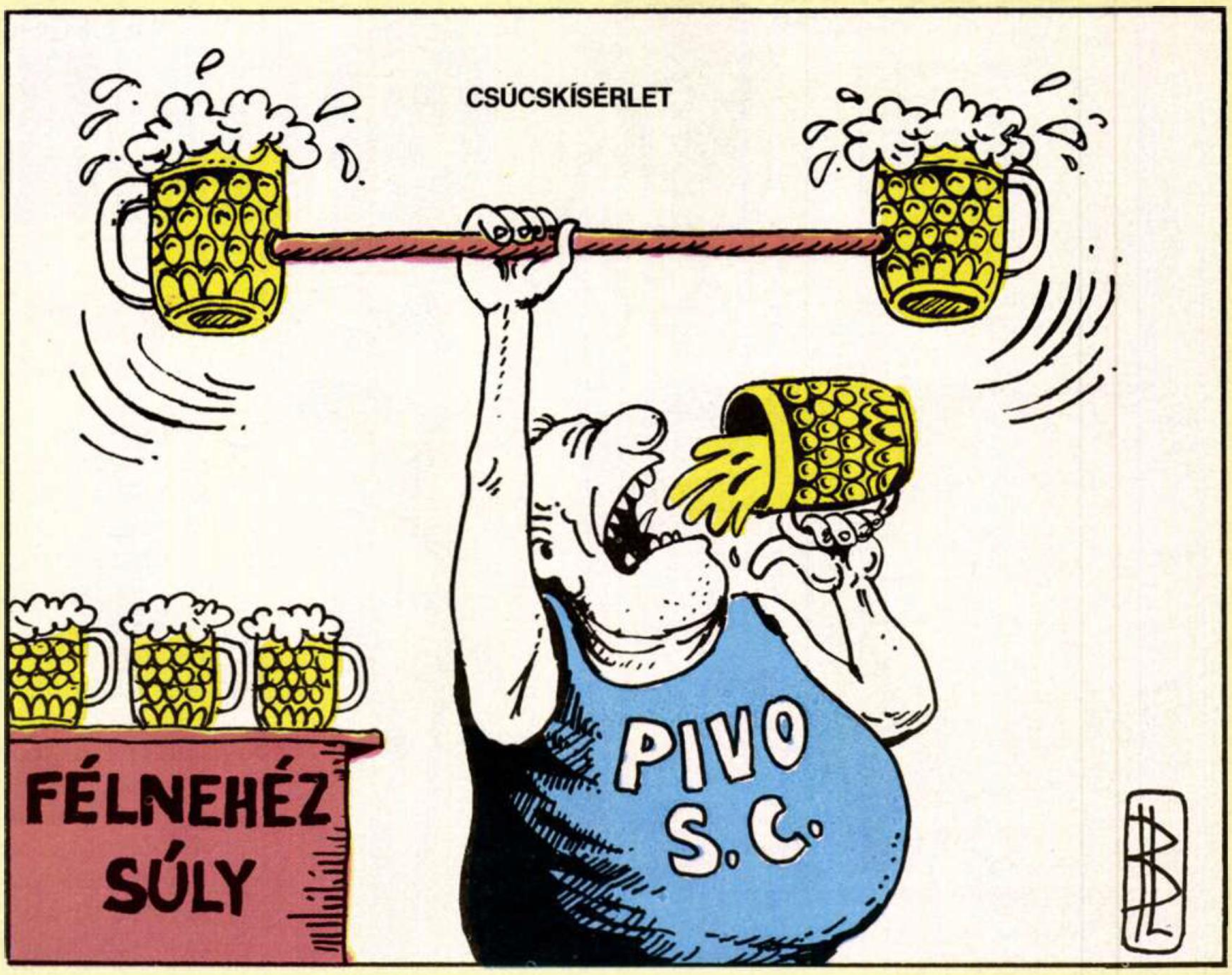
Megpróbáltam vigasztalni nehéz sorsú asztaltársamat:

– Nézze, az embernek a munkahelyén olykor sok mindent le kell nyelnie...

– Tulajdonképpen igaza van – bólintott immár derűsen és szakértő szemmel a fény felé tartotta az italt:

– 1972-es évjáratú Tokaj-hegyaljai Furmint – mondta az üveg Kőbányai világosra...

GALAMBOS SZILVESZTER

BODNÁR GYULA:

ÖTKARIKÁS S(Z)ERTORNA

– Mit nem hallok, Jocókám... Maga tényleg olimpikon lett?

– Meghiszem azt! Méghozzá Karlovy Varyban, a sörolimpián.

– Ha nem indiszkrét a kérdésem, miben indult?

– Szkanderben.

– Jocókám, ne baromkodjon velem, könyörgöm! Hogy jön a sörolimpiához a szkander?

– Áttételesen. Az volt a kérdés, hány korsó sört tudok „lenyomni"? Annak idején nálunk a faluban ez összetett szám volt. Beletartozott még az iszapbirkózás is. Ha ugyanis a sör győzött, akkor hazafelé menet hajnalig birkóztunk az árokban az iszappal.

– Jocókám, maradjunk az olimpiánál. Milyen reményekkel indult?

– Mindenképpen cél volt a SERenkénti döntő, de a négySER százas váltó megnyerése is. Tudja, én szerettem volna lenni a király! Vagy legalábbis egy SERceg...

– Váltót említett. Kik voltak még a csapatban?

– Ugye voltam én, aztán ott volt a KisS ERnő, a VasS ERika, meg a JoóS ÖRzse.

– Ha jól értem, két vegyes párosból állt a csapat?

– Pontosan. A sportág nyelvén mondva két SERelmespár adta a váltót.

– Régtől fogva van együtt a csoport?

– Óh, már szinte SÖRténelmi idők óta! Mi voltunk a SERelde két szocialista brigádja. A Spaten I, meg a Spaten II.

– Korábban nem tudtunk semmit magukról.

– Pedig már akkor is SERényen dolgoztunk. Megnyertünk egy „barátságversenyt" is. Egy csoportképünk azóta látható a SERmitázsban.

– Külföldön is versenyeztek?

– Hogyne! A kéziSER elődöntőket zónarendszerben játsszuk. Ezek az úgynevezett SERogén zónák.

– Nem SERotikus kicsit ez a megfogalmazás?

– Csak SÖRmentében a kérdéssel! Még meghallja valami túlbuzgó SERiff, aztán magyarázkodhatunk csütörtöktől SERdáig.

– Jól látom? Mintha a kezén meg lenne sérülve.

– Semmiség. Ez csak egy kis horzsolás, olyan ital okozta felületi elhasználódás. A doki SERóziónak szokja nevezni.

– Az olimpián mi döntötte el a helyezéseket?

– A nyelőizom teljesítményét mérték.

– Pontozásos alapon?

– Hová gondol! Ebben a sportágban szó sem lehet szubjektivitásról, itt minden kortynak jelentősége van. Itt csakis műszeres mérés jöhet szóba. A SERgométer nevű találatjelző jelenleg a legkorszerűbb.

– Milyen volt az itthoni fogadtatás?

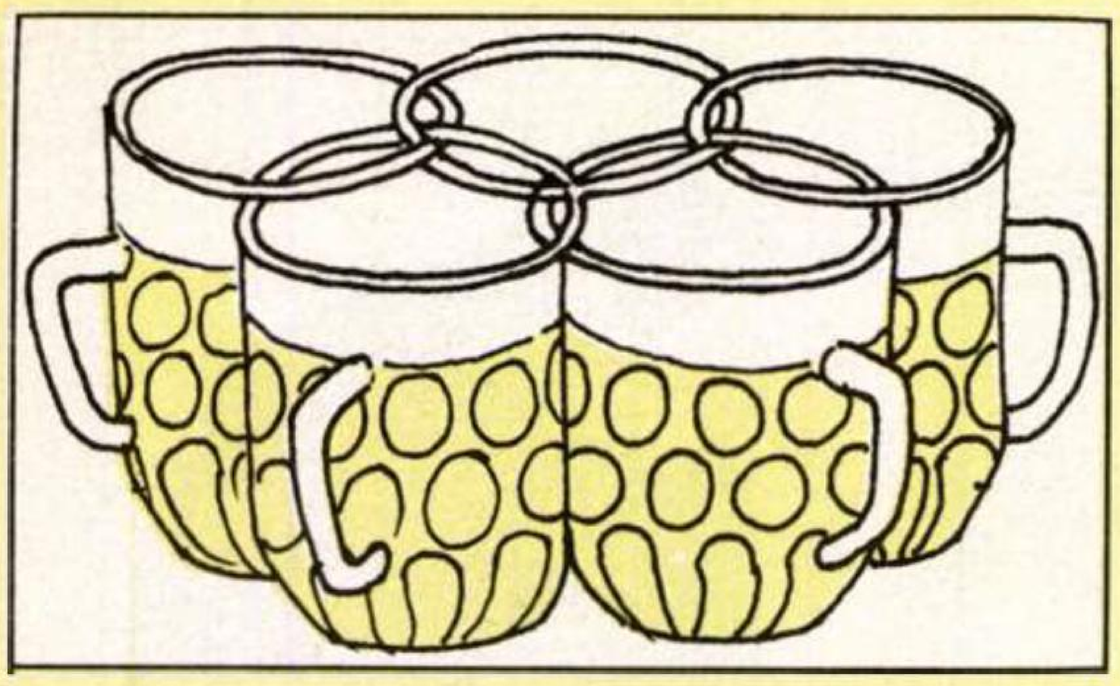
– Nagyon szép. Külön bevonulási utat jelöltek ki a számunkra. Cik-cakkban, amit sportnyelven úgy hívnak, hogy SERpentin. Kétoldalt a „Csapos Barátai Ser Club" veteránjai feküdtek SÖRfalat. A kimenős kiskatonák meg közben három SÖRozatot lőttek a levegőbe. Mi pedig az olimpiai csatakiáltásunkkal viszonoztuk az üdvözlést.

– Azzal, hogy „hip-hip hurrá„?

– Ilyen póriasan? Ugyan kérem! A sportág klasszikus csatakiáltásával:

„– Ergo bibamus! – SERgo mitbámulsz?!"

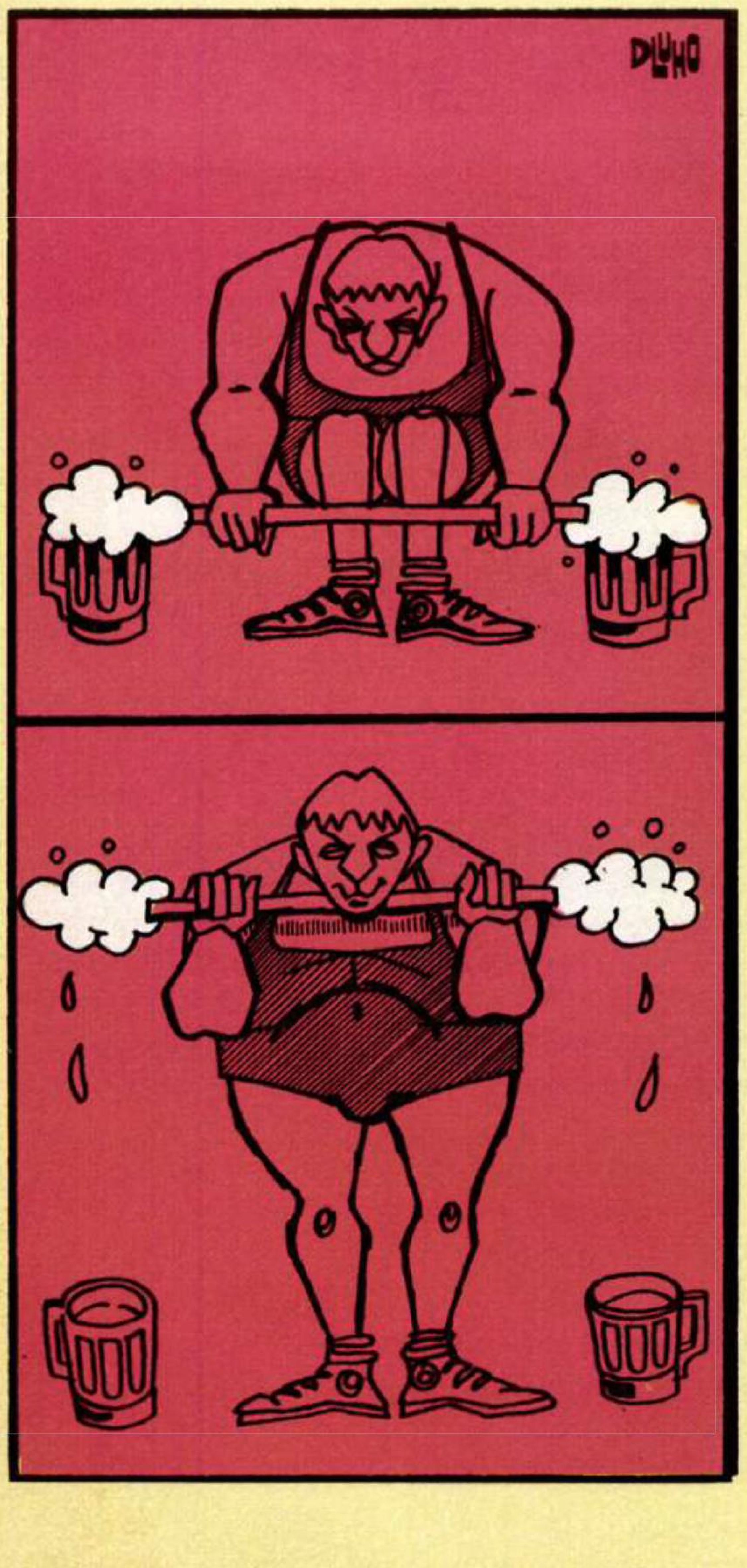

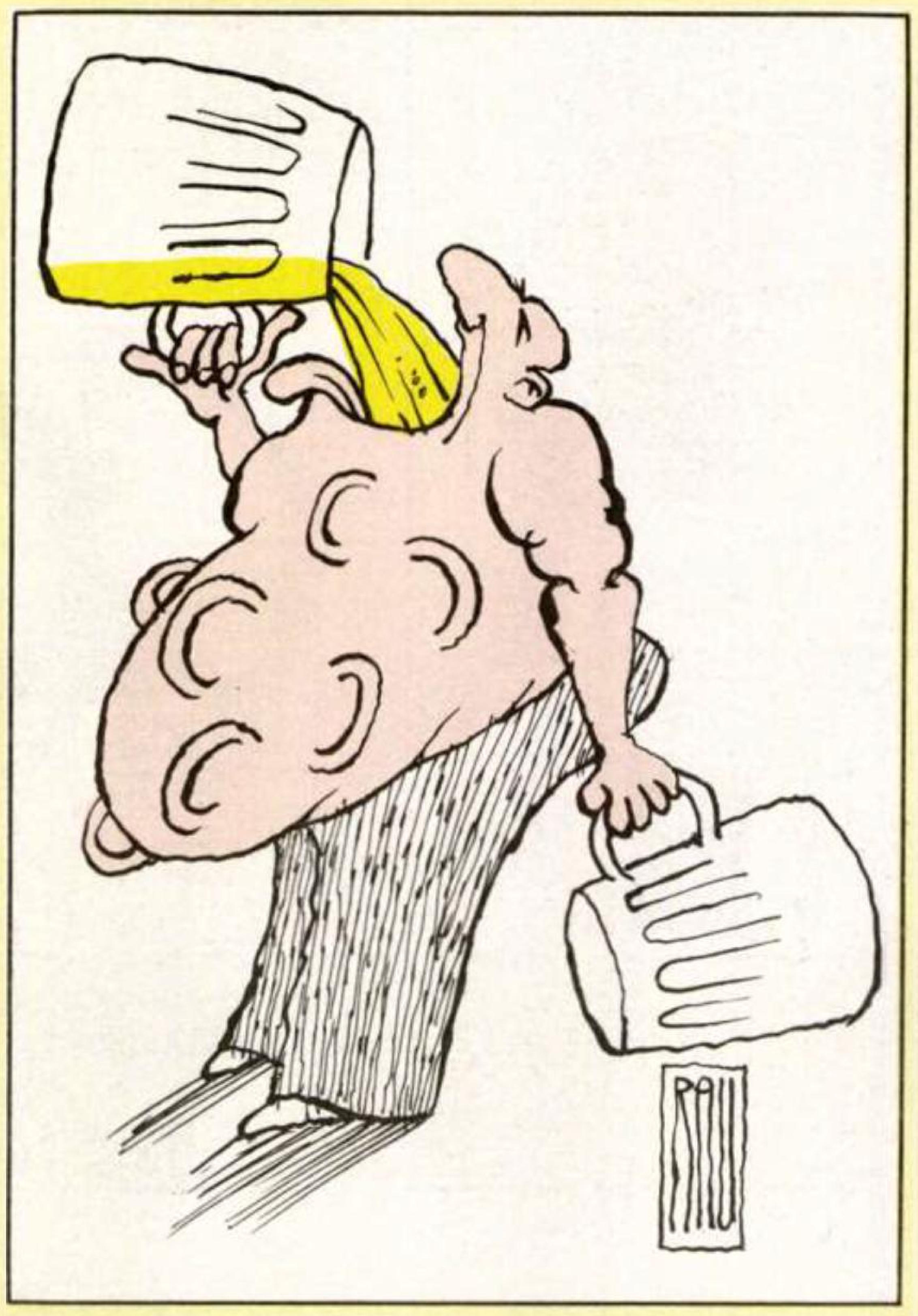

SÖROLIMPIA

SÖROLIMPIKONOK

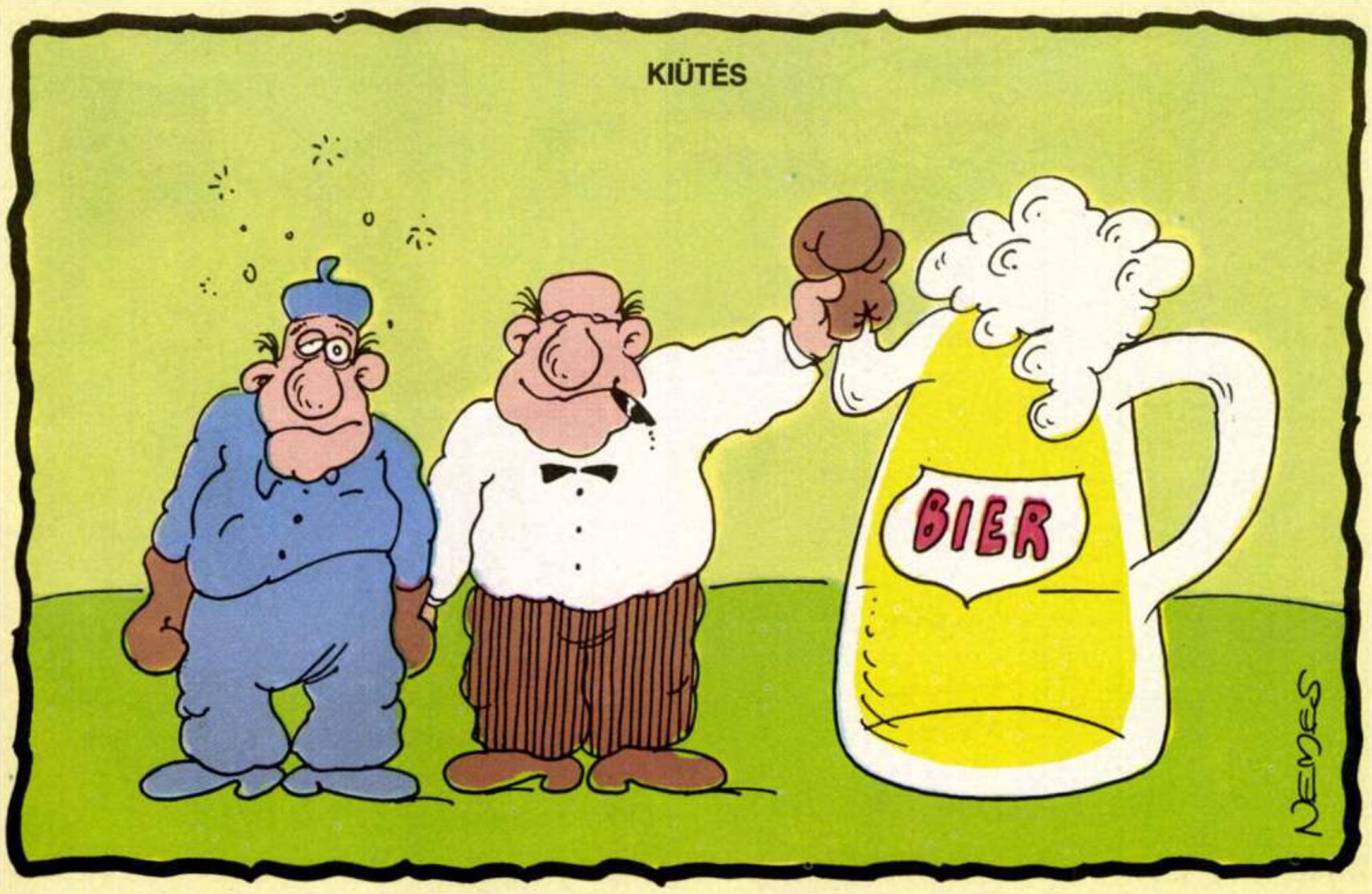

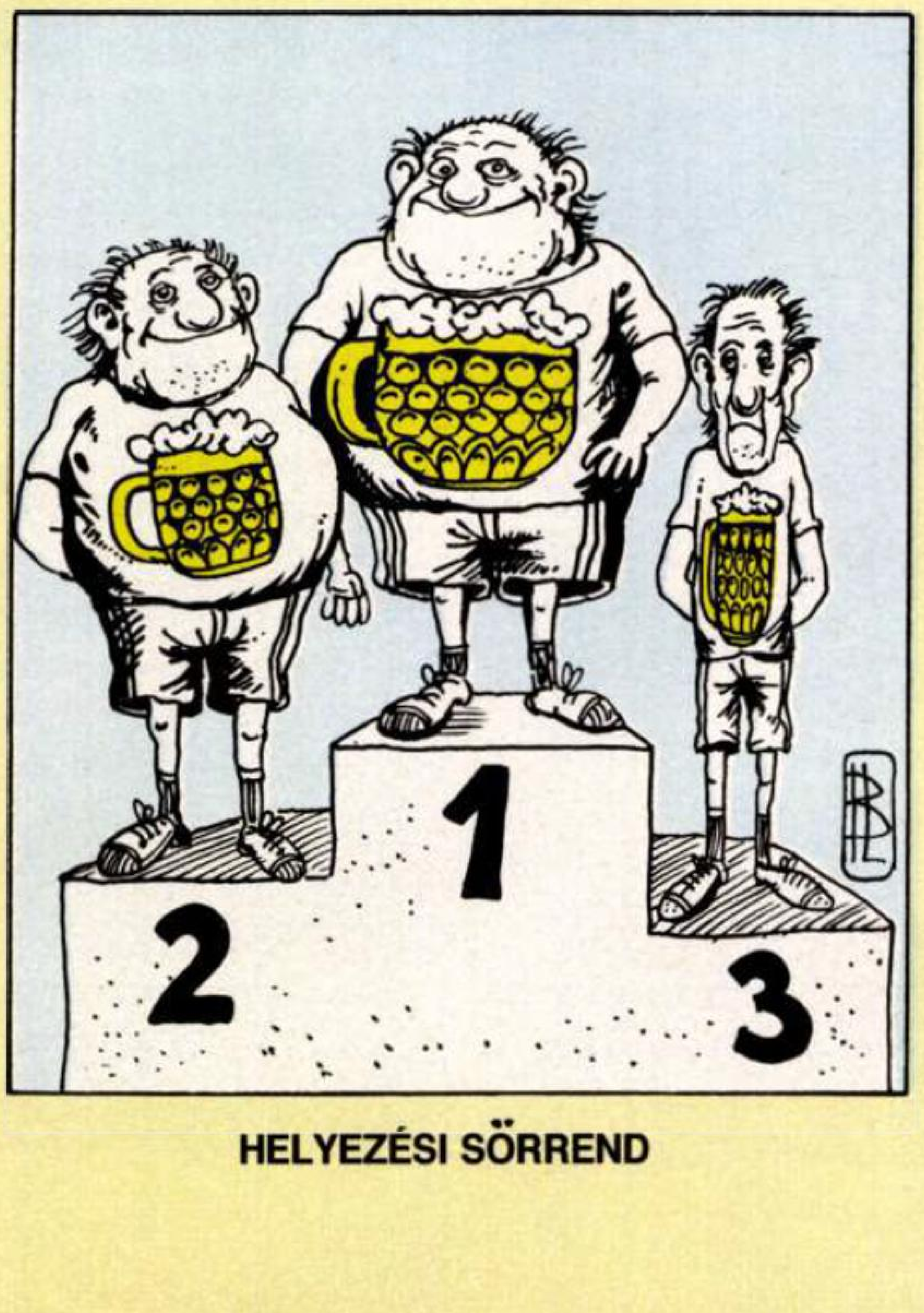
– Az első helyezett, aki korsóval együtt ivott.

SÖROLIMPIAI ILLEMHELY

KIÜTÉS

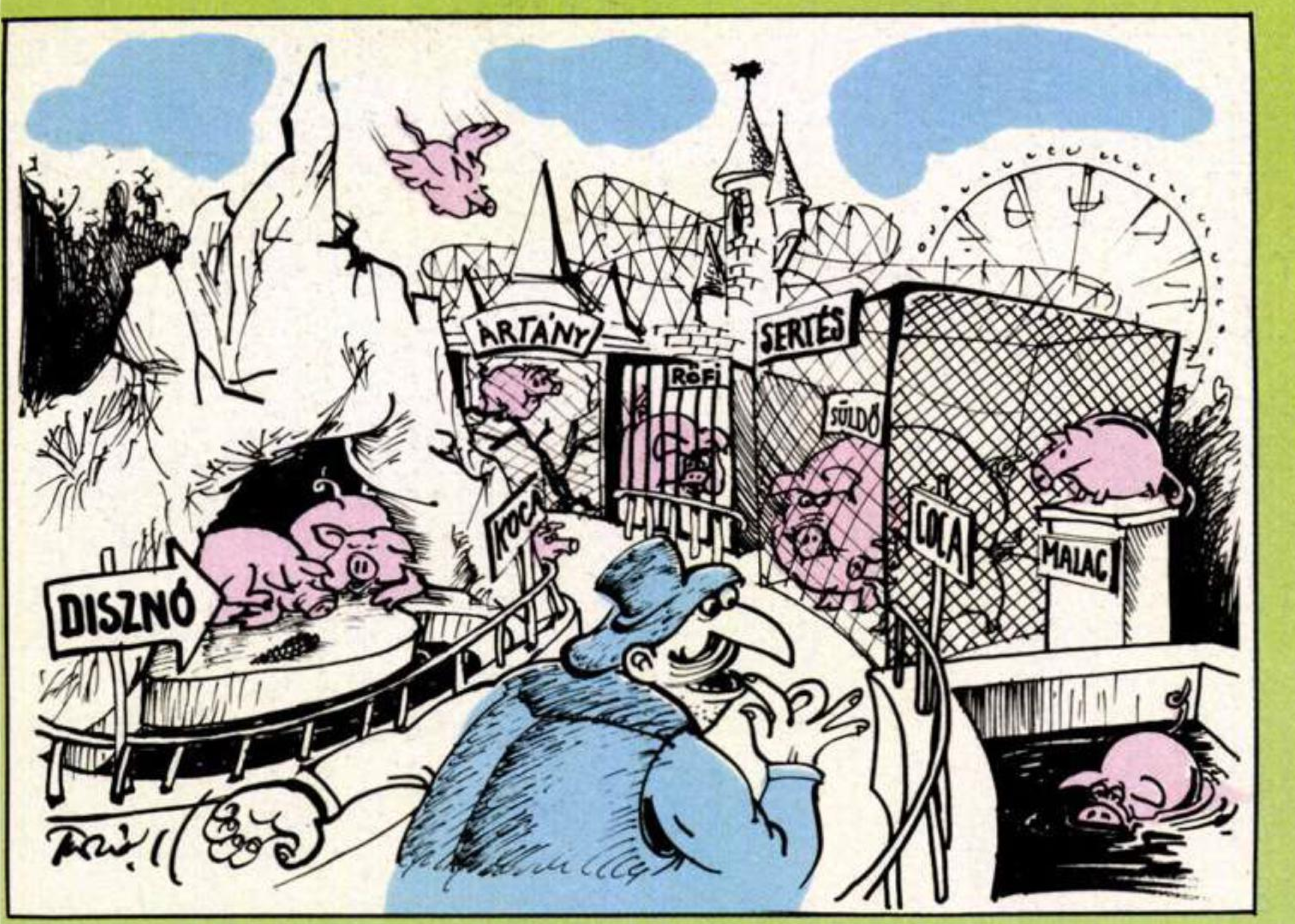

HELYEZÉSI SÖRREND

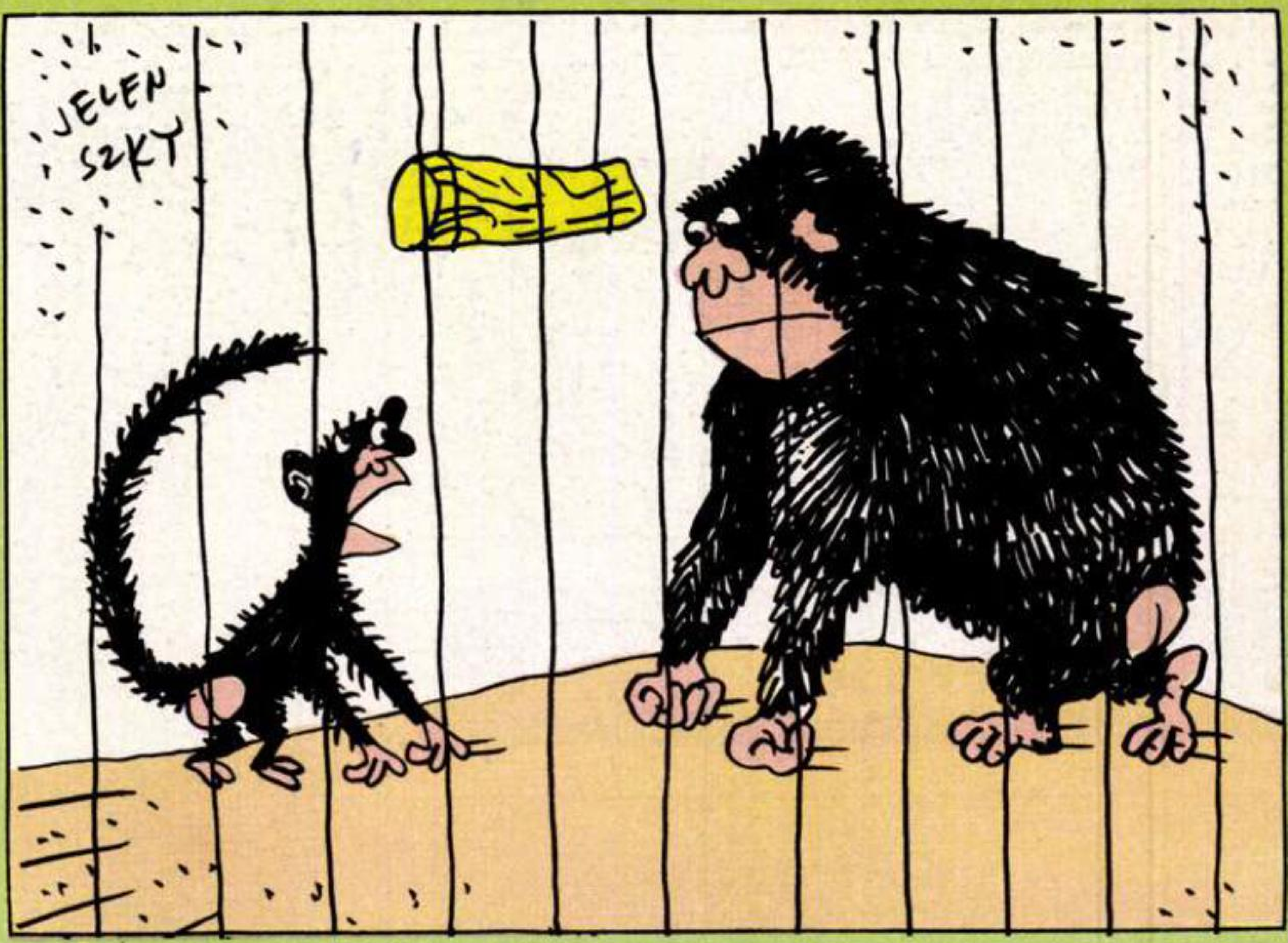

ÜNNEPÉLYES EREDMÉNYHIRDETÉS

Abszolút visszaeső:
NOTÓRIUS (K)RIGLIHÚZÓ

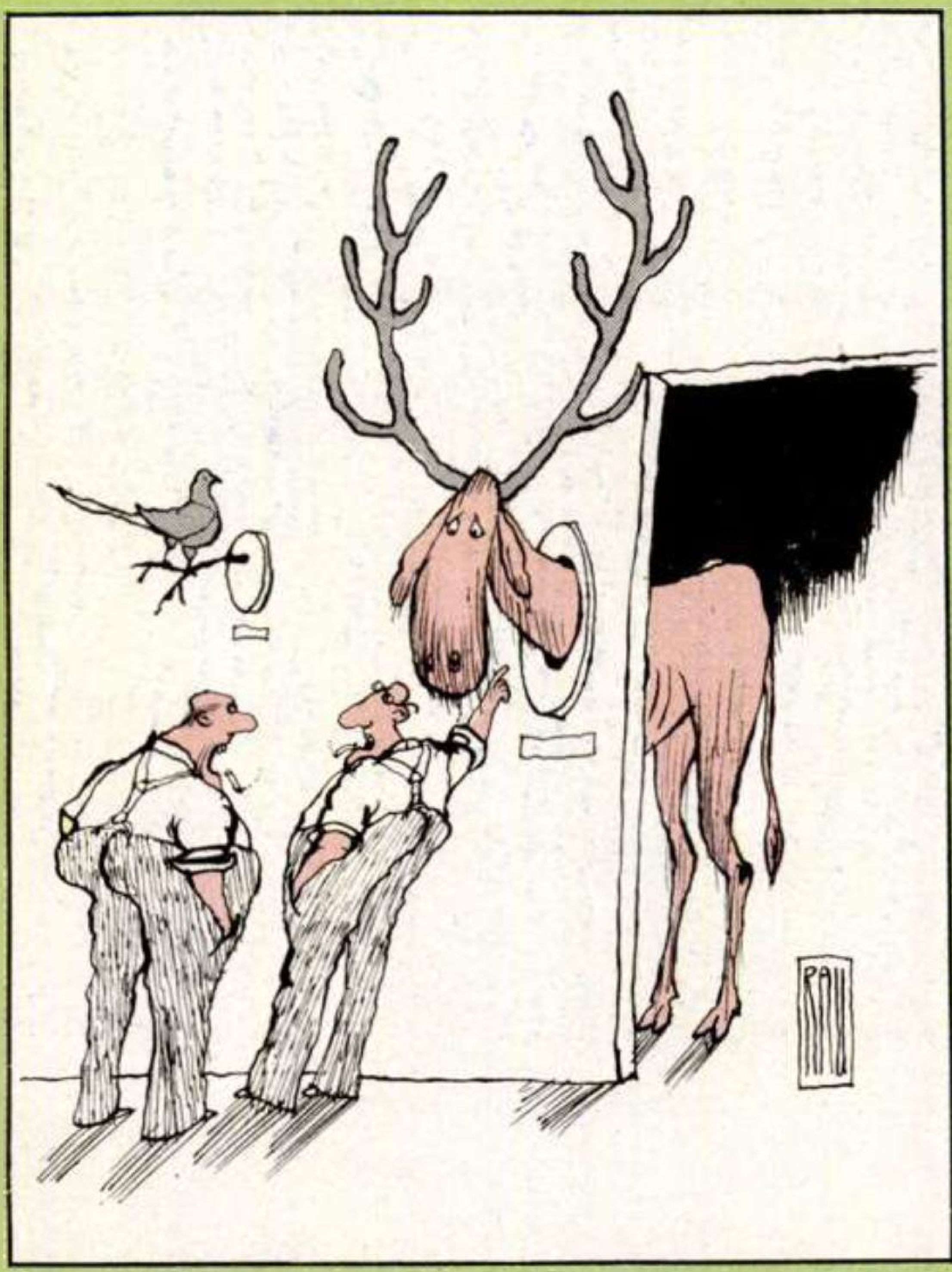
ÖNFENNTARTÓ ÁLLATKERT

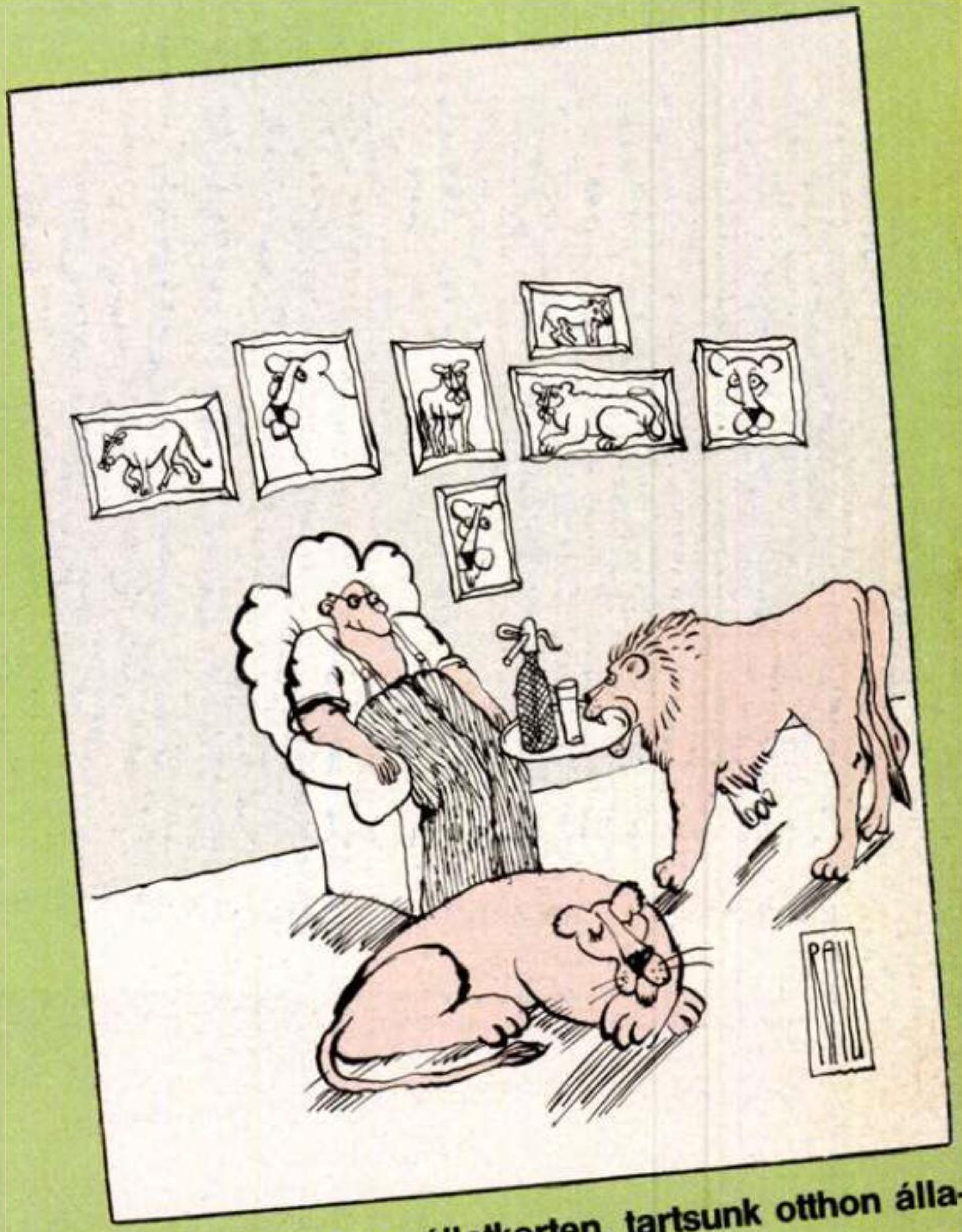
– Neked könnyű, te el tudsz helyezkedni mint gorilla, ha felmondanak, de én mit csináljak.

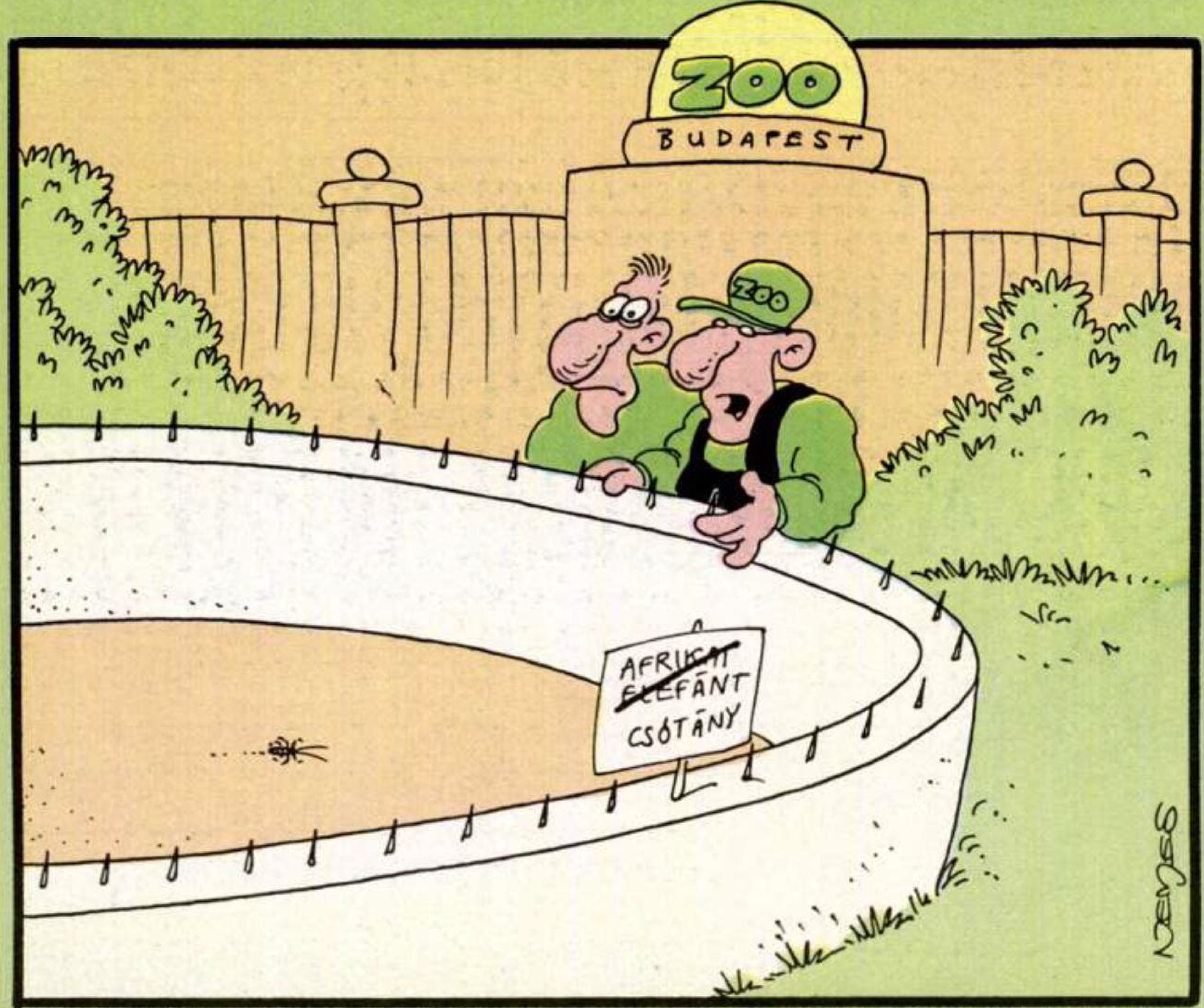
ASSZIMILÁCIÓ

– Mindig szerettem volna egy ilyen nagy trófeát, most végre az állatkert kikölcsönzi az állatokat.

– Segítsünk az állatkerten, tartsunk otthon állatokat.

– Hát, ha nem is olyan látványos, mindenesetre gazdaságosabb a takarmányozása.

Gondolatok az állatkertben

Az adoma szerint azon a bizonyos keskeny pallón csak két birka nézett farkasszemet egymással. Nálunk sokkal több.

*

– Elhoztalak, Csabika, az állatkertbe – mondja a mama. – De miért vigyelek már megint a gólyához?
– Látni akarom azt a bizonyosat, akivel a papa összeállt.

*

Lusta, mint a lajhár, nagyétkű, mint az oroszlán, lopós, mint a szarka, unalmas, mint a piaci légy, buta, mint a liba és mégis azt állítják, hogy az ember a teremtés koronája...

*

Ha odafigyelünk, akkor az állatkertben azt is megtudhatjuk, hogy melyik állatból lett ember és melyik emberből lett állat...

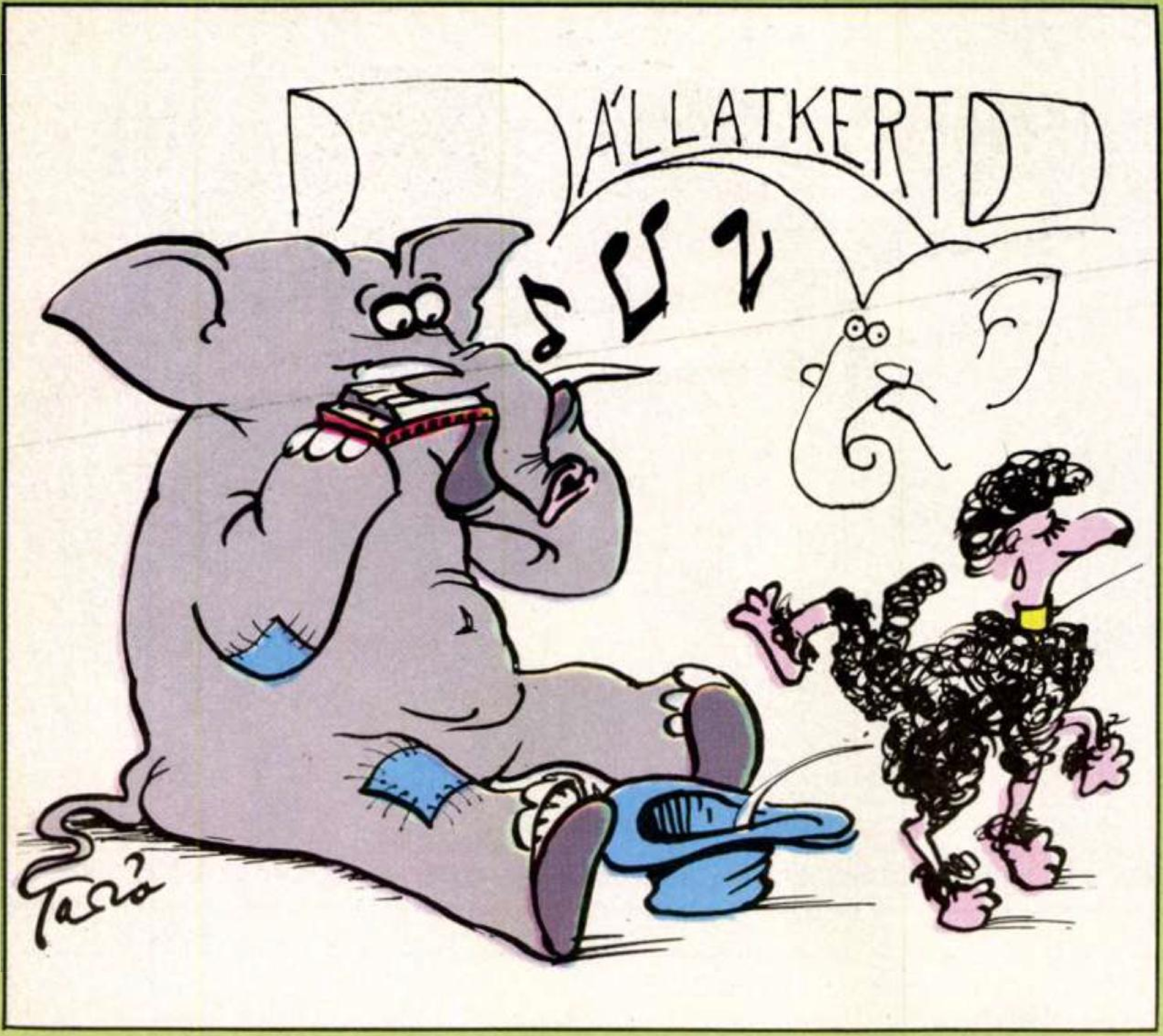
*

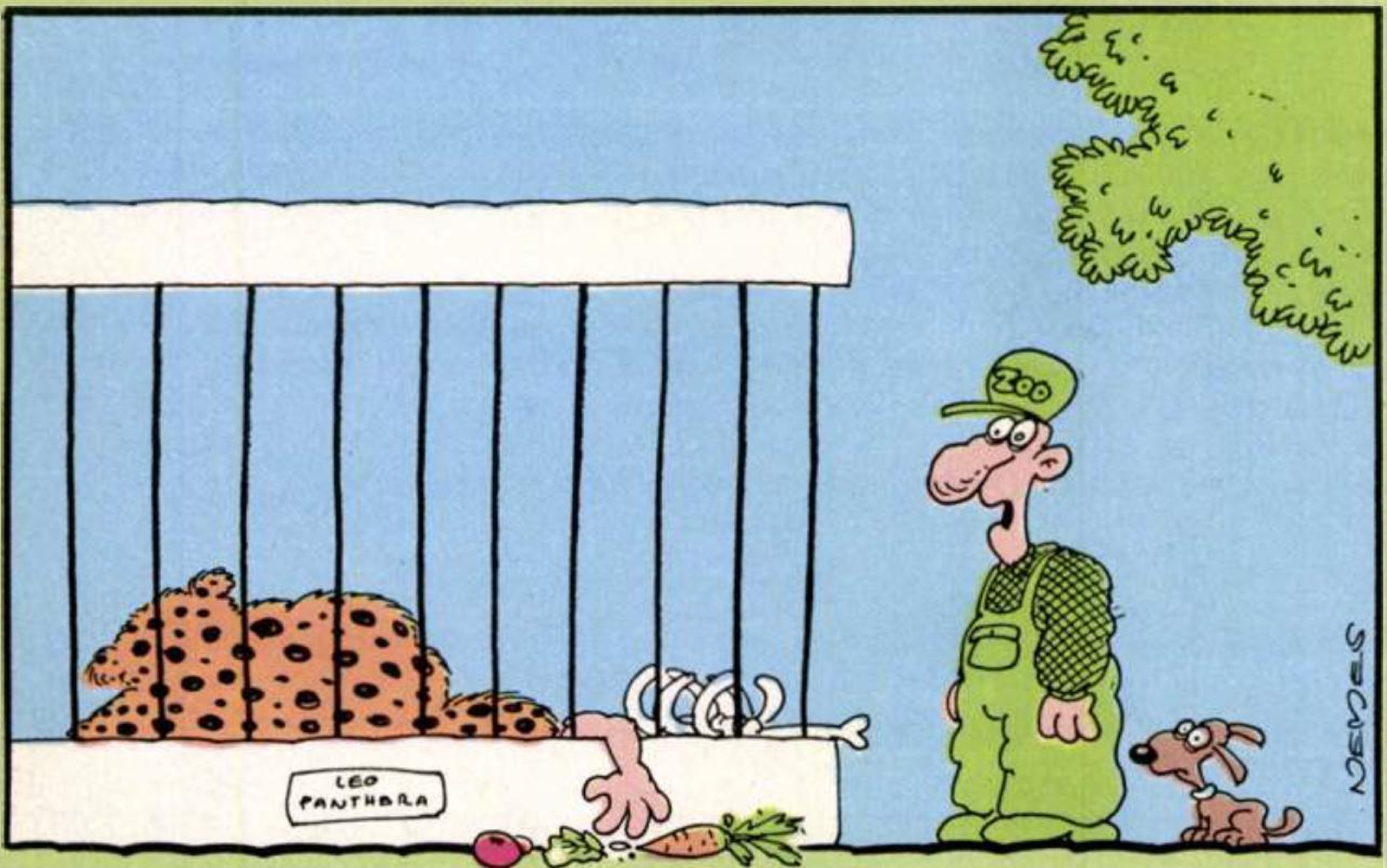
Görénybölcsesség: – Nézzék, pupákok, engem dezifikálhatnak, de a helyzet attól még büdös marad.

*

Állati bölcsesség: – Mi megmondhatjuk, hogy melyik miniszter úr tart háziállatként galambot, és melyik alligátort...

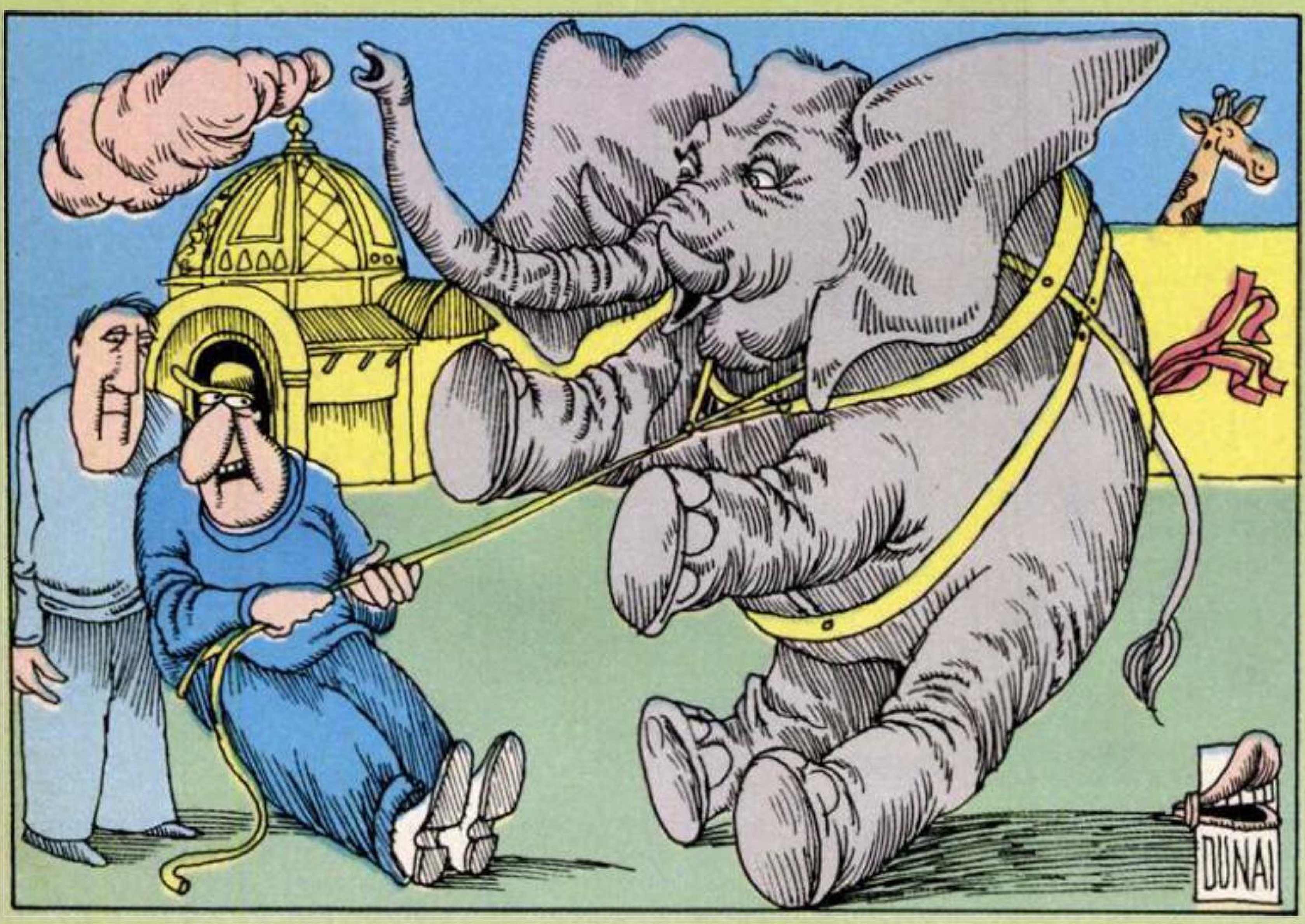
BARÁCIUS ZOLTÁN

– Ő volt a harmadik ápolónk, aki megpróbálkozott nála a reformkonyhával.

– Úgy aggódom a férjemért...
– Miért aggódik, Gizike?
– Mert az uram lement a tóhoz, hogy vízbe fojtsa a macskáját.
– Na és?
– A macska már egy órája hazajött.

– Nagyon növekszenek a költségek, megpróbálom szélnek ereszteni az elefántot.

ÁLLATI DOLGOK

DOKTOR STUHLWEISS

Három kutyagazda beszélget.

– Képzeljétek, a kutyámat megtanítottam sakkozni... A pancser! Tíz partiból csak hármat, ha megnyer...

– Te vagy a pancser, és smucig is, öregem! Miért nem valamelyik Polgár-lányt kérted fel a tanításra? De mit is beszélek, én is gyakran megjárom a kutyámmal. Reggelenként adok neki egy ötszázast, s elindul a kosárral bevásárolni, amelybe a cédulát teszem, hogy miket kell meghoznia. Sajnos, olykor öt-tíz, sőt húsz forinttal is becsapják.

A harmadik nehezen kezdi. Nógatni, biztatni kell.

– Ha ennyire kéritek, nem bánom, elmondom néktek a kutyánk történetét. Négy-öt évvel ezelőtt éppen a karácsonyi vacsorát fogyasztottuk kettesben a feleségemmel, mikor csöngettek. Ki lehet? Gyermekeink, rokonaink nincsenek, a szomszédok vidékre utaztak. Kimegyek az előszoba ajtajáig s kérdem, ki az?

– Doktor Stuhlweiss vagyok... Nyissa ki kérem – mondta a bizalmat keltő hang. Kinyitottam az ajtót. Hatalmas fehér kuvasz kan sétált be rajta, aztán otthonosan az asztalhoz telepedett.

– Köszönöm, hogy befogadtak. Künn nagy a hideg, meg éhes is vagyok...

Azóta együtt él velünk. Csak ne lenne olyan rátarti, hazudós és hencegő! Ha föl akar vágni, mindig az orvosi szigorlatáról mesél...

*

AZ ÉRZELEMGAZDAG EB

Nagy társaság ül a televízió előtt, és természetesen a házigazdáék kutyája is nézi a romantikus történetet.

Egyik vendég észreveszi, hogy a kutya sír. Valósággal potyognak a könnyei, s még síró hangot is ad hozzá.

– Nahát! Nahát, milyen csodálatosan intelligens a kutyátok – jegyzi meg. – Figyeltem, éppen a búcsújelenetnél kezdett el sírni.

Mire a házigazda:

– Ez számomra is nagyon érdekes! Mikor a regényt olvasta, ennél a résznél nem hatódott meg ennyire...

*

ELFOGYOTT

Egy szomszéd megszólítja a kutyáját sétáltató Pistikét:

– Olyan furcsán érdekes a kutyád, Pistike!

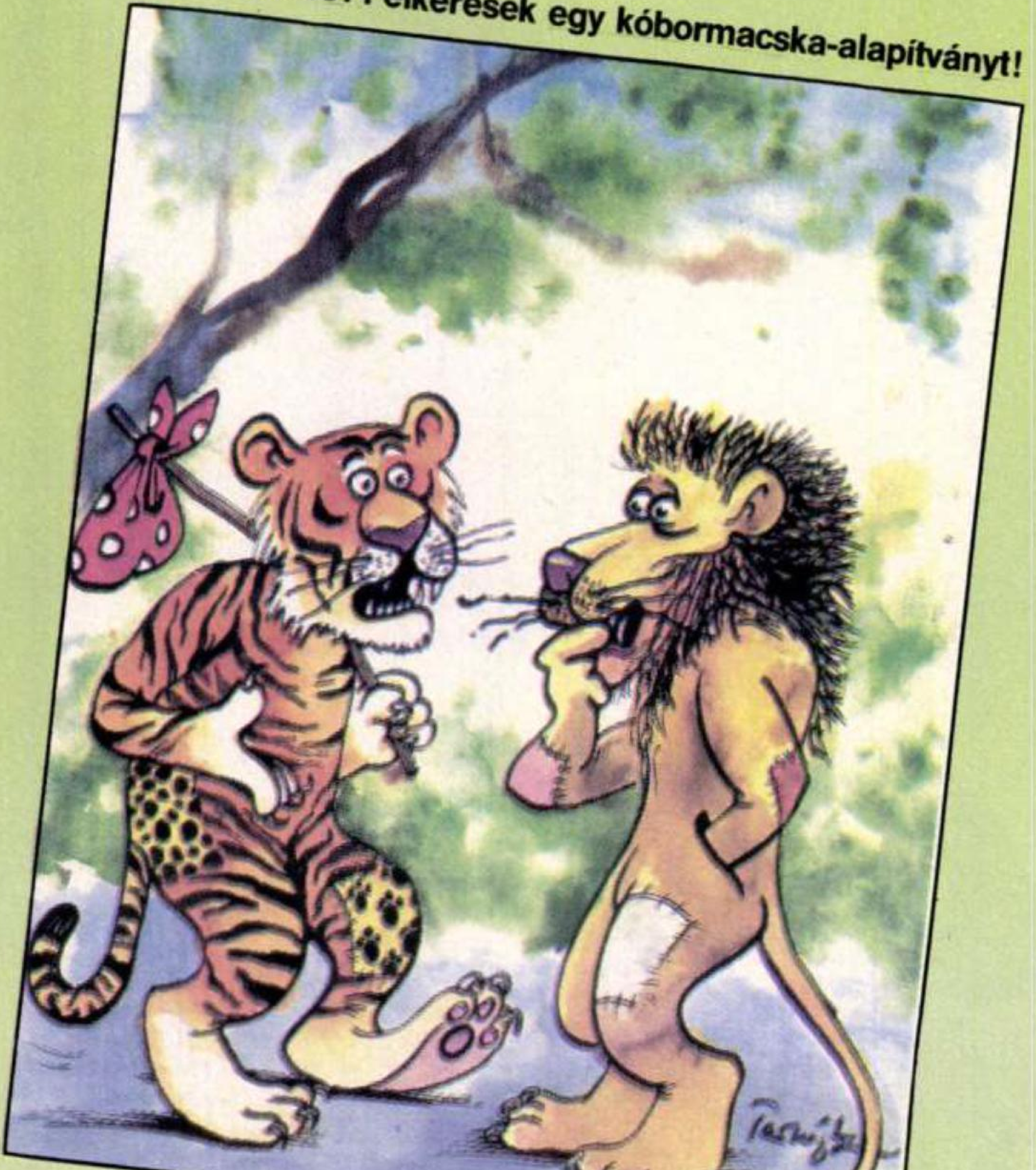
– Miért tetszik ezt gondolni?

– Azért, mert csak a fején és a két mellső lábán vannak fekete foltok... A teste, a háta, a hasa, meg a két hátsó lába hófehér. Egyetlen fekete foltot sem látok rajtuk.

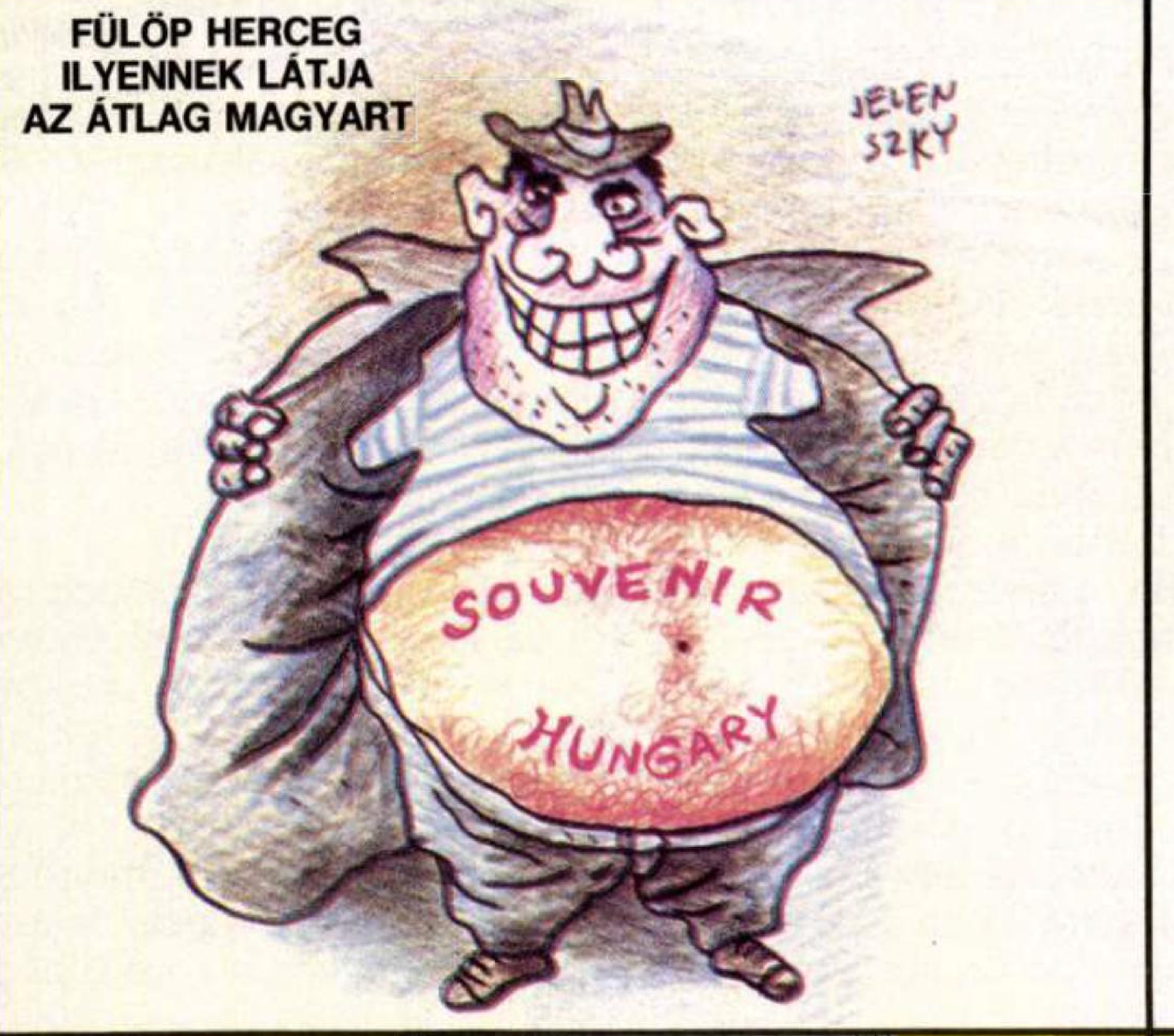
– Ja, ez attól van, hogy az üvegemből kifogyott a tus...

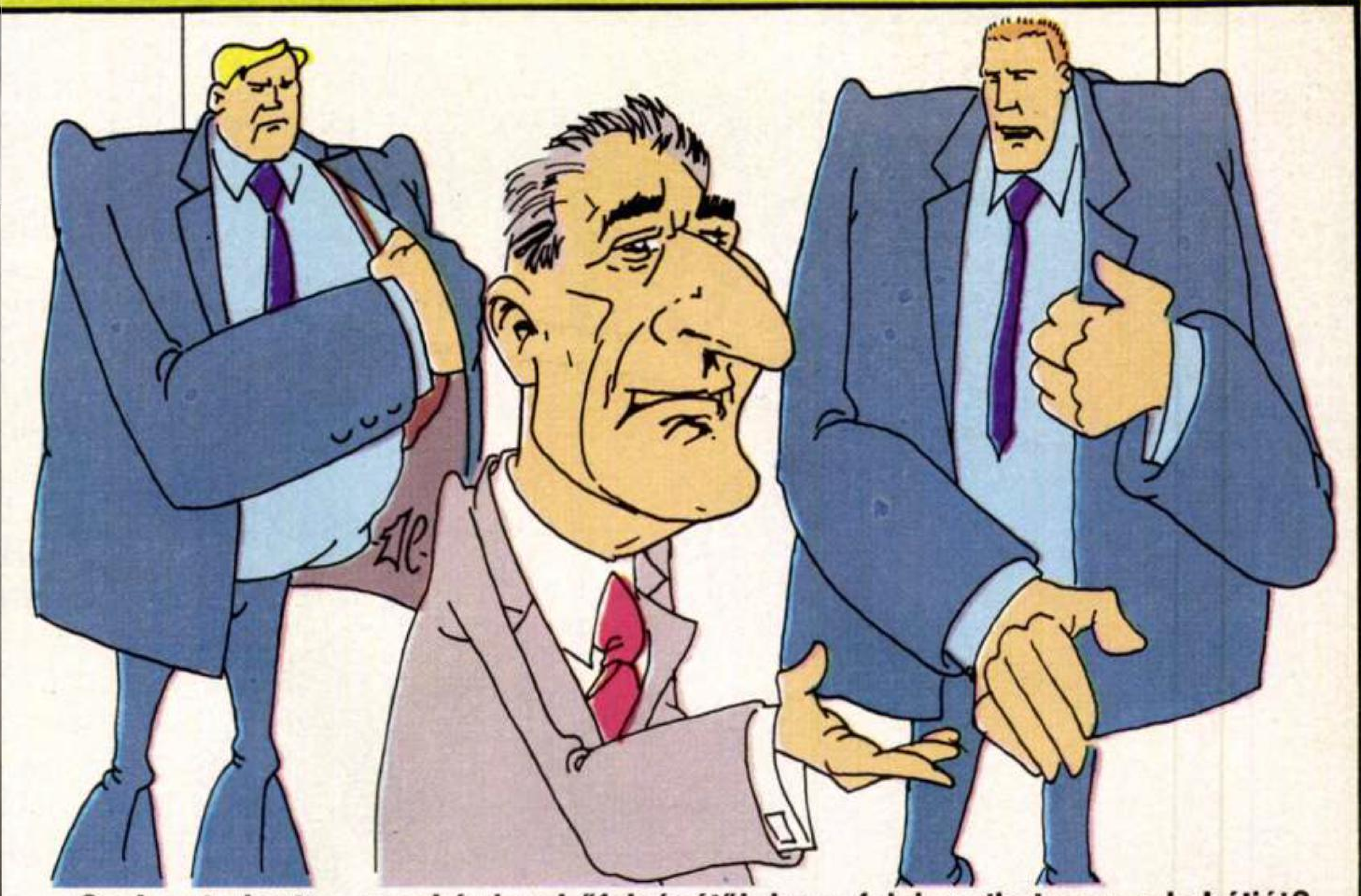
BÍRÓ ANDRÁS

– Nincs mese! Felkeresek egy kóbormacska-alapítványt!

FÜLÖP HERCEG ILYENNEK LÁTJA AZ ÁTLAG MAGYART

– Csak azt akartam megkérdezni őfelségétől, hogy felakaszthatom-e a kabátját?

UTÓREZGÉSEK

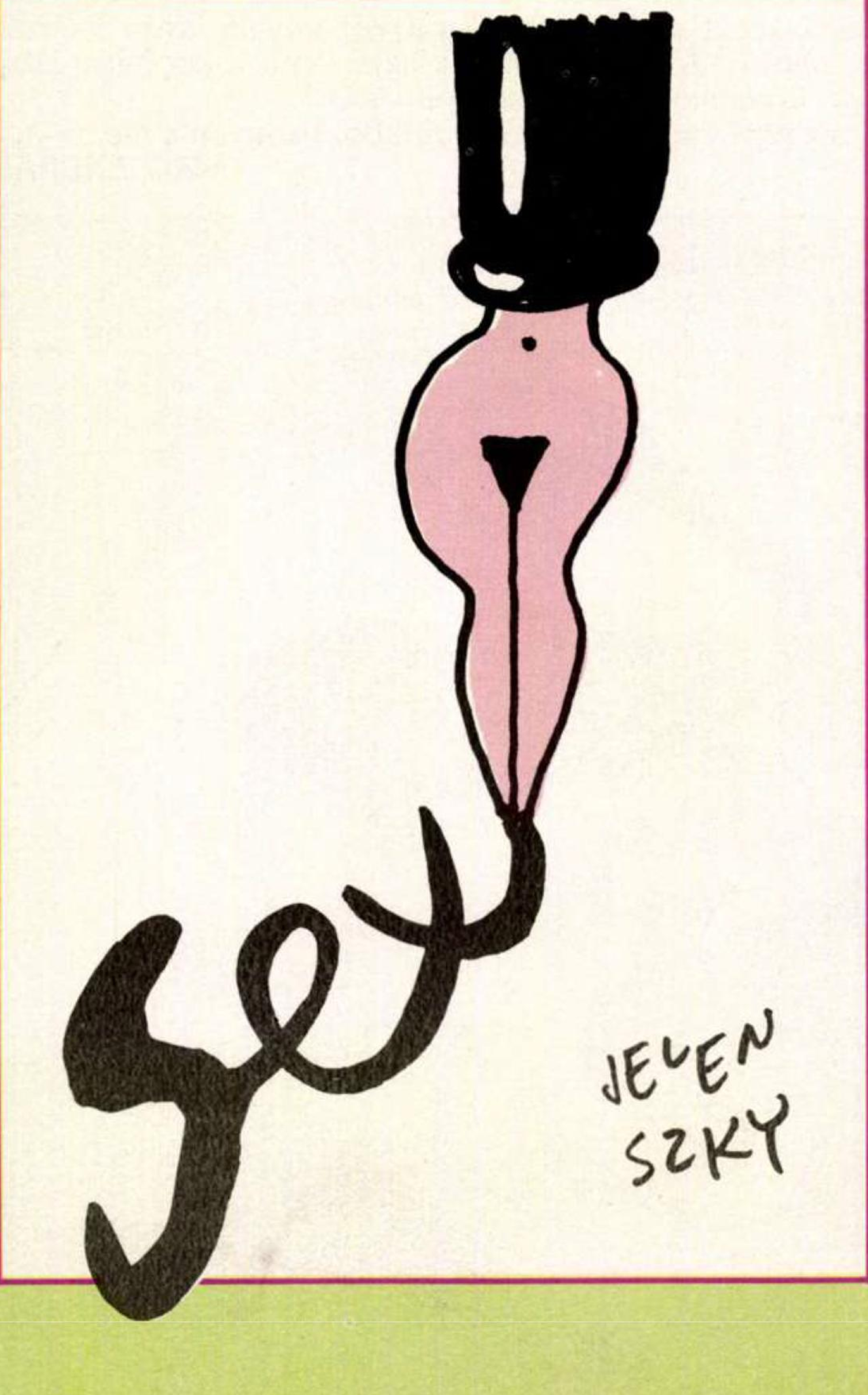
– Erzsébet megérkezett.

BOLHAPIAC

Keresnek: kisautót, kisvonatot, elektromos mákdarálót, az „Új Skorpió" és a „Zene tíz húrra, egy dobra" c. kazettát, LEGO-t, paplant, plédet, ágyneműt, faliszőnyeget, a LUDAS MATYI példányait (1970–1980-ig), a „Pesti Izé", a „Szabad Száj", a „Borsszem Jankó" bekötött illetve egyes példányait.
Kínálnak: összecsukható sportkocsit, szépirodalmi és egyéb könyveket, csecsemőmérleget, emeletes fa víkendágyat, autó csomagtartót, golyós számológépet (70 × 120 cm), egyrészes mosogatót, villanymotort (220/180 wattos), női ruhaneműt közepes termetre, téli-nyári gyermekholmit, a Ludas Matyi évfolyamait, a Ludas Matyi bekötött példányait (1960–1986-ig), régi plakátokat.
Cserélnek: törésbiztos hajókoffert, magyar nyelvű irodalmi könyvekre.

●

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon (szerda kivételével), 9–12 óra között, a 118-8411-es telefonszámon, a 98-as melléken, vagy levélben, a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztők:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztők:
DUKAY BARNA
GÁSPÁR IMRE

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Bikádi Kereskedelmi és Szolgáltató Bt, Enyedi Könyv- és Lapterjesztő Bt, Extra Hír Kft., Futár Bt, Passz GMK, RH+Bt, R. Pressz Hírlap- és Könyvterjesztő Kft.

Előfizetési díj negyedévre 327 Ft, fél évre 654 Ft, egy évre 1308 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/21-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles.
Brazília: Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes, Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

Salamon Béla, már erősen a nyolcadik X-et taposva felkereste kezelőorvosát:

– Aranyoskám, kérek szépen egy alapos kivizsgálást!

Egy hétig vizsgálták, semmi bajt nem leltek. Az orvos megkérdezte:

– Béla bácsi, tulajdonképp miért kérte a vizsgálatot? Hiszen nem volt semmi panasza.

– Tudja, aranyoskám, nagyon kopott már a télikabátom. Tudni akartam, érdemes-e még újat csináltatnom.

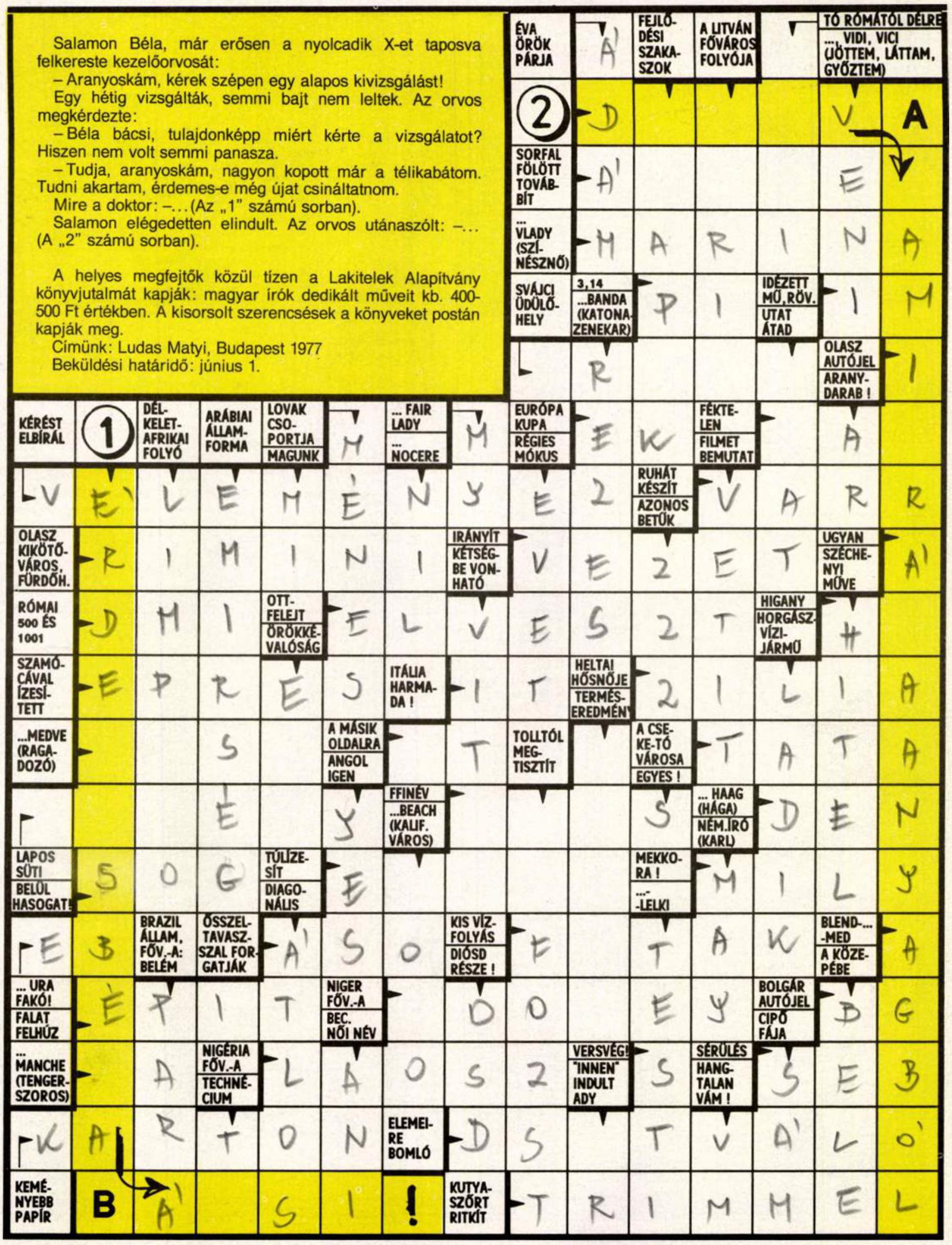
Mire a doktor: –... (Az „1" számú sorban).

Salamon elégedetten elindult. Az orvos utánaszólt: –... (A „2" számú sorban).

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: június 1.

A 18. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:

„–...Kolléga, ha már otthon van, hozza fel az én szövegemet is."

Dedikált könyvet nyertek:

Ferenczi Gyula,
4161 Báránd
Bozsóné, dr. Pravda Erzsébet,
5065 Nagykörü
Nyíri Jánosné,
7086 Ozora
Dr. Kaldau Ferenc,
1024 Budapest
Szalai Istvánná,
7900 Szigetvár
Dr. Németh Erzsébet,
1139 Budapest
ö. Pásztor Mihályné,
8515 Békás
B. Nagy Zoltánné,
6600 Szentes
Varga Józsefné,
2365 Inárcs
Nagypál Ferencné,
5946 Békéssámson

A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre!

A LUDAS MATYI szeretettel köszönti a COMIX '93 Fesztivált! (Nyíregyháza, május 24–29.)

SZABÓ LÁSZLÓ RÓBERT RAJZA